DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

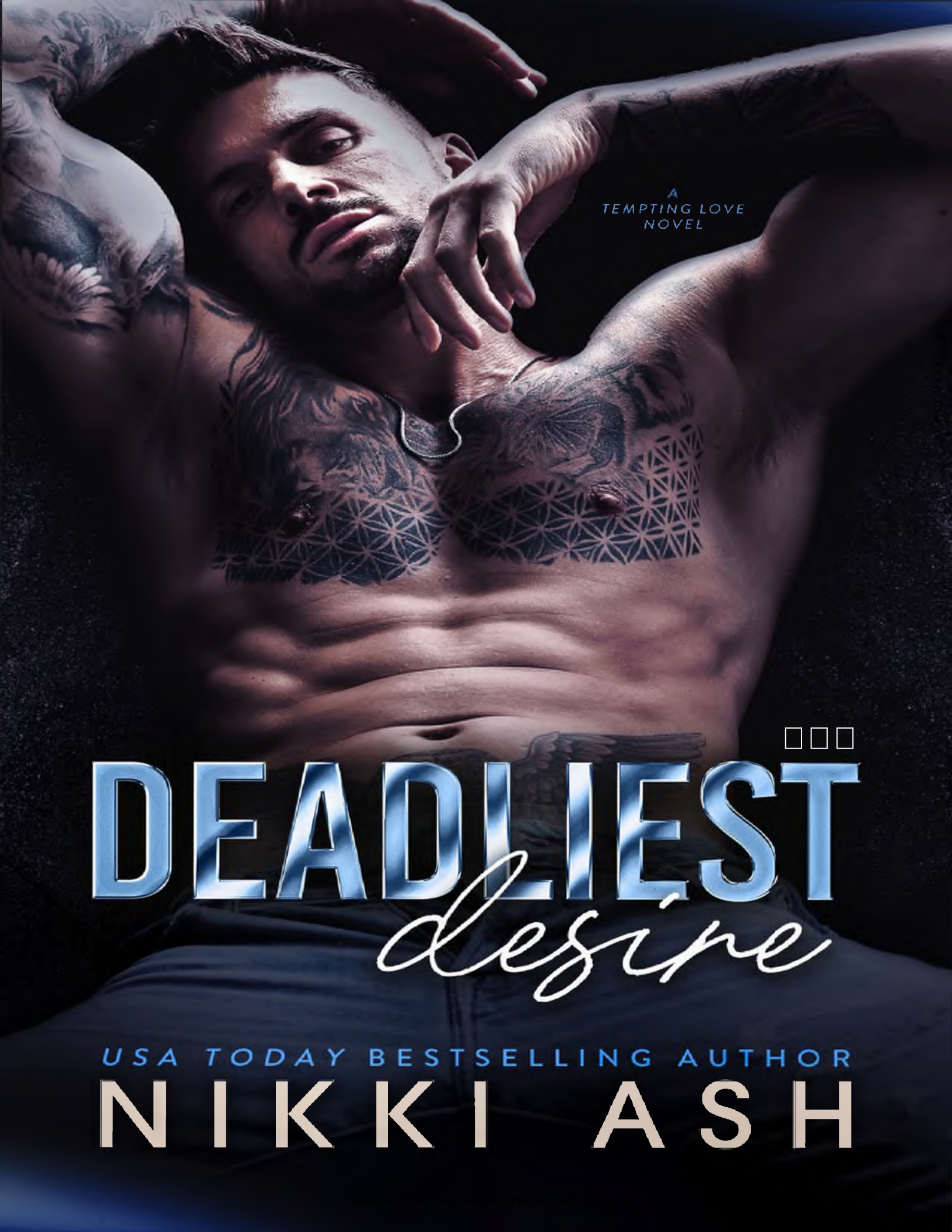
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

A
TEMPTING LOVE
NOVEL
DEADLIEST
desire
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NIKKI ASH

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

EN ÖLÜMCÜL ARZU

BAŞTAN ÇIKARICI BİR AŞK ROMANI

NIKKI ASH

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Yazarın notu Çalma

listesi
Önsöz 1.
Bölüm
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40 Epilog

Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif hakkı © 2025 Nikki Ash Tüm
hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin:
www.authornikkiash.com Kapak Tasarımcısı:
Neptune Designs Biçimlendirici: Champagne
Design
Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing
Düzeltmenler: Jess Hodge, Andrea Hebda
Fotoğrafçı: Wander Aguiar Photography

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.
yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZARIN NOTU

DURUN! Bu hikaye, kendi mutlu sonu olan birbiriyle bağlantılı bağımsız bir hikaye olsa da, en iyi okuma keyfi için önce* Sweetest Sin'i *okumanız tavsiye edilir.

Lütfen dikkat: Gerçek hayatta olduğu gibi, karakterler mükemmel olmaktan uzaktır, ahlaki açıdan tartışmalı kararlar alırlar ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konularla uğraşırlar. Güvenli bir romantizm arıyorsanız, bu seri size uygun değildir. Spoiler içeren içerik uyarıları web sitemde bulunabilir.

Aynaya bakıp gördüklerini beğenmeyen kadınlara sesleniyorum: Siz olduğunuz gibi mükemmelsiniz. Giysilerinizi yırtmak istemeyen bir erkekle yetinmeyin.

kıyafetlerinizi yırtıp atmak istemeyen bir erkekle yetinmeyin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÇALMA LİSTESİ

We Found Love – Rihanna
Let Me Go – Three Doors Down All
of Me – John Legend
My Tears Ricochet – Taylor Swift
Lütfen Lütfen Lütfen – Sabrina Carpenter Zalim
Yaz – Taylor Swift
Fight for You – Jason Derulo
Fearless – Taylor Swift (Taylor'ın
Versiyonu)
Deadliest Desire çalma listesini dinleyin

PROLOG

MATTEO

On beş yaşında

" 'Yİ DÜŞÜNDÜN MÜ 'Yİ DÜŞÜNDÜN MÜ 'Yİ DÜŞÜNDÜN MÜMATTEO 'Yİ TEST ETTİRDİN Mİ?" Bayan Klein,
birinci sınıf İngilizce öğretmenim, aileme sıcak bir gülümsemeyle bakıyor.

Sadece yardım etmeye çalışıyor, ama yardımının bana neye mal olacağını bilmiyor.

“Neye test edildi?” diye soruyor annem, sanki aynı şeyi milyonlarca kez duymamış gibi.

Test ne biröğrenme engeli çünkü ben okuyamıyorum düzgün

Odaklanamıyorum ve yerinde duramıyorum diye ADHD testi yaptırdım.

Neden böyle olduğumu kanıtlayacak her şey için test edildim.

"Onu test ettirmenin bir anlamı yok," diyor babam, Bayan Klein cevap veremeden. "O tembel, biz evde hallederiz."

Bayan Klein kaşlarını çattı. "Bence..."

"Sana düşünmen için para ödemiyoruz." Babam Bayan Klein'a sert bir bakış attı ve o, Harbor Point'in, hatta tüm Güney Florida'nın en tehlikeli adamlarından biri olarak bilinen Andrey Antonov olduğu için, yoluna çıkan herkesi öldürdüğü şöhretine sahip olduğu için, kadın irkildi ve ağzını kapattı. "

size çocuklarımızı eğitmeniz için para ödüyoruz. Öyleyse, siz işinizi yapın, biz de bizimkini yapalım."

"Bay Antonov," rehberlik danışmanı söze başlar.

Her konuda zorlandığım için, toplantı sadece bir öğretmenle değil, tüm öğretmenler ve rehberlik danışmanıyla birlikte yapılıyor. Normalde annem katılırdı, ama Andrey bunu duyunca gelmekte ısrar etti.

Andrey ayağa kalkar, sandalyeyi neredeyse geriye doğru devirir. "Biz hallederiz," diye tekrarlar. "Yarın oğlum okula geldiğinde, en iyi davranışını sergileyecek."

"Mesele onun davranışları değil," diye ekler fen bilgisi öğretmenim Bayan Paulino. "Matteo çok..."

"Öyle mi?" Andrey eğilir ve yüzüne yaklaşır. "Bana, beden eğitimi dışında tüm derslerinden kaldığını söylüyorsunuz, ama bunun onun davranışlarıyla ilgisi yok mu? O zaman neyle ilgisi var?"

Kırıldım.

Okuyamıyor

um.

Odaklanamı

yorum.

Sinirleniyorum.

Sinirleniyorum.

Ama Andrey bu cevapların hiçbirini kabul etmez, çünkü bu, oğullarından birinin zayıflığı olduğu anlamına gelir ve Antonovlar, itibarını korumak zorunda olan güçlü bir ailedir, bu yüzden bizim zayıflığımız olamaz.

"Daha iyi olacağım," diye mırıldanıyorum, söylediğim hiçbir şeyin bir fark yaratmayacağını bilerek, ama belki de onun yapacağını bildiğim şeyi engelleyeceğini umarak.

"Zaten daha iyi davranıyor olman gerekirdi," diyor Andrey, sesi alçak ama tehdidi açık. "Gidelim."

Kolumu tutuyor ve ben çekilmeye çalışmıyorum. En son istediğim şey, herkesin önünde onunla kavga etmek. 9 mm'lik silahını çekip kafama bir kurşun sıkarak zayıflığımı etkili bir şekilde tedavi etmesini hiç de şaşırtıcı bulmazdım.

Annem de peşimizden gelirken, Andrey beni konferans odasından dışarı sürükler. Henüz on beş yaşında olduğum için, genellikle ağabeyim Dominick beni okula götürür, ama o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Andrey için bir işim vardı, ona kalmam gerektiğini söylemiştim.

"Eve gittiğimizde, bu aileyi utandırmak konusunda bir konuşma yapacağız," diye tısladı Andrey.

"Andrey," diye mırıldanır annem, "o kötü biri değil. O sadece..." Kırık.

Aptal.

"Yeter!" diye bağırır, elini kaldırıp anneme sertçe tokat atar, annem geriye doğru sendeler.

Annem düşmeden önce onu yakalamak için hızla harekete geçtim. Ona elini kaldırması benim kırılma noktamdı. Her zaman öyledir. Dominick'in dediğini yapmaya ve Andrey'in bizi rahat bırakması için uslu durmaya çalışıyorum. Ama annemize veya kız kardeşimize vurduğu anda kendimi kaybediyorum.

"Ona dokunma lan!" diye bağırırım, öne atılır ve onu geri iterim. "Kızmak mı istiyorsun? Bana kız. Ben berbat biriyim. Ben aptalım. En zayıf halka benim! Ama ona dokunma lan!"

Annem arkamdan bir yerlerden ağlıyor ve bu beni daha da kışkırtıyor.

"Sana karşı hiç şansı olmayan bir kadına sataşmak yerine, bana vur, orospu çocuğu!"

Yüzüne yaklaşıyorum, o da bana bir bakış atıp yumruğunu sallıyor. Yumruğu yanağıma isabet ediyor, beni geriye savuruyor ve sırt çantam omzumdan düşüp yere çarpıyor.

"Andrey, Matteo, durun!" Annem yalvarıyor. "İnsanlar görecek görecek."

Kendimi toparlayamadan, bir yumruk daha atar, sonra bir tane daha. Kıçım yere çarpar ve Andrey üzerimde dikilir.

"Sen bu ailenin lanet olası bir rezilisin," diye tıslar. "Senin yararlanmayı reddettiğin bir eğitimin parasını ödemekten bıktım. Kardeşin ve kız kardeşin hep A alıyor. Ama sen... Benim oğlum olmasan bile şaşırmazdım."

Anneme bakar. "Beni kiminle aldattın? Bir aptalla mı?" He pulls out his gun and points it at my

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

alnına vurur. "Ya kendini toplarsın ya da seni ait olduğun yere, sokağa atarım."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum, hayatımın henüz sona ermesine hazır değilim. Ben ölürsem, annemizi ve kız kardeşimizi kim koruyacak? Dominick deniyor, ama Andrey onu sıkıştırıyor, şirketi devralması için hazırlıyor. Dominick ona karşı geldiğinde, her şeyi elinden almakla tehdit ediyor.

"Eve yürüyerek gidebilirsin," diyor Andrey, silahını kaldırıp arabanın kapısını açarken. "Bu sana, adımızı lekelemeyecek daha iyi seçimler yapmayı düşünmek için zaman verecektir."

Annem tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama ben başımı sallayarak ona tartışmamasını işaret ediyorum. Onunla tartışmaması daha iyi. Böylece Andrey şiddet göstermeye başladığında onu kurtarmak zorunda kalmam.

Onlar gittikten sonra, yere düşen sırt çantamı alıp omzuma asıyorum. Dominick'i arayıp beni almasını isteyebilirim, ama o zaman şu anda cevaplamak istemediğim sorular soracaktır. Bu, onu benim tarafımda olmakla Andrey'in kıçını öpmek arasında rahatsız bir duruma sokacaktır, böylece bir gün Andrey toprağın altına girdiğinde, işi devralabileceğiz.

Bu yüzden, eve gitmeyi geciktirmek için bir şeyler içmek üzere dükkana doğru yürüyorum. Andrey okulun otoparkında kendini tutmuş olabilir, ama eve vardığımda bu konuşmayı bitirecektir. Her zaman öyle yapar.

"Hey, Antonov," diye bir ses duyulur.

Gözüm kayıyor ve Anthony Rothschild'ı birkaç adamla birlikte dururken görüyorum. Babası Joseph, benim babamla çalışıyor, ama aralarındaki ilişki tamamen iş amaçlı. Babamın gerçek anlamda arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Sadece ondan korkan insanlar var.

"Babanın seni dövdüğünü duydum," diye alay ediyor, telefonunu çıkarıp bana sosyal medyada paylaşılan son bir gönderiyi gösteriyor.

Tabii ki, Andrey'in bana vurduğu bir video var. Kimin paylaştığını göremiyorum, ama her kimse bizimle birlikte

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bizimle birlikte otoparkta olmalı.

Harika. Bu Andrey'i daha da kızdıracak. "Kendi işine bak," diye homurdanıyorum.

"Senin ailen benim işim," diyor Anthony, bana doğru yürürken. "Özellikle de bir gün aile olacağımız için."

"Sen ne diyorsun lan?" "Onu takma."

Bakıyorum ve en iyi arkadaşım Lorenzo Russo'nun bize doğru yavaşça yürüdüğünü görüyorum.

"Her zamanki gibi saçmalıyor." Anthony'ye sert bir bakış atar, Anthony ise güler.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum," diyor Anthony. "Baban sana söylemedi mi?" Bana sırıtarak bakıyor. "Yoksa seni dövmekle meşgul müydü?"

Kıkırdar ve onu öldüresiye dövmemek için tüm gücümü kullanırım.

"Oh, bekle." Parmaklarını şıklatıyor. "Unutmuşum, sen o kadar eziksin ki baban seni işin yakınında bile istemiyor." Lorenzo'ya bakıyor. "Ama Giuseppe'nin sana söylememesine şaşırdım," diyor, Lorenzo'nun babasını kastederek.

"Saçmalamayı kes ve söylemen gerekeni söyle," diye bağırırım, onun saçmalıklarından bıktım.

Babalarımız — Andrey, Joseph ve Giuseppe — Joseph, Giuseppe'nin arkasından Maria ile birlikte olana kadar en iyi arkadaşlardı, bu da Anthony'nin doğmasına neden oldu.

Bu ihanet arkadaşlıklarını mahvetti, ama işlerini her zaman ön planda tutan babalarımız iş ortaklığı sürdürdüler ve Harbor Point'te biriktirdikleri gücü, parayı ve kontrolü bırakmayı reddettiler. Ama Dominick'e göre, Andrey ve Giuseppe Joseph'i yavaş yavaş dışlamaya çalışıyorlar.

"Brielle ile evleneceğim," diyor Anthony, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Saçmalık!" diye bağırıyorum. "Kız kardeşim daha anaokulunda, seni sapık herif!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona saldırmak için harekete geçiyorum, ama Lorenzo beni geri çekiyor.

"Şimdi değil." Anthony gözlerini devirir. "On sekiz yaşına geldiğinde. Ve onunla evlendiğimde, biz bir aile olacağız." Bakışları Lorenzo'ya kayar. "Ve Dominick, Daniella ile evlenmek zorunda," der, Lorenzo'nun küçük kız kardeşini kastederek.

"Lanet yalanlarını kes," diyor Lorenzo, "yoksa Matteo'nun seni kaldırıma yapıştırmasına izin vereceğim."

"Yalan söylemiyorum." Anthony kahkahalar atıyor. "Merak etme Matty. Kız kardeşini babanın annene yaptığı gibi dövmeyeceğim, ama onu siktiğimden emin ol."

"Seni sapık pislik!" diye bağırırım ve tekrar onun peşine düşerim.

Bu sefer Lorenzo beni durdurmaz. Anthony'ye yumruk yağdırırım, tanımadığım iri yarı bir adam beni ondan çekene kadar durmam.

"Kes şunu," der.

"Hayır! Kız kardeşim hakkında kötü konuşuyor!" Yerde yatarken her yeri kan içinde olan ve küçük bir kaltak gibi babasına söylemekle tehdit eden Anthony'nin peşinden gitmeye çalışıyorum.

"Polisi aramam mı gerekiyor?" diye soruyor mağaza kapısının önünde duran başka bir beyefendi.

"Hayır, bitti," diyor iri adam. "Gidelim."

"Siktir git!" diye bağırıyorum.

"Gidelim," diye tekrarlar adam, gömleğimin arkasından beni çekerek.

"Nereye?"

"Görürsün."

Lorenzo'nun peşinden gelmesiyle beni sürüklemeye devam ediyor.

Ama onun boktan arabasına vardığımızda, Lorenzo arabayı baştan aşağı süzer ve "Hey, şey, babamın ofisine gitmem lazım. Okuldan geç kaldığımda sinirlendiğini biliyorsun. Geliyor musun Matteo?" der.

'da sessizce karar vermemi bekleyen adama bir göz atıyorum. Onunla nereye gitmemi istediğini bilmiyorum, ama eve gitmek istemediğim için başımı sallıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben iyiyim. Sonra ararım."

Lorenzo iç geçirip başını sallar, ama sonra yola çıkar.

"Yabancıların arabasına binmeyi alışkanlık haline mi getirdin?" diye sorar adam, arabasına binip yola çıktıktan sonra.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni kaçırmaya mı çalışıyorsun? Andrey Antonov'un kim olduğunu bilmiyorum ama o benim sperm donörüm." Ne kadar pislik olduğunu anlayacak yaşa geldiğimden beri ona baba demiyorum.

"Küfür ederken isim mi veriyorsun? Güzel." Adam gülüyor. "Senin babandan duydum, ama o beni korkutmuyor. Sadece korkaklar kadınlara ve çocuklara vurur."

Bu tek cümle ile, bu adam Andrey'e duyduğum saygıdan daha fazlasını kazandı.

Birkaç dakika sonra, Kuzey ve Güney Harbor Point'i ayıran rayları geçiyoruz. Şehrin güney tarafına gelmek için hiç bir nedenim olmadı, ama Andrey'in bundan bahsettiğini duydum. Adamları uyuşturucu satıyor ve fahişeleri yönetiyorlar. Ayrıca, kimse onlara bulaşmasın diye yerel iş sahiplerinden koruma parası toplayan adamları da var.

Gölgeli, harap bir binanın önüne yanaşıyoruz ve adam arabayı durdurup dışarı çıkıyor, ben de onu takip ederek sırt çantamı omzuma atıyorum. Dışarıdaki tabelada şöyle yazıyor ...

"Ben Lucian," diyor adam, tabelayı okumaya çalışmamı gerektirmeden. "Ve burası Lucian'ın Spor Salonu."

Daha önce hiç spor salonuna gitmemiştim, onu içeriye kadar takip ettim. Evimizde özel bir spor salonumuz var ve ben orada sürekli egzersiz yapıyorum, ama burası tamamen farklı bir yer.

Çeşitli erkeklerin dövüştüğü birkaç sekizgen ring var. Makinaların ve tavandan sarkan kum torbalarının bulunduğu bir egzersiz alanı. Köşede serbest ağırlıklar var. Dışarısı boktan olabilir, ama içi harika.

"Beni neden buraya getirdin?" diye soruyorum ve onu takip ederek arka sekizgenin içine giriyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunları giy." Bir çift boks eldiveni alır ve bana doğru fırlatır.

Sırt çantamı yere bırakıp eldivenleri giyerken, o da birkaç ped alır.

"İngilizce öğretmenini tanıyor musun?"

"Bayan Klein mı? Evet..."

"O benim kardeşim."

Hay sıçayım...

"Bak, onun dersini bozmaya çalışmıyorum," diye başlıyorum, ama o başını sallıyor.

"Takip et." Pedleri kaldırır ve havaya yumruk atar. "Sol jab, sağ jab, cross, cross. Sıra sende."

Onu taklit ederek pedlere yumruk attım ve neredeyse anında vücudumdaki gerginlik kaybolmaya başladı.

"O seni önemsiyor," der, ben yumruk ve jab atmaya odaklanırken. "Senin onu bana hatırlattığını söylüyor."

Sol yumruk, sağ yumruk,
çapraz, çapraz. Sol yumruk,
sağ yumruk, çapraz, çapraz.

"Odaklanmakta
zorlanıyorsun."

"Okulda berbatım."

"Hayır." Ellerini indirip gözlerime bakıyor. "Hiçbir şeyde berbat değilsin. Disleksik olduğun için zorlanıyorsun."

"Ben değilim..."

Bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırır ve ben bir şeye yumruk atma isteği duyarım.

Sanki bunu hissetmiş gibi, ellerini kaldırır ve bana yeni bir kombinasyon gösterir. "Sol yumruk, sağ yumruk. Aparkat."

Sol kroşe, sağ kroşe. Aparkat.

"Sen disleksiksin," diye tekrarlar. "Kız kardeşimin bana anlattıklarına ve benim gördüklerime göre, duygularını kontrol etmekte zorlanıyorsun. Frustrasyonunu dışa vuracak bir yerin olmadığı için sinirlenip saldırıyorsun."

Sol jab, sağ jab. Aparkat. Sol
jab, sağ jab. Aparkat.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sol yumruk, sağ yumruk. Aparkat.

"Neredeyse on altı yaşındayım," diyorum ona, kombinasyonu yapmaya devam ederek. "O zaman, yasal olarak okulu bırakabilirim." Son kelimeyi söylerken ped'e daha sert vuruyorum.

Okuma bilmediğim için nefret ediyorum, her lanet konu kelimeler gerektiriyor. Matematikte bile aptalca kelime problemleri var. Babam çocuklarından birinin öğrenme güçlüğü çekebileceğini kabul etmediği için hiç teşhis konulmadı, ama araştırdım ve Lucian haklı. Ben disleksiyim.

Bana başka bir kombinasyon gösterdi, sonra bir tane daha, bir tane daha... Farkına varmadan saatler geçti ve terden sırılsıklam oldum. Uzun zamandır ilk kez beynim sakin, vücudum rahatlamıştı.

Sanki Lucian benim düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, durur ve bana doğru adım atar. "Duygularını kontrol edememenin nasıl bir his olduğunu bilirim." Not defterini kaldırır ve şakağıma dokundurur. "Kafanı karıştırır. Kafan zonkluyor, vücudun gergin ve bunu serbest bırakacak bir yer bulamıyorsan, buraya gelmeni istiyorum, birlikte bu öfkeyi yok edeceğiz."

Pediyle çenemi kaldırarak bana bakmamı sağlar. "Sen bozuk değilsin Matteo. Sadece bir çıkış noktasına ihtiyacın var."

"NEREDEYDİN?" Birkaç saat sonra eve girdiğimde Dominick sorar. "Babam seni bekliyordu."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyorum, spor salonunda çok yoruldum, tekrar sinirlenmeye halim yok.

Onun yanına oturup, tabağından yediği kurabiyelerden birini çaldım — en iyi tatlıları yapan hizmetçimiz Martha'ya teşekkürler.

"Anthony'yi fena halde dövdüğünü duydum." Kıkırdar. "Saçma sapan konuşuyordu. Bri ile evleneceğini söylüyordu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dominick donar, kurabiyesi ağzından bir santim uzaktadır. "Dominick, bana onun sadece saçmaladığını söyle."

Başını sallar. "Keşke öyle olsaydı. Babam dün gece bana bundan bahsetti, ama sana söyleme fırsatım olmadı. Görünüşe göre, Daniella ile evlenmeye zorlanıyorum."

"Daniella daha bebek!" diye tıslarım.

"Şşş." Andrey'in yakınlarda olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Biliyorum, ama babamız Giuseppe ve Joseph, benim Daniella ile, Anthony'nin de Brielle ile evlenirse ailelerimizin birbirine bağlanıp durdurulamaz hale geleceğini düşünüyorlar."

"Onlar delinin teki." Dominick'e bakarım. "Bana bu saçma fikre uymayacağını söyle."

"İstemiyorum," diye mırıldanır. "Ama onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulana kadar onun dediklerini yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Bence onu uykusunda öldürelim... bu gece."

Onun gözlerinin arasına seve seve bir kurşun sıkardım ve ailemizin bağlantıları sayesinde, bu işten paçayı sıyırabilirdim.

"Yapamayız," diyor. "Üniversiteye gitmemi istiyor. İyi görüneceğini söylüyor. Ve ben üniversiteye gidene kadar bana hiçbir şey vermeyecek. Ona bir şey olursa, her şey Giuseppe'ye kalacakmış."

"Orospu çocuğu!" Mermer tezgahın üzerine yumruğumu vuruyorum.

"Dur," diyor Dominick. "Biraz daha uzun sürebilir, ama bir gün babamız toprağın altında olacak ve her şey bizim olacak." Bana bir kurabiye daha uzatıyor. "Sadece sabırlı olmamız gerekiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

MATTEO

Yirmi Yıl Sonra

"EVET, LAN!" diye inlerim, gözlerim kapalı ve başım geriye eğik. "Beni çok iyi emiyorsun..."

Telefonum sehpada titriyor ve cevaplayıp cevaplamayacağımı düşünüyorum. Bir yandan, Charmaine dudaklarını benim sikime dolamışken telefonu cevaplamak kabalık olur, ama diğer yandan, saat geç oldu, neredeyse sabahın ikisi, çünkü o akşam yemeğinden sonra saatlerce kendini anlatmakta ısrar etti.

Ekrana bakıyorum ve arayanın en iyi arkadaşım Lorenzo olduğunu görüyorum. Siktir et. Bu saatte arıyorsa, bir nedeni vardır.

Telefonuma uzanıyorum ve emme duruyor. "Sorun yok, bebeğim. Devam et. Bir dakika sürer."

O başını sallar ve tekrar sikimi emmeye başlar, ben de onu övmek için başının üstüne hafifçe vururum. Country kulübündeki boktan, pahalı yemekler ve onun bitmek bilmeyen konuşmaları beni neredeyse öldürüyordu, ama hakkını vermeliyim, sik emmeyi bir profesyonel gibi biliyor.

"Russo," diyorum, "bu önemli bir şey olsa iyi olur. Şu anda..."

"Matteo," diye nefes nefese söyler ve vücudumu gerginleştirir. "Ailem öldü. Evlerinde yangın çıktı ve ikisi de kurtulamadı."

"Orada buluşuruz."

Telefonu kapatıyoruz ve ben ayağa kalkıyorum, bir an için hala dizlerinin üzerinde duran kadını unutuyorum. "Gitmem gerek, ama... eğlenceliydi." Lorenzo'nun az önce verdiği haber sayesinde, zaten yumuşamış olan sikimi pantolonuma sokuyorum.

Charmaine şaşkınlıkla bana bakar.

"Ne?" der ve ayağa kalkar. "Hepsi bu mu? Ama ben seni tatmin bile edemedim." Beni takip ederek ön kapıya doğru yürür. "Peki ya ben?"

Neyse ki, otellerimizden birinde oda tutmak yerine onun evine gelmiştim, böylece tartışmadan ayrılabilirdim. Bu kadını tanımıyorum, tanımak da istemiyorum ve ona kendimi açıklamak zorunda olmadığımdan eminim.

Onun sorularına cevap vermeden, doğruca arabama gidip içine atlıyorum, tek endişem Lorenzo. Andrey ile aramızdaki olmayan ilişkiden farklı olarak, Lorenzo babasıyla iyi geçiniyor. Dört yıl önce Andrey, Joseph ile aralarındaki anlaşmazlık nedeniyle Joseph tarafından öldürüldüğünde, tek pişmanlığım onun kalbine kurşunu kendim sıkma fırsatı bulamamış olmamdı.

Russos'ların evine giderken, kardeşimi arayıp olanları anlatıyorum. Gece kuşu olan benim aksine, onu güzel uykusundan uyandırıyorum. Ama olanları anlatır anlatmaz, uyanıyor ve yola çıkıyor.

Ben Miami şehir merkezindeydim, o ise Russo'ların evinden sadece birkaç blok ötede, evindeydi, bu yüzden aynı anda oraya vardık ve tüm bölgede itfaiyecilerin yangını söndürdüğünü gördük. O anda çoğunlukla duman vardı, ama ev tamamen mahvolmuştu.

"Ailenin orada olduğundan emin misin?" diye soruyorum Lorenzo'ya, kaldırımın kenarında oturmuş, cam gibi gözlerle eve bakarken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaşadığım evi hiç sevmedim. Aileme bok gibi davranan, küfürbaz bir pislikle zorla yemek yemeye zorlanıyordum. Tatiller her zaman onun birini tokatlaması veya aşağılama ile sona eriyordu. Hizmetçimiz Martha, lezzetli şeyler pişirerek bunu telafi etmeye çalışırdı ve annem, Andrey'in bizi şımartmanın bizi yumuşak ve zayıf yapacağını söylemesine rağmen bize gizlice hediyeler alırdı.

Ama Lorenzo'nun ev farklıydı farklıydı. Tanya, Lorenzo'nun annesi, tatlı bir kadındı ve benim evimden nefret ettiğimi bildiği için beni evine kabul etti. Babası, Andrey'in iş ortağı ve Andrey'i n en yakın arkadaşı olabilirdi, ama Giuseppe onun gibi kötü bir pislik değildi. O zorlu zor LorenzoLorenzo ama adil oğluna bir ilişki istiyordu. Lorenzo'yu bir gün şirketi devralması için hazırlıyordu. Oysa Andrey, kardeşimizi beklentilerine uymaya zorlamak için şiddet ve korku kullanıyordu. "Telefonlarını evde bırakıp kaçmadıkları sürece, "Evet," diye mırıldanır. "Komşum haber vermek için aradığında, yerlerini kontrol ettim. Yangın çok hızlı yayılmış. Uyuyor olmalılar."

"Kahretsin, çok üzüldüm," diyorum ve yanına oturuyorum.

"Bence bu bir cinayet," diyor Lorenzo, gözlerini evden ayırmadan. "Komşular, güvenlik kameralarında arka bahçede birinin hareket ettiğini gördüklerini söylediler."

"Sence Anthony miydi?"

Giuseppe, Anthony'nin babası Joseph'in peşine düştü ve onu öldürdü. Bunu kısmen Joseph'in Andrey'i vurup öldürmesine misilleme olarak yaptı, ama aynı zamanda Maria ile nişanlandığından beri yıllardır Joseph'e kin beslediği için de yaptı. Giuseppe, Maria'ya aşıktı ve Maria'nın onu Joseph ile aldattığını, ayrıca Joseph'in çocuğuna hamile olduğunu öğrendi. Maria'nın bakire olması gerektiği için, herkes bebeğin Joseph'in olduğunu biliyordu ve Maria, babası tarafından Joseph ile evlenmeye zorlandı.

Joseph ve Anthony arasında hiçbir sevgi yoktu, aksin empires—Rothschild

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

International—tek oğluna bıraktı, vasiyetinde bunun üçüncü bir şirkete satılacağını belirtti, bu da Joseph'in bile Anthony'nin ne kadar israf olduğunu bildiğini kanıtladı.

Rothschild'lerle yollarımızı ayırdık — Russo'larla ortaklığımızı sürdürdük, ama *ayarlanmış evlilik* saçmalığını sonlandırdık — ve Anthony hiçbir şey kalmadı.

"Bu mantıklı olurdu," diyor Lorenzo. "Babam onun babasını öldürdü, ama neden bu kadar uzun süre bekledi ki?" Bana bakıyor. "Çok düşmanımız var, ama Anthony olduğunu öğrenirsem, onu kendi ellerimle öldüreceğim."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "O güzel ellerini kirletmene izin vermeyeceğimi zaten biliyorsun." Karanlık bir kahkaha atıyorum. "Eğer Anthony yaptıysa, onu senin için ben öldürürüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

DANIELLA

AILEM ÖLDÜ.

Gerçek gibi gelmiyor.

Birkaç saat önce annemle telefonda konuşup kış tatili için planlar yaptık. Coral Bay'e beni ziyarete gelecekti. Spa ve alışveriş günü yapacaktık. Babam arka planda, geçen yıl kayak yapmaya gittiğimiz için bu yıl Noel'de eve gelmeyi kabul ettiğimi ve işleri çok yoğun olduğu için bu yıl tekrar tatile çıkamayacağını hatırlattı.

Ve şimdi, ikisi de yok.

Papaz konuşmasını bitirirken Lorenzo elimi tuttu. İlk sıra sadece aile için ayrılmıştı ve ne yazık ki, annemin kız kardeşi dışında kalan tek aile bizdik. Annemin kız kardeşi, annemin yaşam tarzını onaylamadığı için yıllardır onunla konuşmuyordu. Onun savunması olarak, annem Lorenzo Accardi'nin en büyük kızı olmak istememişti. Lorenzo Accardi, kardeşimle aynı adı taşıyan, tanınmış bir İtalyan mafya babasıydı ve annemle babamın görücü usulü evliliğinde babamın babasıyla ortaklık kurmayı seçmişti.

Babam benim şiddet ortamında büyümeni istemediği için hayatımın çoğunu yatılı okulda geçirdim ve liseden mezun olduktan sonra Coral Bay'deki üniversiteye gittim. Burası Harbor Point'in yaklaşık beş saat kuzeybatısında, ailemi görebileceğim kadar yakın ama babamı mutlu edecek kadar uzak bir yer.

"İyi misin?" diye sordu Lorenzo, beni tekrar şimdiki zamana geri getirerek.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki cenazenin bittiğini fark etmemiştim. Onları anmak için mezarlığa mezar taşları sipariş ettik, ama yangın onları küle çevirdiği için gömülecek cesetleri olmadığı için bu sadece sembolik bir hareket.

"Evet," diye iç çekerek, hiç de iyi hissetmediğimi söyledim.

İşletme bölümünden mezun olmama sadece bir yıl kalmıştı ve sonunda eve taşınmayı planlıyordum. Babama, onun ve Lorenzo ile birlikte Russo Property Group'ta çalışmak istediğimi söylediğimde, kabul ederek beni şok etti ve aile şirketimizde çalışmamı çok istediğini söyledi. Artık iş ortakları ölmüş ve Dominick işleri devralmıştı, işler değişmişti ve o şehri yeniden güvenli hale getiriyordu.

Şimdi babam da öldü.

Her iki ebeveynim de öldü.

"Vasiyetnamenin okunması için Michael ile görüşmemiz gerekiyor," diyor Lorenzo, avukatını kastederek. "Bugün hazır değilsen..."

"Hazırım," diyorum ona, hala ön sıradaki koltukta oturarak, kalkmaya hiç niyetim yok.

Antonovların evinde bir cenaze töreni düzenleniyor, çünkü Antonovların reisi Larisa, benim ailemle yakındı. Ama oraya gidip tanımadığım insanlarla sohbet etmek istemiyorum. Çoğu muhtemelen benim ailemle benden daha yakındı.

"Tamam," diyor, ayağa kalkarak. "Hadi şunu halledelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YÜZDE KIRK DOKUZ.

Babamın bana bıraktığı şirketin yüzde 49'u. Lorenzo yüzde 51'ini alıyor.

Lorenzo'nun şok olduğunu söylemek yetersiz kalır, bu da babamın ona eve taşınarak onlarla çalışmak istediğim planımdan hiç bahsetmediğini düşündürüyor.

"Babam vasiyetini ne zaman değiştirdi?" diye Michael'a sorar.

"Altı ay önce," diyor Michael. "Ayrıca her birinize bir mektup bıraktı." Her birimize, ön yüzünde babamın el yazısıyla isimlerimizin yazılı olduğu beyaz bir zarf uzatıyor. "Herhangi bir sorunuz olursa lütfen bana bildirin." Bana kartvizitini uzatıp ayağa kalkıyor.

"Mektupları şimdi mi okumalıyız yoksa..." Lorenzo, muhtemelen vasiyetteki değişiklikten dolayı kaşlarını çatarak sorar.

"Şirketi paylaşmak konusunda üzgün olabileceğinizi biliyorum ama..."

"Ne? Hayır." Kafasını sallar ve bana döner. "Kafam karışık, evet, ama şirketi seninle paylaşmak zorunda kalmaktan asla üzülmem, Dani."

"Babamla konuştum," diyorum ona. "Vasiyetini bu yüzden değiştirmiş olmalı. Ona işletme diplomamı kullanmak ve Russo Property Group'ta çalışmak istediğimi söyledim, o da kabul etti. Uzakta olmaktan yoruldum ve eve dönmek istedim."

Lorenzo'nun gözleri büyüdü.

"Ailemi özledim," diyorum, gözlerim yaşlarla dolarken. "Ama şimdi, onlar yok."

Hıçkırıklar bedenimi sarsarken, kendimi kucaklamak üzereyim ki Lorenzo beni kollarına alır.

"Ailelerimiz öldü," diyor, "ama ben hayattayım. Ben de senin ailenim ve senin Russo'da benimle birlikte çalışmanı çok isterim."

"Gerçekten mi?" diye mırıldanırım, ona bakarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tabii ki. Senin bunu istediğini bile bilmiyordum. Bu yüzden kafam karıştı. Seni burada istemediğimden değil. Dereceni bitirdiğinde, istediğin pozisyon senin olacak."

Beni daha sıkı kucaklar ve ben göğsüne yaslanıp ağlarım, ağabeyimi neredeyse hiç tanımadığım için nefret ederken, hala ona sahip olduğum için minnettarım.

"Teşekkürler, Lo," diyorum, annemin ona taktığı takma adla. "Bu benim için çok önemli."

"NASILsın, KÜÇÜK RUSSO?" Matteo yumuşak, sempatik bir gülümsemeyle diyor.

Kardeşimle aramızdaki yaş farkı ve ailemin beni yatılı okula göndermesi nedeniyle, kardeşimin iş ortağını ve en iyi arkadaşını pek tanımıyorum.

Küçükken onu evde sık sık görürdüm, ama büyüdükçe eve daha az gelmeye başladım ve onu eskisi kadar sık görmez oldum. Hatırladığım kadarıyla, şakacı biridir ve hiçbir şeyi çok ciddiye almaz. Lorenzo birkaç kez onun acımasız ve öfkeli olduğunu söylemişti, ama sevdiği insanlar için her şeyi yapar.

Uzun süre ortalarda olmadığım için unuttuğum şey, onun ne kadar yakışıklı olduğuydu. Kahverengi saçları yanlarda kısa, üstte ise biraz daha uzun, parmaklarını saçlarının arasından geçirebilecek kadar uzun. Yüzünde birkaç günlük sakal var ve boynunda birkaç dövme var, bunlar gömleğinin altında kayboluyor. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, tişört ve kot pantolon dışında başka bir şey giydiğini hiç görmedim, ama şık giyindiğinde çok yakışıklı oluyor.

Sert görünüşüne rağmen, koyu mavi gözleri beni en derin kısmı okyanusu ve onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzündeki sertlikle çelişen, silahsızlandırıcı gülümsemesi, bana baktığında, ruhumu görebiliyormuş gibi hissediyorum.

"Artık küçük değilim," diye iç geçiriyorum, bana çocukken taktığı sinir bozucu lakaba gözlerimi deviriyorum, çünkü ondan ve kardeşimden on iki yaş küçüğüm.

Matteo kıkırdar ve ben yas tutuyor olsam da, o boğuk ses doğrudan kadınsı bölgelerime gider.

"Sen benim için her zaman Küçük Russo olacaksın." Omuzlarını silkiyor. "Cidden, iyi misin? Dayanabiliyor musun?"

Onun evinin oturma odasında oturuyoruz. Masalarda yiyecek ve içecekler var, çeşitli yüzeylerde ailemin fotoğrafları var ve burada yüzlerce insan var, sohbet ediyorlar ve sırayla Lorenzo ve bana saygılarını gösteriyorlar. Larisa harika bir iş çıkardı, ama gerçek şu ki, burada olmak yerine başka herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim.

"Dürüst olmak gerekirse, buraya ait hissetmiyorum," diyorum ona. "Bütün bu insanlar... ailemi benden daha iyi tanıyorlardı."

Matteo anlayışla başını sallıyor. "Baban seni korumak istedi."

"Yine de beni Dominick ile evlendirecekti." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. " devil you know than the one you don't.

Andrey, baban onunla yatana kadar gerçek yüzünü göstermeyen, kafayı yemiş bir psikopattı. Giuseppe elinden geleni yaptı. Neden on sekiz yaşına girdiğinde Dominick ile evlenmek zorunda kalmadığını sanıyorsun?

"Çünkü Brielle üniversiteye gitmek istiyordu."

"Doğru," diye onayladı. "Ama baban seni anlaşmaya dahil etmek zorunda değildi. Dominick, babanın kulağına böceği yerleştirdiği anda, sana mümkün olduğunca fazla zaman tanımak için hemen kabul etti." Bana baktı ve gözlerimiz buluştu. "Giuseppe iyi bir adamdı ve seni seviyordu."

Boğazım düğümlenir ve başımı sallarım. "Onları daha iyi tanıyacak zamanım olsaydı keşke."

"Hâlâ Lorenzo var ve okulunu bitirdikten sonra eve geleceğini söyledi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet." Bir nefes veriyorum. "Ama belki de kalmalıyım. O, anne babamızla çok yakındı ve şimdi yalnız kaldı."

"Ben yalnız değilim," diyor Lorenzo, yanıma oturarak. "Şu herif var ya." Matteo'yu işaret ediyor. "Ayrıca annemle babam senin diplomanı almanı isterlerdi. Seninle gurur duyuyorlardı Dani, ve bitirmeye çok az kaldı. İki dönem kaldı, sonra bitirmiş olacaksın. Şimdi vazgeçme. Hiçbir şey için yapmasan bile, onlar için yap."

"Tamam," diyorum. "İki dönem, sonra bitirmiş olacağım."

"Sen bunu başarabilirsin . Lorenzo slides his arm around my
omuzlarına doladı. "Ve bir şeye ihtiyacın olursa, bir telefon kadar uzağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

DANIELLA

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?" Arkadaşım Jamie'nin arabasının ön koltuğunda, beni götürdüğü yere doğru giderken dudaklarımı büzüyorum.

Jamie'nin beni eşofmanımı çıkarıp duş almaya zorlaması sayesinde, dar siyah bir elbise giyiyorum. Elbiseyle uyumlu kırmızı tabanlı bir çift topuklu ayakkabı da giyiyorum. İkisi de annem son ziyaretinde alışverişe çıktığımızda bana hediye ettiği şeyler.

Kahverengi saçlarımı düzleştirecek halim yoktu, bu yüzden gevşek bukleler halinde bıraktım ve daha önce ağladığım için yüzümdeki lekeleri gizlemek için makyajımı biraz ağır tuttum.

"Evet!" diye üç arkadaşım da aynı anda söylüyor.

"Yeterince uzun süre dairede somurtup durdun," diyor Jennifer arka koltuktan. "Artık dışarı çıkma zamanı."

"Ayrıca," diye ekliyor Jennifer'ın yanındaki Vicky, "kokmaya başlamıştın. Seni seviyorum Dani, ama odanı kokutuyordun."

Haklı olduklarını bilerek iç çekiyorum. Bu bizim son yılımız ve ben bunun tadını çıkarmalıyım. Ailem de bunu isterdi. Ama bu zor oluyor.

Şükran Günü ve Noel geldiğinde Lorenzo beni evine davet etti, ama derslerim çok yoğun olduğu bahanesiyle gidemeyeceğimi söyledim. Gerçekte ise, ailemiz olmadan bir tatil hayal edemiyordum ve eve gitmezsem onların hala hayatta olduklarını düşünmek daha kolaydı.

Onlar öldükten sonra Lorenzo'ya tutunmam gerektiğini biliyorum, ama onun yeni bir nişanlısı var, Hillary, ve benim en son istediğim şey birini üzmek. O mutlu olmayı hak ediyor.

"Tamam, geldik!" diyor Jamie, The Orchids'in vale park yerine yanaşırken. The Orchids, Coral Bay'in merkezinde sık sık gittiğimiz bir kulüp.

Burası biraz daha üst sınıf bir yer olduğu için, barlara partiye giden olgunlaşmamış üniversite öğrencileriyle karşılaşma riskimiz yok. Kokteyller iyi, yemekler lezzetli. Ortada akşamları kullanılan küçük bir dans pisti var.

"Şimdi, hala anne babanın yasını tuttuğunu biliyorum," diyor Vicky, "ama lütfen, bu gece için kendine biraz hayat yaşama izni ver."

"Tamam," diyorum.

ile kollarımız kollarımız kollarımızı yürüyoruz içeri içeriye kulübün kulübün içine giriyoruz, Jamie kapı görevlisini tanıdığı için sırayı atlıyoruz.

Bara vardığımızda şansımız yaver gider ve köşede dört kişilik bir masa buluruz ve içeceklerimizi sipariş ederiz.

Margaritamı yudumlarken Vicky dirseğiyle bana çarptı ve neredeyse içkimi üzerime döküyordum.

"Hey..."

"O sana bakıyor," diyor Vicky, kaşlarını oynatarak.

"Kim?" Etrafıma bakınıyorum, gizli saklı davranmaya gerek duymuyorum.

Gözlerim, takım elbise giymiş, açık kahverengi saçlı ve aynı renkte gözleri olan yaşlı bir beyefendiye takıldı. Yakışıklıydı, ama beni iki kez bakmaya iten şey, bana açıkça bakışlarını dikmesi oldu.

"Gidip onunla konuşmalısın," diyor Jennifer. "Uzun zamandır kimseyle çıkmadın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O haklı. Erkek arkadaşımla birkaç ay önce, onun pantolonunun içindeki aletini kontrol edememesi yüzünden ayrıldığımızdan beri, biraz kuraklık yaşıyorum.

Oraya gitmeyi düşünüyorum, ama bar taburesinden kalkamadan, o ayağa kalkıp bana doğru geliyor.

"Ben Henry," diyor, yakışıklı olduğunu bildiğini ama kendini beğenmişlik yapmayacak kadar da alçakgönüllü olduğunu gösteren bir gülümsemeyle.

"Daniella."

"Benimle dans eder misin, Daniella?"

Elini uzattı ve ben düşünmeden elini tuttum. Dikkatimi başka yere yönlendirmek için değil, dans etmeyi sevdiğim için.

"Çok isterim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

DANIELLA

Dört Ay Sonra

"BAŞARDIN!" Lorenzo beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıyor. "Seninle gurur duyuyorum kardeşim, annemle babam da gurur duyardı."

"Teşekkür ederim!" diye boğuk bir sesle söylerim, ailemizden bahsedilince birden duygulanırım.

Zorlu birkaç ay geçirdik, ama bir şeyin yardımı oldu...

"Dani," Lorenzo ciddi bir ses tonuyla, "neden parmağında alyans var gibi görünüyor?"

Elimi geri çekip kızardım. Yüzüğü taktığımı tamamen unutmuştum ve o fark etmeden ona söylemeyi planlıyordum. "Çünkü evlendim."

Gözleri komik bir şekilde dışarı fırladı. "Kiminle? Biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

"Bana," der kocam, yanıma gelip elini uzatarak. "Henry Thomas. Kız kardeşinle evlenmenin mutluluğunu yaşayan şanslı adam."

Bana bakıp yumuşak bir gülümsemeyle gülümsedi, ben de ona gülümsedim.

Lorenzo eline bakıyor ve ben nefesimi tutuyorum, çünkü iki seçenek olduğunu biliyorum: ya yetiştirildiği gibi bir beyefendi gibi davranıp Henry'nin elini sıkacak ya da Henry'nin yüzüne yumruk atıp Matteo'dan onu ortadan kaldırmasını isteyecek.

Bana birkaç saniye baktıktan sonra Lorenzo içinden homurdanır ve Henry'nin elini sıkar, ben de rahat bir nefes alırım.

"Neden bana söylemedin?" diye sorar Lorenzo, sesinde incinmişlik belirgindir.

"Çünkü çıldıracağını biliyordum." Onu kenara çekiyorum, böylece kutlama yapan ve fotoğraf çeken ailelerin yoluna çıkmıyoruz. "Sonra bana ağabeylik taslayıp onu soruşturmasını talep ederdin."

"Tabii ki öyle yapardım," diye onaylar Lorenzo. "Çünkü ben senin ağabeyinim ve anne babamız öldükten sonra seni koruyacak tek kişi benim. Anlamıyorsun Dani." Başını sallar. "Hayatın boyunca koruma altında büyüdün..."

"Bence bu kadar yeter," diye Henry konuşmaya dahil oldu. "Kız kardeşin kendi kararlarını verebilen akıllı bir kadın ve benimle evlenmeyi seçti."

Gerçek şu ki, Henry ile evlenmek planlanmış bir şey değildi. Bir dakika önce, bahar tatilinde Colorado'daydık
—ona ailemle kayak yapmayı sevdiğimi söyledikten sonra—bir dakika sonra ise bana evlenme teklif ediyordu. İkimiz de içmiştik ve onun tam anlamıyla orada, Colorado'da evlenmek istediğini anlamamıştım, ama o anın heyecanına kapılıp kabul ettim. Bu yüzden sadece alyansım var, nişan yüzüğüm yok... çünkü nişanlanmadık.

Savunmam olarak, Henry gerçekten harika birisi. Ama evliliğin bu kadar hızlı olması, bunu sır olarak saklamama neden oldu. Çünkü Lorenzo'nun bunu onaylamayacağını biliyordum, özellikle de ben hala bununla mücadele ederken.

Beni yanlış anlamayın. Henry'yi önemsiyorum. Hatta onu seviyor olabilirim bile. Ama sık sık, onu, anne babamı kaybettikten sonra hissettiğim boşluğu doldurması için mi evlendiğimi sorguluyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve eğer öyleyse, bu biriyle evlenmek için yeterli bir neden mi?

O zamanlar, beni ayaklarımdan kesip, nefes alamayacak kadar hızlı hareket ediyordu, ama heyecan geçtikten sonra, onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim.

Lorenzo'nun çenesi seğiriyor ve sadece başını sallayarak kendini tuttuğunu biliyorum. "Peki, mezun olduktan sonra planların ne? Aile şirketinde çalışmak için eve taşınmak istediğini söylemiştin. Hala öyle mi?"

"Evet," diyorum ona. "Hiçbir şey değişmedi. İşlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek, seninle daha fazla zaman geçirmek ve sonunda nişanlınla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Lorenzo nişanlısının adını duyunca içten bir gülümsemeyle gülümser. Onunla henüz tanışmadım, ama Lorenzo ile görüntülü konuşurken birkaç kez gördüm ve hoş birine benziyordu. Birlikte yaşamaya başlamışlar ve Lorenzo'nun eski asistanı beklenmedik bir şekilde ayrıldıktan sonra, nişanlısı ofiste onun asistanı olarak çalışmaya başlamış.

"Bu ikiniz için nasıl olacak?" Lorenzo, Henry'ye anlamlı bir şekilde bakıyor. "Kız kardeşimle Harbor Point'e mi taşınıyorsun?"

"Aslında," diyorum, onun düşmanlığını hissedebildiğim için dikkatini tekrar bana çevirerek, "meğer ailesinin Harbor Point'te bir işi varmış, bu yüzden birlikte geri taşınacağız. Kira sözleşmemi çoktan iptal ettim ve Henry bize North Harbor Point'te bir ev buldu. Eşyalarımızı topladık ve yarın taşınıyoruz."

"Soyadın ne demiştin?" Lorenzo Henry'ye sorar.

"Thomas," diyorum. "Henry Thomas."

Lorenzo başını sallar ve yüzüne bir gülümseme yapıştırır. "Peki, Henry Thomas, ailemize hoş geldin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

MATTEO

"İŞTE BU. Hareketlerini izle. Ona fırsat verme. Daha sert değil, daha akıllı dövüş."

Lucian'ın sözleri bana yönelik olmasa da, rakibimin etrafında dönerek onu hissetmeye çalışırken, bu sözlerin içime işleyip akıp gitmesine izin verdim.

Jeremy, Lucian'ın spor salonuna yeni katıldı ve Lucian bu çocuğun ne kadar yetenekli olduğunu görmek istediği için benimle antrenman yapmasını istedi. Genç ve formda ama bu onun iyi bir dövüşçü olacağı anlamına gelmez. Kardeşim de formda ama ben onu her gün yenebilirim.

Onu birkaç saniye daha izledikten sonra hamlemi yapıyorum. Hamlemi görüyor ve kendini savunuyor, ama deneyimli değil, bu yüzden ona bir numara yapıp koruyucu kaskının üzerinden çenesine yumruk attığımda geriye sendeliyor ve kıçı yere çarpıyor.

"Tamam, bu kadar yeter," diyor Lucian. "Potansiyelin var," diyor Jeremy'ye, "ama önümüzde uzun bir yol var."

Çocuk gururla gülümser ve ben onun nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum. Lucian'dan övgü almak sık sık olan bir şey değildir.

Bu olduğunda, kendinizi dünyanın zirvesindeymiş gibi hissedersiniz. Çünkü çoğu insanın aksine, o gerçekten önemsiyor.

Yıllar önce beni Anthony'den uzaklaştırmasaydı, şu anda nerede olurdum düşünmek bile istemiyorum. Elbette kardeşim var, ama Andrey hayattayken Dominick'in söz hakkı yoktu ve kafamı toparlayan Lucian'dı.

On altı yaşında okulu bıraktığımda ve babam beni sokağa attığında, Antonov olmayı hak etmediğimi söyleyerek, yanımda olan Lucian'dı.

Gün be gün bana duygularımı nasıl kontrol edeceğimi, öfkemi ve hayal kırıklığımı nasıl bastıracağımı öğreten Lucian'dı.

Daha akıllıca çalışmayı, daha çok çalışmayı değil, Lucian öğretti.

Antonovlar'ın sadece iş dünyasını yönetmesinin yanı sıra, yeraltı dünyasında da saygın bir güç olmasının sebebi odur. Kim olduğumla savaşmak yerine, bunu kendi lehime kullandım ve Güney Florida'nın en korkulan ve saygı duyulan adamlarından biri oldum.

"Hey, Matteo," diyor Lucian, ben soyunma odasına gidip duş alıp işe hazırlanmadan önce bana doğru koşarak geliyor. "Geçen gün bir şehir yetkilisi geldi, güncellemeler ve izinler hakkında saçma sapan şeyler söyledi." Bana evrakları uzatıyor ve omuz silkiyor. "Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum, ama..."

"Ben hallederim," diyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum.

Birkaç yıl önce, şehir onun spor salonunu kapatmaya çalıştığında, Lucian'ın ortağı olmayı teklif ettim. Spor salonunu yenileyip yönetmeliklere uygun hale getirdikten sonra, şehir onu rahat bıraktı ve hatta daha fazla para kazanmaya başladı. Eğer şehir burayı mahvetmeyi düşünüyorsa, başka bir şey daha olacak.

Duş aldıktan sonra telefonumu kontrol ettim ve Dominick'ten birkaç cevapsız mesaj gördüm —önemli bir şey değildi— ve Lorenzo'dan bir tane.

Kulaklığımı takıp oynat düğmesine basıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Russo: Adamının Henry Thomas'ı araştırmasını istiyorum. Mümkün olduğunca derinlemesine araştır. Ailesi Harbor Point'te bir iş yeri var. O pislik kız kardeşimle evlendi.

Aklım Daniella'da. Gençken Lorenzo ve ben aynı futbol takımında oynuyorduk. Sırtında Russo yazdığı için ona Russo demeye başladım ve bu isim ona yapıştı. Doğal olarak, Daniella'nın takma adı şaka olarak Little Russo oldu, çünkü ben onların evinde takıldığımda, o her yerde Lorenzo'nun peşinden giderdi. Ama Lorenzo umursamadı, çünkü on iki yaş farkına rağmen, Daniella Lorenzo'nun dünyasındaki en önemli kişiydi.

Yıllardır ona takma adıyla hitap etmedim, çünkü yatılı okula, sonra da üniversiteye gitti ve onu hiç görmedim.

Ancak, son gördüğüm küçük kızın artık küçük olmadığı, anne babasının cenazesinde. O artık, güzel kalp şeklinde bir yüze, parlak ve etkileyici yeşil gözlere, ipeksi kahverengi saçlara ve günlerce sürecek kıvrımlara sahip, yetişkin bir kadındı. Ve sahte kıvrımlar değil. Gerçek olanlardan bahsediyorum. Yatakta tutup sarılabileceğiniz türden. Hayatım üzerine bahse girerim ki, iyi bir şekilde becerebilirdi.

Ve bu son düşünce, ona nasıl olduğunu sorduğumda Little Russo lakabını kullanmamın sebebiydi - onun en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğunu ve bana yasak olduğunu kendime hatırlatmak için.

Evli olması beni hiçbir şekilde etkilememeliydi, ama nedense etkiliyor. Onunla evlenecek değildim, ama o her zaman ulaşılamaz gibi görünüyordu. Sanki biz sıradan ölümlülerden üstünmüş gibi.

Lorenzo'nun hayatımız boyunca onun hakkında konuşmasını dinledim. Notları hep A, çalışkan, kız öğrenci birliğinin başkanı. Yıllar boyunca birkaç erkekle çıktı, ama Lorenzo'ya göre hiçbiri onun için yeterince iyi olmadığı için hiçbir ilişki uzun sürmedi — bu onun sözleri, benim değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu yüzden, onu anne babasının cenazesinde gördüğümden beri evlendiğini duymak inanması zor, ama bir nevi rahatlatıcı. Lorenzo bana, aile işini öğrenmek için eve taşınmayı planladığını söylediğinde, ilk aklıma gelen şey onu masanın üzerine yatırıp deli gibi sikmekti, ama bu Lorenzo ile olan arkadaşlığım ve iş ilişkim için iyi olmazdı. Ama evlendiği için artık yasak bölge.

Ben: Anlaşıldı.

Metni IT uzmanımız Eddy'ye ilettikten sonra, durumu kontrol etmek için limana gittim. Son zamanlarda sevkiyatlarla ilgili birkaç sorun yaşadık, ancak kız kardeşim Brielle, Anthony'yi öldürdüğünden beri - Anthony, Dominick'in oğlunun peşine düşmüş, birkaç yıl önce kız kardeşimi kürtaja zorlayarak Rothschild varisini *elinden alan* Andrey'den intikam almak istemişti - bu sorunlar sona erdi, bu da bize, parası ve kaynakları olmamasına rağmen sorunların kaynağının o olduğunu gösterdi. Ve son nefesini vermeden önce söylediği son sözler, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimiz ve kazanmadığımızdı. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Daha sonra, South Harbor Point'te işleri yürüten adamlarımı kontrol ediyorum ve neyse ki her şey yolunda. Koruma ödemeleri yapılıyor, kimse işlere karışmıyor ve sahil genişletme projesi hala yolunda gidiyor.

Eve vardığımda, Lucian's Gym'in aldığı saçma sapan cezalarla ilgili olarak belediye için çalışan bağlantımı arıyorum, sonra kendime akşam yemeği sipariş ediyorum.

Dairem o kadar sessiz ki, işlerin bu kadar çabuk değişmiş olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bir dakika önce Brielle, Andrey tarafından öldürülen erkek arkadaşının ve erkek arkadaşının ya da Anthony'nin olabilecek doğmamış bebeğinin yasını tutmak için Rusya'daydı; annemiz, onun Andrey'in ölümünü ve bulmasını ve bir kez daha bulmasını ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dominick ve ben, Andrey'in bize bıraktığı berbat durum yüzünden Antonov Enterprises'ı büyütmek ve hasar kontrolü yapmak için deli gibi çalışıyorduk.

Ve bir dakika sonra, Dominick üç yaşında Damien adında bir oğlu olduğunu öğrendi ve Damien'in annesi Peyton'a aşık oldu. Kardeşim bir anda bekarlıktan aile babasına dönüştü, yeni bir eşi, oğlu ve yolda olan ikizleri oldu.

Kardeşime ve ailesine biraz mahremiyet sağlamak ve kendime de biraz zaman ayırmak istediğimden, sahip olduğumuz dairelerden birine taşınmakta ısrar ettim.

Çoğunlukla, aile evimizi satma kararını verdiğimizde kendi evime taşındığım için pişman değilim, ama bazen o kaosu özlüyorum.

Yeğenim elinde kurabiyelerle evin içinde koşuşturuyor. Kız kardeşim saçma sapan konuşuyor. Erkek kardeşim karısına yalakalık yapıyor. İkizlerini doğurduğundan beri durumun daha da kötüleştiğini tahmin ediyorum.

Lorenzo'yu aramayı düşünüyorum ama muhtemelen dayanamadığım nişanlısıyla geceyi geçirmek için hazırlık yapıyordur. Kanıtlayamayabilirim ama onun bir şeyler çevirdiğini biliyorum ve ne olduğunu anladığımda o kaltakla işim biter.

Yemek yerken Netflix'teki dizileri tıklıyorum, izleyecek bir şey seçemiyorum ve sessizliğe daha fazla dayanamayınca yatmaya gidiyorum. Saat daha 10. Hayatım ne hale geldi böyle?

Belki sabah kardeşimizi ziyarete giderim. Kendi evimi neden istediğimi kendime hatırlatırım.

EDDY: 14 Mart'ta Henry Thomas, Daniella Russo ile evlendi, ki bu çok garip çünkü son baktığımda ölüler evlenemezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Metin okuma özelliğini kullanarak metni tekrar dinledim ve onun ima ettiği şeye şaşkınlık duydum.

Ben: Açıkça söyle bana dostum. Bu Russo'nun küçük kız kardeşi.

Eddy: Birinin kimliğini çalmış. Kiminle evlendiğini bilmiyorum ama Henry Thomas değildi. O birkaç yıl önce kanserden öldü.

Siktir. Bu hiç iyi değil.

Lorenzo'ya mesaj atıp ona söylemeyi düşünüyorum, ama bu mesajla söylenecek bir şey değil.

Ben: Russo, Henry hakkında konuşmamız lazım. Mesajı aldığında beni ara.

"Justin'i kucağına almak ister misin?" diye sordu Peyton, beni telefonumdan başımı kaldırmaya zorlayarak.

Kardeşime mesaj atıp onlara eşlik etmek isteyip istemediklerini sordum ve tabii ki, istediğim zaman gelebileceğimi söyledi. Ben de kahvaltı getirdim, dört yaşındaki çocukları ve yeni doğan ikizleriyle biraz meşgul oldukları için hazır yemek iyi olur diye düşündüm.

"Hayır." Telefonumu cebime koyarak gülümsüyorum. "Onu kırarım ya da düşürürüm."

Peyton yine tartışmaya başlayacak gibi görünüyordu ki, Dominick'in korumalarından Daniil içeri girerken cebimdeki telefonum titredi.

"Patron," diyor Dominick'e, "bir sorunumuz var." Harika.

Daniil'in söylediği bu sözler asla iyiye işaret değildir.

"Ne oluyor?" diye sorar Dominick, ben de yanlarına doğru yürürken.

Kardeşimin ihtiyacı olan son şey, evde yeni doğmuş bebeklerle uğraşmak. Ne olursa olsun, ben hallederim.

"Polis geldi," diyor Daniil, "ve Matteo'yu arıyorlar. Onun için tutuklama emri var."

Harika. Bu sabah tam da ihtiyacım olan şey. "Bu şerefi neye borçluyum?" diye soruyorum memura.

İçeri girip haklarımı okumaya başlar, ama neden tutuklandığımı anlattığı kısma geldiğinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

alay etmeden edemiyorum.

"Gerçekten mi? Kara para aklama mı? Bana karşı elinizde olan tek şey bu mu?"

Dominick'e bakıyorum ve bana kelepçe takmadan önce arka cebime uzanıp telefonumu onun ev bitkisine atıyorum, böylece polisler ona ulaşamayacak.

Bir kez başını sallar, yaptığımı gördüğünü ve halledeceğini söyler.

"Bu saçmalığın tutmayacağını biliyorsunuz," diye söylüyorum onlara, beni kelepçelemek için etrafımda dolaşırken.

"Sadece işimi yapıyorum," diyor memur, beni tutuklamaktan büyük zevk aldığını belli eden neşeli bir ses tonuyla.

Polis karakoluna vardığımızda, kayıt işlemlerim yapılır ve maksimum güvenlik gereği siyah bir tulum giydirilir.

"Telefonun nerede?" diye soruyor bölge savcısı Hugh.

"Hiçbir fikrim yok," diye omuz silkiyorum. "Ayrıca, bu senin maaşınızın altında kalmıyor mu?"

Bana sert bir bakış atıyor ve Dominick'e onu araştırmasını söylüyorum. Daha önce hiç sorun çıkarmamıştı, ama burada olması, bu saçmalığa ortak olduğunu açıkça gösteriyor. Tutuklamayı onaylayan yargıç olabilir, ama hangi suçlamaların yöneltileceğine karar veren bölge savcısıdır.

Beni geri götürmek yerine, avukatımız Michael'ın beni beklediği bir odaya götürürler.

"Konuş benimle," diyorum ona.

"Durum iyi değil," diyor. "Seni bu durumdan kurtarabileceğimden emin değilim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

DANIELLA

Bir saat önce

"DANIELLA, HAZIR MISIN?" Henry evin diğer ucundan bağırıyor.

Birkaç gün önce Harbor Point'e geldiğimizden beri, Henry gergin davranıyor ve bu beni rahatsız etmeye başladı. Her çiftin balayı dönemi olduğunu ve bu dönem bittiğinde kişinin gerçek yüzünün daha net ortaya çıktığını okumuştum, ama Henry'nin gerçek yüzünü hiç tanıyor muyum, onu bile sorgulamaya başladım.

"Bir saniye bekle," diyorum ona, makyaj aynasında rujumu sürerken.

Bugün, birkaç aydır şehir dışında olan ailesi geri döndüğü için onlarla buluşacağız. Lorenzo dışında kendi ailem olmadığı için, onların iyi insanlar olmasını ve beni ailelerine kabul etmelerini umuyorum. Ailem beni uzaklara gönderdikleri için istediğim kadar yakın değildim onlarla, ama yine de bir ilişkimiz vardı ve onları her gün özlüyorum, özellikle de mezun olup eve dönmeden önce vefat ettikleri için.

"Şimdi!" Henry kapıdan bağırarak beni irkiltir.

"Affedersiniz," diyorum, makyajımı unutarak ona dönüp. "Bana böyle konuşma. Aileni görmek için ne kadar heyecanlı olduğun umurumda değil. Bana saygısızlık edemezsin."

Onu telefonda birkaç kez böyle konuşurken duydum ve bu beni endişelendirdi, ama bu ana kadar bana hiç böyle konuşmamıştı.

Özür diler gibi görünmek yerine, çenesi seğiriyor ve midem düğümleniyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama sanki artık tamamen farklı bir insan olmuş gibi — birlikte olmak istediğimden emin olmadığım bir insan.

Derin bir nefes alıp ona doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna doladım. "Hey, her şey yolunda mı?"

Çenesinin köşesine bir öpücük konduruyorum ve bir anlığına dokunuşuma iç çekiyor, ama sonra beni iterek beni şok ediyor.

"Gidelim," diyor sıkı sıkı kapalı çenesinden. "Geç kalamayız."

Beni pazımdan tutup koridora doğru çekiyor ve parmakları bana acı veriyor.

"Kes şunu! Canımı acıtıyorsun!" diye bağırarak onun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

"O zaman bir kez olsun sana söyleneni yap!"

Beni arabasının yolcu koltuğuna itip kapıyı çarparak kapatır ve ben şaşkınlık içinde sessiz kalırım.

Ne oluyor böyle?

Arabadan inmeyi düşünüyorum, ama ben bunu yapamadan, o ön koltuğa kayıyor ve garaj yolundan çıkıyor.

"Kimsin sen?" diye haykırıyorum, anne babamın ölümünden sonra zor zamanlarımda bana yardım eden o tatlı adamın başına ne geldiğini anlayamadan.

"Yakında öğreneceksin," diyor, gözünü yoldan ayırmadan.

Kardeşime mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum — ne yazacağımı bilmiyorum — ama aniden korkuyorum ve bana yardım edebilecek tek kişi o, ama Henry telefonumu elimden kapıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu ben alacağım."

"Telefonumu geri ver!"

Telefonu geri almak için uzanıyorum ama o elini çevirip bana bir tokat atıyor ve beni koltuğun arkasına çarpıyor.

"Orada otur ve uslu dur!" diye tıslar. Aman

Tanrım. O... o bana vurdu.

Ve ben onunla arabadayım.

Telefonum yok.

Etrafa bakınıyorum, tüm bunlar nasıl bu kadar çabuk tırmandı diye merak ediyorum, sonra Russo Property Group'a geldiğimizi fark ediyorum.

Elbette bana vurup sonra da beni kardeşimle görüşmeye götürmeyecek, değil mi? Ölmek istemiyordur herhalde. Ama bunu belirtmek yerine sessiz kalıyorum, umarım gerçekten kardeşimle görüşmeye gidiyoruzdur. Çünkü Henry'nin yaptıklarını ona anlattığım anda Lorenzo onun hayatını sonlandıracak ve ben de deli kocamdan kurtulacağım.

Kahretsin! *Çılgın kocam.*

Ona bakıyorum ve bir şekilde bedenleri değişmiş olabilir mi diye merak ediyorum, çünkü bu adamı hiç tanımıyorum. Kederime kapılıp zamanında mezun olmaya çalıştığımı biliyorum, ama son dört ayı bu adamla geçirdim ve o hiç böyle davranmamıştı.

İlk ay, bana kur yaptı ve ben kendimi bir aşk romanından çıkmış bir sahnedeymiş gibi hissettim. Her akşam bana gelip akşam yemeği hazırlardı. Konuşurduk ve ben anne babamın kaybının yasını tutarken o bana sarılırdı.

Sevgililer Günü'nde beni romantik bir bağ gezisine götürdü, bahar tatilinde ise ailemin anısına beni kayak yapmaya götürdü ve orada evlenme teklif etti. Breckenridge şehir merkezindeki küçük bir kilisede evlendik.

O adam nerede?

Kardeşime ulaşmak için çaresizce araçtan inerken, olan biten her şeyden başım dönüyor. Henry'ye ne oldu bilmiyorum, ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

burada kalıp öğrenmeye niyetim yok. Bu adam, hayal kırıklığını benden çıkarabileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var.

Bize ziyaretçi kartlarını veren güvenlik görevlisinin yanından geçtikten sonra, asansörle en üst kata çıkıyoruz. Henry, ailesini ziyaret edeceğimizi söylediği halde, burada ne işimiz olduğunu hala çok merak ediyorum. Babamın eskiden çalıştığı ve şimdi kardeşimin çalıştığı kata çıktığımızda, Henry'ye bakarak ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum.

O sırıtıyor. Bu da beni daha da şaşırtıyor.

Ama sonra onun bakışını takip ederek, nişanlısı Hillary ve iki polis memuru ile birlikte duran kardeşimle karşılaşıyorum.

"Bir kamu görevlisine rüşvet vermekten tutuklusun ..."

"Lorenzo!" Nefes koşmaya koşmak Nefes koşmaya nefes üzerine hazır koşmaya

"Kıpırdama," diye emreder Henry, beni durdurmak için elini uzatır.

"Bana dokunma!" diye tıslayarak onu itip Lorenzo'nun yanına koşuyorum. "Neler oluyor?"

"Hepsi saçmalık," diyor Lorenzo, başını sallayarak. "Sadece bir yanlış anlaşılma."

"Bundan emin misin?" Henry, yüzünde sırtımı ürperten yapmacık bir gülümsemeyle sorar.

Bu adam da kim?

Lorenzo ona sert bir bakış atar. "Eminim," der, sonra bana döner. "Eve gelmen iyi oldu," der bana küçük bir gülümsemeyle. "Ben çıkıncaya kadar buradaki işlere göz kulak olmanı istiyorum, umarım yakında çıkarım."

"Ama ben... daha yeni geldim."

"Merak etme," diyor Henry, kolunu omzuma atarak. "Sana yardım ederim."

"Bana dokunma!" diye bağırırım ve Henry'yi kendimden uzaklaştırırım.

Lorenzo kaşlarını kaldırır, ama onunla konuşamadan polisler onu dışarı çıkarır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ailenizi göreceğimizi sanıyordum," diyorum, kollarımı belime dolayarak Henry'den bir adım daha uzaklaşıyorum.

Hillary Lorenzo'nun peşinden gittiği için, bu katta sadece Henry ve ben kalıyoruz.

Henry gülümser. "Bu benim ailem." Kollarını uzatarak kardeşimin ofisini işaret eder. "Unuttun mu, hayatım? Seninle evlendim ve bu senin ailenin işi."

Bir an ona bakıyorum ve sonra tartışmamamın daha iyi olacağına karar veriyorum. Şu anda tek amacım, Henry'den uzaklaşmak için güvenlik masasına geri dönmek.

"Michael, tam zamanında," Henry, ben uzaklaşamadan önce diyor.

Şok içinde ailemizin avukatına bakarım, en azından o suçlu görünme nezaketini gösteriyor.

"Michael, tüm planımın hayata geçmesinin sebebi." Henry kolunu Michael'ın omzuna atar ve Michael çekinir. "Michael'ın eşcinsel olduğunu biliyor muydun?"

Henry sırıtıyor ve midem bulanıyor.

"Yoksa biseksüel mi? Bu terimleri hiç anlayamıyorum."

Henry karanlık bir şekilde gülüyor ve ben kusmak istiyorum.

"Her neyse, Michael karısını sevgilisiyle aldatmayı seçti. Tsk, tsk, Michael."

Aman Tanrım. Avukatımızı şantaj yapıyor.

"Bu işi bitirebilir miyiz?" diye sorar Michael, Henry'nin sırıtışını yok eder.

"Evliliğini ve kariyerini elinde tutan adama böyle konuşulmaz," diyor Henry, dosyayı Michael'dan alıp en yakın masaya doğru yürüyor. "Bunları imzala."

Michael'ın gidip dediğini yapmasını beklerim ve sonra Henry'nin bana konuştuğunu fark ederim. "Ne? Ben hiçbir şeyi imzalamayacağım."

"Evet, imzalayacaksın," diyor Henry rahat bir şekilde. "Çünkü imzalamazsan, kardeşin hapisten çıkamayacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siktir git!" diye tıslarım. "Kiminle uğraştığının farkında mısın?"

Sorumu daha bitirmeden Henry odanın diğer ucundan koşarak gelir, beni duvara itip boğazımı parmaklarıyla sıkar.

"Asıl soru, kiminle uğraştığının farkında *mısın*?" diye homurdanır. "Doğru kişiye bir telefonla kardeşinin hayatı sona erer."

"Yalan söylüyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Peki." Omuz silkiyor, geri adım atıyor ve telefonunu çıkarıyor. Bir numarayı çevirip telefonu kulağına götürüyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Russo parmaklıklar ardına girer girmez ona bir ders ver."

"Hayır!" diye bağırırım.

Telefonu elinden almak için ona doğru atıldım ama çok geçti. O çoktan telefonu kapatmıştı.

"Onu geri ara!"

"Bitti," diyor ve telefonunu cebine koyuyor. "Bu sefer sadece dayak olacak, ama işbirliği yapmaya başlamazsan, onun ölümü olacak."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye bağırıyorum, evlendiğim adamın iyi biri olduğunu düşünerek nasıl bu kadar saf olabildiğimi merak ediyorum.

"Bunu dert etmene gerek yok," diyor, kağıtların yanına geri dönerek. "Tek bilmen gereken, kardeşinin vekaletnamesini sana devredeceği ve senin de onu bana devredeceğin."

Aman Tanrım. Midem bulanıyor. Ailemizin şirketine erişim istiyor.

"Neden?" diye soruyorum. "Eğer sorsaydın, Lorenzo ile konuşabilirdim. O sana burada bir iş bulurdu."

Henry kahkaha attı. "Burada iş istemiyorum," diye tısladı. "Bu şirketi yok etmek istiyorum. Ve senin sayende, tam da bunu yapacağım."

Bana yaklaşır ve başparmağıyla işaret parmağıyla çenemi kavrar, yanaklarımı o kadar sert sıkar ki, acı tüm vücuduma yayılır. "Bunu çok kolaylaştırdın,"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mırıldanır. "Michael, babanın seni vasiyetine eklediğini söylediği anda planım şekillendi. İtiraf etmeliyim ki, seni baştan çıkarmak düşündüğümden daha fazla çaba gerektirdi. Şişko bir kaltak için, beni kontrol altına almak zor oldu. Ama hakkını vermeliyim, bunun için çok uğraşmam gerekti."

"Siktir git!" diye bağırıyorum, onun dokunuşundan uzaklaşarak.

"Orada bulundum, bunu yaptım ve üzgünüm sevgilim, ama yatakta o kadar da iyi değilsin."

Onun sözleri beni incitmemeli, ama incitiyor. Büyük beden bir kadın olarak, kilom konusunda her zaman kendimi bilinçli hissetmişimdir. Sağlıklı beslenip düzenli egzersiz yapmamın bir önemi yok — kilolu olmak benim için normal.

Birkaç erkek arkadaşım oldu ve her zaman bana güzel olduğumu söyleseler de, sürekli kilomla ilgili yorumlar yapar, kilo vermek için ne yapmam gerektiği konusunda önerilerde bulunurlardı.

Ama Henry'nin farklı olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir zaman bedenim hakkında olumsuz bir şey söylemedi, ama şimdi bunun beni sadece kullandığı için olduğunu, yani görünüşümü umursamadığını biliyorum.

"İmzalamaya hazır mısın?" diye sordu Henry, cebinden telefonunu çıkararak. "Yoksa zor yoldan mı yapmamız gerekiyor?"

Sessizce evrakların yanına gidip, ona vekalet verdiğimi belirten ilk sayfayı okudum. Evrakların üzerinde duran kalemi kaldırdım ve imzalamam gereken her yere imzamızı attıkça kalbim parçalandı. Bu, önce babamın, sonra Lorenzo'nun gurur ve mutluluk kaynağıydı. Beni kullanan bir adamla evlenmek gibi korkunç bir karar verdiğim için, onların uğruna çalıştıkları her şeyi mahvediyorum.

Son sayfayı imzaladığımda, hıçkırıklar kopar. Kalemi bırakıp uzaklaşıyorum, ama çok uzaklaşamadan Henry beni kolumdan tutup durduruyor.

"Üzgünüm, hayatım, ama hiçbir yere gitmiyorsun." "Benden başka ne isteyebilirsin ki?"

"Kişisel bir şey değil," diyor Henry. "Ama seni bırakırsam, elimdeki kozumu kaybederim, çünkü ikimiz de biliyoruz ki sen doğruca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kardeşine gidip bildiğin her şeyi ona anlatacaksın."

"Yani beni rehin mi alacaksın?"

"Dediğim gibi, bu kişisel bir mesele değil." Michael'a bir bakış attı. "Evrakları hazırla, ben seninle iletişime geçeceğim."

Kolumu daha sıkı kavrar ve sonra tanımadığım bir adam bana yaklaşır, elinde bir...

"Dur!" diye bağırırım, ellerim arkamda zorla tutulurken başıma siyah bir torba geçirilir.

"Hadi, karıcığım," diyor Henry, etrafta beni duyacak kimse olmamasına rağmen ben bağırarak. "Parti başlasın artık."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

MATTEO

"BANA ŞAKA MI YAPIYORSUN? Ne demek kefaletim reddedildi?"

Michael boğazını temizledi. "Üzgünüm. Denedim, ama yargıç reddetti."

Kahretsin. Bu olamaz. Yıllar boyunca sadece birkaç kez tutuklandım, ama hiçbiri kalıcı olmadı. Yargıcın kefaletimi reddetmesi... bu hiç iyi değil.

"Bana dürüst ol," diyorum avukatıma. "Suçlamalar geçerli olacak mı?"

"Bilmiyorum," diyor, sol gözü seğiriyor. "Ama kalmayacaklarından emin olmak için elimden geleni yapacağım."

Michael, Andrey öldüğünden ve Dominick ile Giuseppe, Andrey'e veya onunla ilişkili kişilere karşı yanlış bir sadakat riski almak istemedikleri için onunla ilişkilerini kestiklerinden beri avukatımız. Son beş yıldır, güvenebileceğimiz biri oldu. Şüphesiz, şimdiye kadar gördüğüm en iyi avukatlardan biri, bu yüzden Dominick ve Lorenzo onu tutuyor ve ona bu kadar para ödüyorlar.

Ama onu değerlendirirken - dizini sallayarak vücudunu titretmesi, göz teması kurmayı reddetmesi, ellerinin hafifçe titremesi - içgüdülerim bana ona güvenmememi söylüyor. Ve içgüdülerime her zaman güvenirim çünkü beni hiç yanıltmadılar.

İşini bitirdikten sonra, cebimde bulunan gardiyana kardeşime bir mesaj iletmesini rica ediyorum — *acilen telefonuma ve kulaklıklarıma ihtiyacım var* — ve sonra ana alana geri dönüyorum.

Günün çoğu spor salonunda veya dinlenme bahçesinde geçiyor. Uzun süreli hapis cezası çeken mahkumlar da mutfakta veya çamaşırhanede işler yapıp bakım işlerinde çalışarak biraz para kazanıyorlar.

Burada kimlerle birlikte olduğumu görmek için önce rekreasyon bahçesine çıkıyorum. Genellikle bir program vardır, ancak birkaç gardiyanı maaşlı olarak çalıştırdığımız için istediğim zaman gelip gidebiliyorum.

Burada ilçe hapishanesinde olduğumuz için, buradaki adamlar ağır suçlardan yatmıyorlar ve çoğu yıllar boyunca tanıştığım adamlar.

"Siktir!" diye bağırıyor erkeksi bir ses.

Nerede olursan ol, çevrene dikkat etmelisin. Bu, Hayatta Kalma 101'in ilk kuralıdır.

İlk fark ettiğim şey, birkaç mahkumun kenarda başka bir adamı çevrelediği ve bu beni ilgilendirmediği için yoluma devam etmek üzereydim, ta ki köşeye sıkıştırdıkları adamı görene kadar: Lorenzo.

O burada ne arıyor? Ve Michael neden bundan bahsetmedi?

Onlara ulaşamadan, dört adam Lorenzo'nun üzerine atlar ve onu tekmelip yumruklar. Gardiyanların harekete geçmemesinden, bunun için rüşvet aldıkları anlaşılıyor.

İlk adamı gömleğinin arkasından yakalayıp yüzüne yumruk at , onu yere seriyorum. Sonra bir sonraki adamı yakalayıp Lorenzo'nun üstünden çekiyorum. Oraya vardığımda

Son iki adamdan biri, kimin peşinden geldiğini görür ve hemen geri çekilir, ama son adam bana saldırır.

Boyu ve yapısı benimkine benziyor, ama benim sahip olduğum dövüş tecrübesi yok. Onu çok kolay bir şekilde yere indirip, ön kolumu boğazına bastırarak nefes almasını engelliyorum. Onu öldürmeyeceğim. Bu adam için ömür boyu hapis riskine girmeyeceğim. Ama dikkatini çekmek ve tehdidimi açıkça belirtmek için bunu yapıyorum.

"Lorenzo Russo'ya bulaşman için sana kim para verdi bilmiyorum, ama biri ona bir daha dokunursa, seni ölüm listeme eklerim. Anladın mı?"

Altımda yatan adam şiddetle başını sallar, ben de onu bırakırım, sonra etrafta izleyen diğer adamlara bakarım.

"Beni duydunuz mu? Lorenzo'ya dokunmak yasak."

Hepsi başlarını sallar.

Ayağa kalkıp Lorenzo'nun yanına gidiyorum, elimi uzatıp onu ayağa kaldırıyorum. Dudakları kanıyor ve gözü morarmış, eminim kaburgaları da ağrıyordur, ama durumu iyi.

"Neden buradasın?" diye soruyorum, kimse duymasın diye sesimi alçaltarak.

"Her şey berbat," diyor, parmaklarını saçlarında gezdirerek.

Piknik masasına doğru yürüyoruz ve ben birkaç adama sert bir bakış atıyorum, onlar da bize yer açmak için kalkıyorlar.

Lorenzo gülümser ve başını sallar. "Eğer kefalet olmadan hapiste kalacaksam, seninle birlikte olmak iyi olur. Bu arada, sen neden buradasın?"

"Para aklama." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Bu suçlama asla tutmayacak.

Sen?"

"Bir kamu görevlisine rüşvet vermek. Su kenarı genişletme projesinin onaylanması için bir meclis üyesine rüşvet verdiğimi söylüyorlar."

"Michael seni kefaletle çıkaramadı mı?"

"Hayır." O içini çekti. "Ve tabii ki, ben tutuklanırken kız kardeşim ve kocası ortaya çıktı. Dün gece bana mesaj atmış, erken buluşmak istediğini söylemişti, böylece ona ofisi gezdirebilecektim.

Ofisin etrafını gezdirebilmem için. Kız kardeşim kendinden geçmişti, çıldırmıştı, ama kocası neredeyse bu durumdan gurur duyuyor gibiydi. Kız kardeşimin onu sevdiğini biliyorum, ama bu adamda bir terslik var."

"Siktir, Russo. Mesajımı görmedin mi?" Ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. "Henry Thomas öldü... *kelimenin tam anlamıyla.* Ve kız kardeşinin evlendiği adam *onun* kimliğini çalmıştı."

"Ne?!" Cebine uzanır ve tekrar küfür eder. "Unuttum... polisler telefonuma el koydu. O biliyor mu? Ona söyledin mi?"

"Ona nasıl söyleyecektim ki? Numarası bile yok bende. Sana mesaj attım ama sonra tutuklandım ve sanırım sen de aynı anda tutuklandığın için mesajı almadın. Sanki... *Lanet olsun.*

"Ne?" Lorenzo sorar.

"Sanki biri ikimizi de hapse atmak istemiş gibi. Bu bir tesadüf olamaz. Kız kardeşin eve gelir, tanımadığımız bir adamı getirir, sahte kimlik kullanır ve ikimiz de aynı gün tutuklanırız?"

"*Kahretsin*. Ama neden? Eğer bu Henry denen adamın işi ise, benim tutuklanmamı anlayabilirim. Ben onun kardeşiim, ama sen neden?"

Ben gülerek burnumdan soluyorum. En iyi arkadaşımı seviyorum, ama bazen bu adam çok gafil.

"Russo ... think hard. Why would someone want *me* parmaklıklar arkasında olmak ister miydin?"

Yutkunur ve sonra gözleri benimkilerle buluşur. "Çünkü sen buradaysan, dışarıda hiçbir şey yapamazsın."

"Ding, ding, ding. Ve ikimiz de biliyoruz ki, şu anda dışarıda olsaydım, seni buraya koyan kişiyi halletmek için ne gerekiyorsa yapardım."

"Peki, ne yapacağız? Eğer Henry ise, o da dışarıda, lanet olası kız kardeşimle birlikte. Hillary de öyle. Ben tutuklandığımda çok kötü durumdaydı, gözyaşları içindeydi. Ya o da ona ulaşırsa?"

Hillary umurumda değil, ama bunu ona söylemiyorum çünkü onun altın avcısı nişanlısı hakkında ne hissettiğimden bağımsız olarak, Lorenzo onu önemsiyor.

"Onun yaptığını bilmiyoruz," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Ama gardiyan yakında Dominick'ten bana bir telefon getirecek ve ben de ona tüm bunları aktaracağım. Bu pisliği başlatan onun kocasıysa, biz hallederiz."

"Antonov," diye bağırıyor gardiyan, oraya gitmem için başını sallayarak. "Özel teslimat."

Bana telefonu, kulaklıkları ve şarj aletini uzatıyor, ben de teşekkür ederek başımı sallıyorum.

"Kız kardeşime mesaj atabilir misin?" diye soruyor Lorenzo. "Evet."

Kız kardeşinin numarasını yazıp Gönder'e basar, ama birkaç saniye sonra mesaj balonu maviden yeşile döner.

"Telefonu kapalı."

"Siktir!" diye bağırır. "Buradan gitmem lazım. Ya ona bir şey yapmışsa?"

"Biz hallederiz," diye söz veriyorum ona.

Dominick'e bir mesaj atarım, Lorenzo'nun duyabilmesi için sesli olarak ve çünkü bu her zaman daha kolaydır. **Hey, Lorenzo bir memura rüşvet vermekten benimle birlikte burada. İkimizin de kefalet talebi reddedildi. Senin için birkaç şey yapmanı istiyorum: Michael'ı araştır. Sanırım o tehlike altında. Ve Daniella'yı kocasından uzaklaştır.**

"Nerede yaşadıklarını biliyor musun?" diye Lorenzo'ya soruyorum.

Kafasını sallar. "North Harbor'da, Point'te olduğunu söyledi, ama ayrıntıları öğrenemedim."

Dominick: Daniella evli mi?

Ben: Sen biraz çocuk yapmaya meşgulmüşsün. Bunu söylemeyi unutmuş olmalıyım.

Dominick: Hapisteyken de esprili olduğunu görmek güzel.

Ben: Henry Thomas ile evlendi, ama Eddy onun sahte bir isim kullandığını söyledi, bu yüzden bu adamın kim olduğunu veya neyin peşinde olduğunu bilmiyoruz. Sanırım tutuklanmamızın arkasında o olabilir.

Dominick: Anlaşıldı.

Lorenzo'ya bakıyorum. "Dominick bu konuyla ilgileniyor."

DOMINICK: Bir sorunumuz var. Daniella'nın nerede yaşadığını buldum ama oraya gittiğimizde kimse yoktu. Eşyaları orada ve bir adamı gözcü olarak bıraktım ama onlardan hiçbir hareket görmedi.

Siktir! Bu hiç iyi değil.

"Kız kardeşinin başka bir yerde olma ihtimali var mı?" diye Lorenzo'ya soruyorum. "Dominick evlerini buldu, ama ikisi de ortada yok."

Yapacak başka bir şey olmadığı için spor salonunda egzersiz yapıyoruz. Yirmi dört saat geçti ama bu boktan yerden çıkmaya hiç yaklaşamadık. Dominick'ten haber bekliyordum ama bu umduğum haber değildi.

"Bilmiyorum," diyor Lorenzo. "Yıllardır buraya gelmemiş. Henry, Harbor Point'te ailesi olduğunu söylemişti, ama onun gerçekte kim olduğunu bilmediğimiz için, bunun doğru olup olmadığını bilemiyorum."

Ben: Bu adamın kim olduğunu bulmalıyız. Eddy'ye, kamera varsa evi kapatmasını ve Henry'nin kimliğini ortaya çıkaracak bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol etmesini söyle.

Dominick: Anlaşıldı.

Sonra Ian'a bir mesaj gönderiyorum. Yıllardır benimle sokaklarda çalışıyor ve herkes hakkında her şeyi biliyor.

Ben: Lorenzo'nun kız kardeşi Daniella Russo'nun yerini bulmanı istiyorum. Henry Thomas ile birlikte North Harbor Point'e taşındı. Onları bulursan, onun güvenliğini sağla ve çöpü dışarı çıkar.

Ian: Anlaşıldı.

8

DANIELLA

"BUNU YAPAMAZSIN!" diye bağırıyorum, tekmeleyip çığlık atarak araçtan çıkarılıp kaldırıma benzeyen bir yere sürükleniyorum.

"Yapabilirim ve yapıyorum," diyor Henry. "Ne kadar çabuk işbirliği yaparsan, hem senin hem de kardeşin için o kadar kolay olur. Bu plan için çok fazla çaba harcadım, sen bunu mahvedemezsin."

Ayağa kalkmam için bana bir dakika süre veriyor ve sonra beni bir yere götürüyor, ta ki eşik olduğunu düşündüğüm bir yerden geçip bir eve girene kadar.

"Ne planı?" diye soruyorum, neler olup bittiğini anlamama yardımcı olacak bazı bilgiler almayı umarak.

Ne kadar süre araba sürdük bilmiyorum, ama şehirden çıkacak kadar uzun sürmedi. Ya da çıktıysak da, muhtemelen çok uzaklaşmadık.

"Ailenin şirketini yok etmek için," diyor ve kafamdaki çuvalı çıkarıyor. Ben soru soramadan ve nerede olduğumuzu iyice göremezken, beni bir odaya itiyor. "Yapacak işlerim var. O yüzden burada kal ve sessiz ol, şanslıysan daha sonra sana yemek veririm."

Kapıyı çarparak kapatır ve ben kapıyı açmaya çalıştığımda, dışarıdan kilitlendiğini fark ederim. Bunu önceden ayarlamıştır. Kimse, içeride birini kilitlemek istemediği sürece kapısını dışarıdan kilitlemez.

SAATLER GEÇİYOR ve Henry'den haber yok. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum ama neyse ki odada kullanabileceğim bir banyo var.

Karnım guruldamaya başlayınca kapıyı yumrukluyorum ama Henry cevap vermiyor.

Saatler geçiyor ve parlak gökyüzü kararmaya başlıyor. Sonunda kapı açılıyor ve Henry bana bir sandviç ve bir bardak su uzatıyor.

O kadar açım ki, o kapıyı kapatmadan önce ondan yiyecek ve suyu alıyorum. Yedikten sonra yatağa uzanıp uykuya dalıyorum ve uyandığımda tüm bunların korkunç bir kabustan ibaret olduğunu umuyorum.

Uyandığımda Henry bana bakıyor ve bir an için dünü unutuyorum. Henry yatağın kenarında oturuyor ve elini uzatıp parmak eklemleriyle yanağımı okşadığında beni şaşırtıyor. Dünün olayları aklıma geldiğinde - kardeşimin hapse girmesini sağladığım, onun tehditleri, bana vurması - korkuyla irkiliyorum ama hemen kendimi topluyorum.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyorum ona.

Dün, planının ailemin şirketini yok etmek olduğunu söylemişti, ama bunun bir nedeni olmalı.

"Sana ne yaptık?"

Cevap vermez. Bunun yerine, birkaç saniye bana bakıp şöyle der: "Başka bir hayatta, sen Russo olmasaydın ve ben de... *ben* olmasaydım, belki bir ilişkimiz olabilirdi."

Gerçekten üzülmüş gibi kaşlarını çatıyor ve şimdi onun beni nasıl manipüle ettiğini anlayabiliyorum. Bu adam bir psikopat.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye tekrar soruyorum.

"Sanırım bilmen bir önemi yok," diyor yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Buradan asla canlı çıkamayacaksın."

Onun kayıtsız sözleri midemi bulandırıyor. Buradan

canlı çıkamayacağım...

Çünkü o beni öldürecek.

Bu adamın hayatıma girmesine, beni baştan çıkarmasına, benimle evlenmesine izin verdim ve şimdi ailemin işini mahvedip beni öldürecek.

"Babam ve annem senin baban tarafından öldürüldü," diyor ve beni çok korkutuyor.

Birincisi, bana ailesinin burada yaşadığını söylediği için, onların hayatta olduklarını varsaydım. İkincisi ise...

"Neden bahsediyorsun?"

Babamın pek çok şüpheli iş yaptığını biliyorum, ama cinayet işleyebilecek biri miydi?

"Onları vurdu. Kardeşim..." Başını salladı. "Ailemi seviyordum ve onlarla yakındım, öldürüldükleri gün intikam alacağıma yemin ettim."

Gözleri ince bir çizgiye dönüşür ve çenesi seğirir. İçgüdüsel olarak, yüzündeki karanlık ifadeyi beğenmediğim için biraz geri çekilirim.

"Demek ben sadece intikam mıydım?"

Bir kez başını sallar. "Dediğim gibi, bu kişisel bir şey değil. Fırsat kendini gösterdi ve ben de onu değerlendirmek zorundaydım. Ve bir kez anne babamın intikamını aldıktan sonra, kardeşin hapiste çürüyecek, ailesinin kaybının yasını tutacak, tıpkı bizim anne babamızın yasını tuttuğumuz gibi, ve geriye hiçbir şeyi kalmayacak, tıpkı senin ailenin bize hiçbir şey bırakmadığı gibi."

Biz...

O *biz* dedi.

"Biz kim?"

Kaşlarını kaldırır.

"Sen 'Biz ebeveynlerimizin yasını tuttuk' dedin."

Bundan sağ çıkma şansım çok az, ama eğer çıkarsam, Henry hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi istiyorum. Babamın yıllar boyunca bana öğrettiği bir şey varsa, o da bilginin güç olduğudur ve Henry'ye karşı savaşmak için elde edebileceğim tüm güce ihtiyacım var.

"Endişelenme," diye tersler. "Tek bilmen gereken, bunu senin ailenin yaptığı ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğin."

Babam beni yatılı okula gönderdiği için, iş hakkında veya Henry'nin ebeveynlerinin kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Parçaları bir araya getirmeye çalışarak yoğun bir şekilde düşünüyorum. Birkaç yıl önce, iki iş ortağının öldüğünü hatırlıyorum

—Andrey ve Joseph. Andrey, Dominick ve Matteo'nun babasıydı, Joseph ise Anthony'nin babasıydı. Bildiğim kadarıyla, *karısı—Kahretsin, adı neydi? Çok uzun zaman oldu. Maria! Adı* buydu—hâlâ hayattaydı. Maria'yla ve Anthony'yle yıllar içinde birkaç kez tanıştım, ama babamla Joseph arasındaki anlaşmazlık yüzünden sık sık görüşmedik.

Kimsenin Henry adını söylediğini hiç duymadım, ama bu noktada, bana adıyla ilgili yalan söylemiş olabileceğini düşünmüyorum.

"Bagajını içeri getirdim," diyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Umarım içinde ne varsa yeterlidir, çünkü eve geri dönmem mümkün değil. Ve yakında bunun bir önemi kalmayacak."

Doğru, çünkü beni öldürecek. Ve ölü

kadınların kıyafete ihtiyacı olmaz.

"Beni bırakırsan, tüm bunları durdurmak için hala vaktin var," diyorum, hayatımı kurtarmak için çaresizce. "Seni bulduklarında, seni öldürecekler. Ailenin intikamını almak buna değer mi?"

Onun duygularına hitap etmek istemiştim, ama çenesi seğirdiğinde ve elinin tersi yüzümün yan tarafına çarptığında, yaptığım hatayı anladım. Bunu bir uyarı olarak algılaması gerekirken, bir tehdit olarak algıladı.

"Aramam gereken kişiler var, yapmam gereken planlar var," diyor Henry, sanki az önce yüzüme tokat atmamış gibi, gayet rahat bir şekilde. "Bugün seni serbest bırakmaya karar verdim. Kaçmaya çalışma. Bölgeyi gözetleyen adamlarım var ve onlara önce ateş etme talimatı verdim."

Yataktan kalkar, odadan çıkar ve koridora doğru yürür. Ben ise yatakta tek başıma otururum, elimle yanağımdan ve çenemden yayılan acıyı dindirmeye çalışır, hayatımın nasıl bu hale geldiğini merak ederim.

Köşede valizimi görüyorum ve tek istediğim son yirmi dört saati üzerimden atmak olduğu için, temiz giysiler almak için valizi açıyorum.

Duş almak yerine, sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olacağını umarak banyoyu tercih ediyorum. Mezun olup eve döndüğümde, geleceğimin böyle olacağını düşünmemiştim. Russo Property Group'ta çalışıyor ve kardeşimden işin inceliklerini öğreniyor olmalıydım. Bunun yerine, hayatta kalan tek ailem hapiste ve kocam bizi mahvetmeye kararlı.

Giysilerimi ve banyo malzemelerimi toplarken, valizimin dibinde tabletimi görüyorum.

Kahretsin! Onu tamamen unutmuşum!

Henry'nin etrafta olmadığından emin olmak için etrafa bakınıyorum, sonra giysilerimle tableti sarıp banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

İlk olarak pili kontrol ediyorum. Sorun yok! Sonra Wi-Fi olup olmadığını kontrol ediyorum. Nefesimi tutuyorum ve Wi-Fi olmasını ve şifre korumalı olmaması için dua ediyorum. Bir dakika sonra, Wi-Fi beliriyor ve bağlanabiliyorum. Konumumu gösteren herhangi bir uygulama olup olmadığını kontrol ediyorum, ancak yok. Onu sadece okumak için kullanıyorum.

telefonumla bağlantılı.

Oldukça fazla var, ama biri öne çıkıyor.

Bilinmeyen Numara: Merhaba, ben Matteo. Kardeşinle birlikte hapishanedeyim. İyi olduğunu bize bildir.

Cevap yazmak üzereyim, ama kendimi durduruyorum. Henry telefonumu aldı, yani bunları görebilir... Tabii Ayarlar'a girip sessiz modu açıp bildirim uyarılarını kapatmazsam. Sonra, tabletimle ilişkili e-postamın mesajları alacağı şekilde ayarlıyorum.

Numarayı kopyalayıp yeni bir sohbete yapıştırıyorum ve ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Merhaba, ben Dani. Tabletimi kullanıyorum, bu benim e-posta adresim. Henry beni rehin tutuyor ve telefonumu aldı, o numaraya mesaj atma. Tabletim olduğunu ve burada Wi-Fi olduğunu unutmuş. Tablette konumumu bulmaya çalıştım ama bulamadım. Henry söylediği kişi değil. Kim olduğunu bilmiyorum ama birine kardeşimi hapishanede dövdürttükten sonra bana, imzalamazsam Lo'yu öldüreceğini söyleyerek, vekaletnameyi ona devretmem için zorladı. Şimdi şirketin tüm kontrolü onda. Ailesinin ölümünün intikamı olarak şirketi yok etmek istediğini söyledi. Ama ben onun ailesinin kim olduğunu bilmiyorum. Michael'a da şantaj yapıyor, bu yüzden ona güvenemezsin.

Henry'nin bana yaptıklarından veya beni öldürmeyi planladığından bahsetmiyorum çünkü hapishaneden yapabilecekleri hiçbir şey yok ve en son istediğim şey kardeşimi daha da strese sokmak.

Sonra yazdıklarını hatırlıyorum: *Kardeşinle birlikte hapisteyim.*

Ne oluyor? Matteo da hapiste mi? Bu delilik!

Ben: Neden hapishanedesin? Henry'nin işi mi?

Matteo'nun cevabını beklerken, küveti sıcak suyla doldurmaya başlıyorum ve tuvalet çantamda bulduğum köpük banyosu ekliyorum.

Sıcak suya girip arkama yaslanıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bir dakika önce, anne babamın kaybının yasını tutuyordum,

Ve bir sonraki anda, ailemi yok etmek ve hayatıma son vermek isteyen bir adamla evliyim.

Mesajlar uygulamasını tıklayıp bir cevap buluyorum.

Matteo: Bilgi için teşekkürler. Para aklama suçlamasıyla yargılanıyorum. Muhtemelen beni hapse atmak için uydurdukları bir saçmalık. Adamım Henry'nin başka birinin kimliğini kullandığını doğruladı, ama kim olduğunu bilmiyoruz. Dominick seni bulmaya çalıştı, ama ev boştu. İyi misin?

Kahretsin...

Gerçeği söylemeyi düşünürüm, ama bunun yerine kendi sorumu sorarım.

Ben: Neden ikiniz de hala hapiste?

Onların işlerini pek bilmiyorum ama yıllardır ailem ve kardeşimden Dominick ve Matteo hakkında duyduğum kadarıyla, Antonovlar ve Russolar yenilmez gibiler. Öyleyse neden henüz yakalanmadılar?

Matteo: Son sorumu geçiştirmen, onun sana zarar verdiğini gösteriyor. O pislik ölecek. Kefaletimiz reddedildiği için hâlâ buradayız. Ne yazık ki Lorenzo, Michael'ın ısrarı üzerine sana vekaletname imzaladı, bu da onun tehlikeye girdiğini doğruluyor. Dominick, Henry'nin bizi hapse attırmak için kime rüşvet verdiğini veya şantaj yaptığını bulmaya çalışıyor ve dışarı çıktığımızda her şeyi düzelteceğiz. Şimdi soruma cevap ver, Küçük Russo.

İç çekiyorum. Adam kendi iyiliği için fazla sezgisel. Bu beni şaşırtmıyor. Lorenzo her zaman Matteo'ya hayranlık duymuş, onun ne kadar zeki olduğunu övünerek, Matteo olmasa ne yapacağını bilmediğini söylemiştir.

Ben: Lorenzo mesajlarımı görebilir mi?

Matteo: Hayır.

Ben: Söylediğim hiçbir şeyi

tekrarlamayacaksın. Matteo:

Etmeyeceğim.

Ben: Kardeşimin bilmesi gerektiğini düşünsen bile. O hapiste, yani hiçbir şey yapamaz ve ben

onu daha fazla strese sokmak istemiyorum.

Matteo: Bana güvenebilirsin. Kardeşinin en iyi arkadaşı olabilirim, ama yine de sözümün eriyim. Bana söylediğin hiçbir şeyi tekrarlamayacağım.

Ben: Kendimi çok aptal hissediyorum. Henry ile tanıştığımda anne babamın yasını tutuyordum, ama nasıl bu kadar saf olup kuzu kılığına girmiş bir kurdu fark edemedim? O çok tatlı ve sabırlıydı, ama şimdi çok değişken ve sinirli. Bana hiç el kaldırmamıştı, ama buraya geldiğimizden beri birkaç kez bana vurdu. Beni, kaçmaya çalışırsam beni vuracak adamlarıyla çevrili olduğunu söylediği bir eve götürdü. Beni sadece koz olarak tuttuğunu ve artık bana ihtiyacı kalmadığında beni öldüreceğini açıkça söyledi. Onunla evlendiğime inanamıyorum. Ve şimdi, benim aptallığım yüzünden, ailemin şirketi tamamen onun kontrolünde ve kardeşimle sen hapiste sıkışıp kaldınız.

Gönder düğmesine basıp rahat bir nefes aldım. Her şeyi dökmek iyi geldi. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek, ama olanları kimseye anlatamamak çok zordu. Arkadaşlarımı bu işe karıştırmak ya da kahramanlık yapıp polise koşmalarını riske atmak istemiyorum. En azından Matteo'ya söylediğim her şeyin aramızda kalacağını biliyorum ve o kesinlikle kardeşimin hayatını daha fazla tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz.

Matteo'nun cevap vermesini birkaç dakika beklerken yüzümü yıkayıp vücudumu ovuyorum. Tabletim yanımda olduğu için Kindle uygulamamı açıp bir kitap okumaya başlıyorum ve gerçeklikten bir anlığına kaçmanın tadını çıkarıyorum. Bir bölümü bitirdikten sonra Mesajlar uygulamasına geri dönüp yeni bir mesaj buluyorum.

Matteo: Öncelikle, o pislik herif onu bulduğumuzda yavaş ve acı verici bir şekilde ölecek. Ve söz veriyorum, onu bulacağız. Adamlarım zaten peşinde. İkincisi, bunların hiçbiri senin suçun değil. Ailesinin kim olduğunu bilmiyorum ama senin üzerine geldiği açık. Bu

seni aptal ya da saf yapmaz. Seni kurban yapar. Haklıydın ve o, kardeşine yönelik ilk tehdidini gerçekleştirebildi. Lorenzo'nun burada olduğunu öğrenmeden önce saldırıya uğradı ama ben müdahale ettim ve o iyi. Kardeşinin arkasını kolluyorum ve benim gözetimimde kimse ona zarar veremez. Seni bulup güvenli bir şekilde dışarı çıkarmak için çalışıyoruz, ama bunu başarana kadar onunla uğraşma. Ve başka bir şey olursa bana haber ver.

"Daniella!" Henry bağırır, beni irkiltir ve tabletimi suya düşürmeme ramak kalır. "Bu lanet kapıyı aç!"

Ben: Gitmem gerek. Yakında mesaj atarım.

"Banyodayım!" diye bağırıyorum. "Bir saniye bekle."

Küvetten atlıyorum, tableti gömleğime sarıp lavabonun altına sıkıştırıyorum. Henry kapıyı açıyor. Etrafa bakınıyor, ben de havlumu alıp kendimi örtüyorum. Beni daha önce çıplak görmüş olması umurumda değil. İşler değişti ve bu psikopata kendimi ifşa etmek istemiyorum.

"Şimdi de vücudunu mu saklıyorsun?" diye alaycı bir şekilde sorar ve uzanıp havlumu çekip alır. "Sen benim karımsın! Seni görmek istersem, görürüm." Beni kendine doğru çeker. "Eğer seni sikmek istersem, sikerim. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Yüzümü tuttu ve ben acıdan irkildim.

"Anlamıyor musun *karıcığım*? Ailen benim ailemi mahvetmiş olabilir, ama şimdi sen benimsin ve sana ne istersem onu yapacağım."

9

MATTEO

" 'A ULAŞTI MI?"

Lorenzo telefonuma bakıyor, Daniella'dan bir mesaj gelmesini bekliyor, ama yirmi dört saat oldu ve ondan haber yok. Bu süre boyunca adamlarım onu aradılar, ama şansları yaver gitmedi.

Lorenzo'ya geçici bir telefon almak için Dominick'e ulaştım ve o da bu konuyla ilgileneceğini söyledi. İkimizin de burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ve Lorenzo'ya ulaşabileceğim bir yolum olmasını istiyorum. Ben yanındayken iki kez köşeye sıkıştırıldı, bu da bana bu adamların onu mahvetmek için iyi para aldıklarını gösteriyor. Bu Henry denen adam her kimse, şakaya gelmiyor. Ödevini yaptı ve Russo'ları mahvetmek istiyor.

"Hayır. Hillary'den haber aldın mı?"

Biliyorum, gelmedi. Eğer gelseydi, onunla konuşurken görürdüm. Ama bizi buradan çıkarmaya çalıştığına dair saçma sapan şeyler söyleyen Michael'dan başka kimse gelmedi. Yüzüne yumruk atmak için can atıyordum, ama sakinliğimi korudum, bizim düşmanımız ile çalıştığını bildiğimizi bilmesini istemedim. Bu arada, Dominick işlerini

arkada bizi yeni bir avukat bulmak için uğraşıyor, çünkü bizimki tehlikeye girdi.

"Hayır, benim tutuklanmamdan çok korktu. Ona yakında çıkacağımı söyledim, bu yüzden muhtemelen neler olduğunu bilmiyor."

Kaşlarımı kaldırarak, saçmalık dedim. O iki günden fazladır hapiste. Eğer endişelenseydi, gelip onunla konuşmak isterdi.

Telefonum çalıyor ve ekranımda *Little Russo* ismi göründüğünde, Lorenzo omzumun üzerinden bakarken ben de mesajı dinlemek için oynat düğmesine basıyorum.

Little Russo: Cevap vermediğim için özür dilerim. Sen ve kardeşim hala hapiste misiniz?

Mesajı basit, doğrudan konuya giriyor ve şüphe uyandırmamalı, ama uyandırıyor. Önceki mesajları düşüncelerle doluydu, ama bu mesaj kısa.

"Mesajı sana okuttun mu?" Lorenzo gülüyor. "Sen çok tembelsin dostum."

Gülümserim ve omuz silkerim, ama sorusuna cevap vermem. Kardeşim ve Lucian dışında kimse disleksim olduğunu bilmiyor. Lorenzo bununla dalga geçmeyeceğini biliyorum, ama bu her zaman sakladığım bir sır olmuştur. Kimsenin görmesini istemediğim bir zayıflık. En yakın arkadaşımın bile.

Ben: Evet, hâlâ buradayız. Dominick bize yeni bir avukat bulmaya çalışıyor. Sen nasılsın? Seni bulmamıza yardımcı olacak herhangi bir bilgi var mı?

Küçük Russo: Hayır, üzgünüm.

Ne oluyor? Eğer onu iyi tanımıyorsam, bana kızgın olduğunu düşünürdüm. Kadınlar konuşmak yerine hep böyle saçmalıklar yaparlar. Ama bana kızgın olmak için hiçbir nedeni yok. Bu da bana bir şeylerin ters gittiğini düşündürüyor.

Sonra son konuşmamızı hatırladım, bana gerçekleri söylemeden önce kardeşinin etrafta olmadığından emin olmuştu.

"Hey, tuvalete gitmem lazım. Buradan ayrılma."

Tuvalete giderken, gardiyana başımla selam verip Lorenzo'ya göz kulak olmasını sessizce rica ediyorum, o da başıyla selam veriyor.

Kütüphanede yalnız kaldığımda, Daniella'ya bir mesaj attım.

Ben: Yalnızım. Kardeşinin yakınında değilim. Şimdi soruma cevap ver. Nasılsın?

Balonlar birkaç kez belirip kaybolduktan sonra üç kelime göründü.

Küçük Russo: Bana tecavüz etti.

Oynat düğmesine basıyorum, gördüğüm şeyin yanlış olmasını, harflerin karışmış olmasını ve mesajı tamamen yanlış okumuş olmayı umarak, ama Siri okuduğum kelimeleri tekrar edince kendimi kaybediyorum. En yakınımdaki kocaman kitabı kapıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum, öfkemi bir şeye, herhangi bir şeye yöneltmeye çalışıyorum.

O küçük Russo'ya
tecavüz etti.

Tatlı Daniella.

Onu iyi tanımıyorum çünkü yatılı okula gönderilmiş ve sonra şehir dışındaki bir üniversiteye gitmiş, ama ben onların evindeyken ya da ailesi ile görüntülü konuşurken, o her zaman çok tatlıydı.

Babası onu uzak tutmasının tek nedeni, onun güvenliğini sağlamaktı. North Harbor Point'te kırk sekiz saat bile kalmamışken, onu sevdiğini sandığı, ama aslında ailesine ulaşmak için onu kullanan bir adam tarafından kaçırılıp tecavüze uğradı.

Kitapları birbiri ardına fırlatıyorum, ama bu yetmediğinde yumruğumu duvara vuruyorum.

"Hey," diyor gardiyan. "Burada böyle şeyler yapamazsın."

Derin bir nefes alıp kütüphaneden çıkıp spor salonuna gidiyorum, bu öfkeyi atmak için bir şeyler yapmam gerekiyor. Deneyimlerimden biliyorum ki, öfkemi kontrol altına almak için bir şeyler yapmazsam, kötü şeyler olacak.

Yolun yarısına geldiğimde, Daniella'ya hiç cevap vermediğimi hatırladım.

Ne yazacağımı düşünüyorum, ama kocasının kendisine tecavüz ettiğini itiraf eden birine ne diyebilirsin ki?

Üzgünüm

mü? Siktir

et.

Birkaç saniye telefonuma bakıyorum, sonra cevap yazmaya başlıyorum.

Ben: O gidiyor dileyecek dileyecek keşke olmak asla doğmamış Söz veriyorum.

Dominick'e bir mesaj gönderip bizi buradan çıkarma konusunda ne durumda olduğunu soruyorum ve o da yeni bir avukat bulduğunu ve her şey yolunda giderse yakında çıkabileceğimizi söylüyor.

Ona bunu daha hızlı halletmesi gerektiğini söylemeyi düşünüyorum, ama elinden geleni yaptığını biliyorum ve işleri daha hızlı halledebilseydi, bunu yapardı.

Bu boktan yerde kum torbası olmadığı için, ağırlıkların yanına gidip kuvvet antrenmanı yapıyorum.

Sonra uzun bir koşu yapıyorum ve duş alıyorum. Lorenzo'yu bulduğumda akşam yemeği vakti yaklaşmış oluyor.

kütüphanede kitap okuyarak vakit geçirirken bulduğumda, akşam yemeği vakti yaklaşmıştı.

"İyi misin?" diye soruyor, bana merakla bakarak. "Bana kıpırdamamamı söyledin, sonra ortadan kayboldun."

Siktir, bunu tamamen unutmuşum.

"Evet. Sadece buradan gitmek istiyorum."

Telefonuma bakıyorum ama Daniella'dan hala cevap yok.

"Hadi bir şeyler yiyelim."

SAAT GEÇ OLDU ama uyuyamıyorum. Bu dar alanda kalmak beni delirtiyor ve biraz enerji harcamam lazım. Dominick'in dört duvar arasında bir ofiste günlerini nasıl geçirdiğini bilmiyorum. Ben sadece birkaç gündür buradayım ama şimdiden işlevsel olmaya çalışmak için mücadele ediyorum.

Telefonuma bakıyorum. Daniella'dan hala haber yok. Buradan hiçbir şey yapamıyorum ve bizi ona ulaştırmaya yardımcı olacak yeni bir bilgi varsa, bana ulaşırdı, ama bu ona mesaj atmamı engellemiyor.

Ben: Dayanabiliyor musun?

Cevap vermesi birkaç dakika sürer ve cevap verdiğinde sadece tek bir kelime gönderir.

Küçük Russo: Evet.

Ben: Ne yapıyorsun?

Saat geç oldu, uyuyor olması gerekirdi, ama cevap veriyorsa, belli ki uyanık.

Küçük Russo: Banyo yapıyorum. Sen?

Ben: Yatakta uzanıyorum. O pislik başka bir şey yaptı mı?

Küçük Russo: Ben iyiyim.

Siktir, bu onun bir şeyler yaptığı ama bana söylemek istemediği anlamına geliyor. Ona ne yaptığını söylemesini talep etmeyi düşünüyorum, ama bunun yerine kendimi tamamen başka bir şey yazarken buluyorum.

Ben: Eğer sen yol herhangi herhangi gidip dünyanın gidip

Genelde sıradan sohbetler yapan biri değilim, ama ona bir çeşit dikkat dağıtıcı şey sunabilirsem, belki bir şekilde yardımcı olabilirim. Lanet olası çaresiz olmaktan nefret ediyorum.

Küçük Russo: Eve.

Ben: Seni yakında eve götüreceğiz.

Bu yeri paramparça etmemek için tüm gücümü kullanıyorum, ama bunun sadece işleri daha da kötüleştireceğini biliyorum.

Küçük Russo: Artık evimin nerede olduğunu bile bilmiyorum. Ailemin evi yandı. Coral Bay'deki dairemdeki kira sözleşmemi feshettim. Henry'nin satın aldığı yer benim evim değil.

Küçük Russo: Aslında, hiç gerçek bir evim olmadı sanırım. Yatılı okul, üniversite, tatillerde ailemi ziyaret etmek. Tek istediğim bir evdi. Kendime ait, kendimi güvende ve sevildiğimi hissedebileceğim bir yer.

Onun sözleri, benim büyüdüğüm evi düşünmeme neden oldu. Andrey sayesinde, o ev güvenli ve sevgi dolu olmaktan çok uzaktı. O, evi karanlık ve korku ile doldurmuştu. Her gün, hayatlarımızdan endişe duyuyorduk. Annemiz bizi sevmeye çalışıyordu, ama kocası bunu neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Aklım daireme gidiyor. Güvenlik ve kameralarla güvenli, kimsenin bana ulaşamayacağı en üst katta.

... ama orada aşk yok.

Aklım Dominick ve Peyton'ın yeni evine gidiyor. Herkesi güvende tutan bir kale gibi inşa edilmiş. Dominick'in ailesini büyütme ve onları tehlikeye atma kararını, yaşadığımız hayatın tehlikeli olduğunu bilerek, onaylamıyorum ama oraya gittiğinde, onların yarattığı tüm sevgiyi hissetmekten kendini alamıyorsun.

Küçük Russo: Belki de ev diye bir şey yoktur diye düşünmeye başlıyorum.

Onun mesajını tekrar tekrar dinliyorum. Bana bu sözleri okuyan onun sesi olmayabilir, ama yine de sesinde yenilgiyi duyabiliyorum.

Ben: Var. Kendi gözlerimle gördüm.

Küçük Russo: Senin sözüne güveniyorum. Şimdi çıkmam lazım. İyi geceler.

10

DANIELLA

"Sonunda çıktığın için ne kadar da güzel." Henry, banyodan çıktığımda bana sert bir bakış attı.

"Üzgünüm," derim, canavarı kızdırmak istemediğim için. "Kendimi iyi hissetmiyordum. Yediğim bir şeyden olmalı."

Bu bir yalan, ama neden bu kadar uzun süre tuvalette kaldığımı merak etmesini istemiyorum. Birkaç saniye bana bakar, sonra başını sallar ve yanımdan geçip tuvalete girer, kapıyı arkasında kapatır.

Rahat bir nefes alıp yatağa gittim, çünkü saat geç olmuştu ve beni yalnız bıraktığı tek zaman uyuduğum zamandı, ama yatağıma ulaşmadan önce, telefonunu kenarda bıraktığını fark ettim. Ben çıktığımda unutmuş olmalı.

Aceleyle onu alıp, bir şekilde yardım çağırabileceğimi ya da en azından bulunduğumuz yeri bulabileceğimi umuyorum. Ekrana dokunup şifrenin eski rakamlarını giriyorum.

Telefon kilidi açıldığında, zihnimde yumruğumu havaya kaldırıyorum.

Zamanım kısıtlı olduğu için, Matteo'nun numarasını ezberlediğim için konumumu ona gönderebilmek için doğrudan mesajlara giderim, ancak uygulamayı tıkladığımda yeni bir mesaj gelir.

Hillary: Anlaşmamız, Lorenzo'yu baştan çıkarıp sana bilgi vermemdi. Bunu yaptım. Anlaşmamız bitti.

Midem düğümlenir. Kardeşimin sevdiği kadının da kocam kadar sahte olması beni üzmektedir. Ama bunun üzerinde durmaya vaktim yoktur. Şu anda hayatımı kurtarmam gerekmektedir. Onunla sonra ilgileneceğim.

Matteo'nun numarasını yazıp artı işaretine tıklıyorum, böylece Kapı açıldığında ve Henry dışarı çıktığında bulunduğum yerin konumunu gönderebilmek için Konum seçeneğini bulabiliyorum.

Elimde telefonumu gördüğü anda odanın diğer ucuna koşar, parmaklarını boğazıma geçirir ve başım duvara çarparak başım dönene kadar beni geriye doğru iter.

"Kendini akıllı mı sanıyorsun?" diye tükürür, boynumu daha da sıkı tutarak nefes almamı engeller. "Sen aptal bir Russo'sun!"

Yüzüme tokat atar ve telefon elimden düşer.

"Ve şimdi, ölü bir Russo olacaksın."

BENI ÖLDÜRMEDI.

Beni boğdu.

Tecavüz etti.

Beni dövdü.

Ama beni öldürmedi.

Yatağa uzanmış, yalnız ve ağrılar içindeyken, keşke öyle yapsaydı diyorum.

11

MATTEO

LITTLE RUSSO: Sence hayatın amacı nedir?

Ekrana bakıyorum ve kötü bir şey olduğunu anlıyorum. Tecavüze uğramasından daha kötü bir şey. İnsanlar hayatın amacını ancak yaşamaya devam etmek isteyip istemediklerini sorguladıklarında düşünürler.

Cevap yazmak üzereyken bir gardiyan adımı seslendi.

"Gidelim. Kefaletle serbest bırakıldın." Sonra Lorenzo'ya bakıyor. "Sen de gel, bunu al."

Bir telefon.

Kahretsin, bu Dominick'in Lorenzo'yu henüz kurtaramadığı anlamına geliyor. "Gitmelisin," diyor Lorenzo. "Kız kardeşimi bulmalısın

kız kardeşimi bulmalısın, lütfen. Ben iyiyim."

"Numaram sende var. Seni güvende tutmak için gardiyanlara rüşvet vermek için elimden geleni yapacağım, ama işler kötüye giderse, karşı koyman, saldırman ve tecrit odasına atılman gerek."

Yutkunur ve başını sallar.

Lorenzo birçok şeydi: akıllı bir iş adamı, sadık bir dost, kendi iyiliği için fazla büyük bir kalbi olan bir romantik

ama hayatta kalmayı bilen biri değildir. Hiç öyle olmak zorunda kalmamıştır çünkü her zaman ben vardım.

Kapıya bakıyorum, kalıp en iyi arkadaşımı korumak mı, yoksa dışarı çıkıp Daniella'yı aramak mı arasında kararsız kalmışım. Tam o sırada telefonumun mesaj geldiğini belirten sesi kulağımda çınlıyor ve ben de oynat düğmesine basıyorum.

Küçük Russo: Eğer başaramazsam, lütfen kardeşime onu sevdiğimi ve Henry'yi hayatımıza soktuğum için özür dilediğimi söyler misin?

Bu sözlerle kararımı veriyorum. Daniella'yı bulup onu kurtarmam gerekiyor, çünkü Lorenzo'nun, kız kardeşini değil de onu kurtarmayı seçtiğim bir dünyada yaşamak isteyeceği bir dünya yok.

Ben: Dayan. Senin için geliyorum.

Serbest bırakılma sürecini tamamlayıp Dominick'in bana getirdiği kıyafetleri giydikten sonra onu bulmak için dışarı çıkıyorum.

"Lorenzo ne olacak?"

Başını sallar. "Yeni avukatımız Kevin bu konuyla ilgileniyor. Kefalet için pasaportunu teslim etmek zorunda kaldın ve ben de yüklü bir ücret ödemek zorunda kaldım, ama en azından dışarı çıktın. Bu işi tek başıma halledemem. Peyton ve bebekler var."

"Sorun değil," diyorum ona. "Beni dışarı çıkardığın için minnettarım. Sadece Lorenzo için endişeleniyorum. Bu pislik her kimse, ona saldırmaları için birkaç mahkuma rüşvet vermek için fazla mesai yapmış."

Dominick içinden küfürler eder. "Onu çıkaracağız.
Ama şimdilik, kız kardeşini bulmaya odaklanalım."

Hapishaneden çıkıp onu bekleyen arabaya biniyoruz. Şoförü Fernando ön koltukta oturuyor ve biz arabaya bindiğimizde bana gülümsüyor.

"Geri dönmene sevindim."

"Teşekkürler." Dominick'e soruyorum, "Peki, ne biliyoruz?" Zaman çok önemli olduğu için doğrudan konuya giriyorum.

"Fazla bir şey yok," diye itiraf ediyor. "Henry'nin var olmadığı açık, ama Daniella ile birlikte ortadan kaybolduğu ve tek bir ipucu bile bırakmadığı için onun gerçekte kim olduğunu bilmiyoruz. Michael'ı sorgulayamadım, çünkü onun tehlikeye girdiğini bildiğimizi fark etmesini istemiyoruz. Ve düşmanlarının listesi çok uzun. Herhangi birinin intikam peşinde olan bir oğlu olabilir."

O içini çeker. "Ve... sen yokken, iki sevkiyatımız saldırıya uğradı ve dört işletmemiz tahrip edildi - ikisinin birbiriyle bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum - ve" - o zorlukla yutar ve ben onun söyleyeceği şeyin beni kızdıracağını bilirim - "Lucian'ın Spor Salonu kapatıldı."

"Ciddi misin lan?" diye bağırırım, arabanın içi birdenbire çok küçük gelmeye başlar.

Adam benim hayatımı kurtarmış olabilir, ama aldığı teşekkür bu mu? Benim saçmalıklarım yüzünden spor salonu kapatılıyor.

"Bütün bunları halledeceğiz," diyor Dominick. "Gerçekten mi? Çünkü şu anda, sanki her yönden bize saldırıyorlar ve biz körü körüne savaşıyoruz. Evinizi kilitlediniz mi?"

Kız kardeşimize veya ailesine bir şey olabileceği düşüncesi, bu pisliği bulmak için tüm şehri yerle bir etmek istememe neden oluyor.

"Evet. Annemizin evinde de korumalar var. Kocası pek memnun değil ama ona, ya bunu yaparsın ya da eve geri dönersin, çünkü onu koruyacağına güvenmiyorum dedim."

Bunu duymak hala garip geliyor — *kocası*. O korkunç evlilikten kaçtıktan sonra, sonsuza kadar bekar kalacağını düşünmüştüm — ben olsam öyle yapardım. Ama beş yıl sonra, North Harbor Point'te finans danışmanı olan Walter Freedman ile tanıştı. O, annemizin tipi gibi görünmüyor. Golf oynuyor, ülke kulübünde vakit geçiriyor, saygın bir vatandaş. Ama belki de yıllarca Andrey ile sıkışıp kaldıktan sonra tam da böyle bir adam arıyordu.

"Düşünelim bakalım," derim tam da telefonum Daniella'dan gelen bir mesajla çalarken. Çıkmadan önce ona mesaj attığımı unutmuşum.

Küçük Russo: Hey, konuşamam ama Henry'nin Hillary ile çalıştığını bilmeni istedim. Lorenzo'yu baştan çıkarmak için onu tuttu.

Ona geleceğimi söylediğim mesajımı görmezden geldi, ama işte böylece bir ipucumuz oldu.

"Lorenzo'nun evine git," diyorum Fernando'ya. "Sorgulamamız gereken bir altın avcısı sürtük var."

Dominick ve ben Lorenzo'nun dairesine girip Hillary'nin çantalarının toplanmış ve kapının yanında durduğunu gördüğümüzde "Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyorum.

O olduğu yerde donar ve Dominick ile bana bakarak, başının belada olduğunu anlar.

"Bak, bana çok para ödedi ve ben borçluydum ve..."

Elimi kaldırıp sessizce ona susmasını işaret ediyorum ve o da ağzını kapatıyor.

"Sorularımızı cevapla, sonra gidebilirsin." "Beni öldürmeyecek misiniz?"

"Dürüstçe cevap verirsen ve Lorenzo ile bir daha asla iletişime geçmeden gidersen, öldürmeyeceğiz."

Bu kaltak yüzünden kalbi kırılacak, ama uzun vadede, o önemsiz kadını evlenmeden önce hakkındaki gerçeği öğrenmesi daha iyi.

"Henry Thomas kim?"

"Ben bilmiyorum..."

Kaşlarımı kaldırdım ve o inledi.

"Tek bildiğim, gerçek adının Enrique Rothschild olduğu ve bunu da sadece para transferi yaparken adı göründüğü için biliyorum. Ona sormadım. Bana

Lorenzo'yu baştan çıkarmam ve şirket hakkında bilgi almam için para ödedi, hepsi bu.

"Lorenzo hapse girdiğinde, Henry'ye ayrılacağımı, üzerime düşeni yaptığımı söyledim. O da kalmam gerektiğini söylemeye çalıştı ama ben reddettim. O yüzden, o peşimden gelmeden önce ayrılmayı planlıyordum."

"Peki ya Michael?" diye sorar Dominick.

"Enrique, işbirliği yapması için ona şantaj yapıyor," diyor, bizim zaten tahmin ettiğimiz şeyi doğrulayarak.

"Başka kimse var mı?" diye sorar.

"Bildiğim kadarıyla yok. Benden tek istediği Russo Property Group ile ilgili bilgileri ona ulaştırmamdı."

"Artık gidebilirsin," diyorum ona. "Hala daha söyleyeceklerim var..."

"Hayır." Kapıya doğru yürüdüm. "Burada ne varsa alabilirsin, ama Lorenzo'dan tek bir şey bile aldığını öğrenirsem, seni bulur ve öldürürüm."

Kız başını sallar ve kapıya koşar, iki valizini alır ve buradan hızla çıkar.

"Rothschild," diyor Dominick. "Bu nasıl mümkün olabilir ki? Anthony onun tek oğluydu ve bir şekilde hayatta kalmadıkça..."

"Bunu öğrenmenin bir yolu var." Telefonumu çıkarıp annemizi arıyorum.

"Matteo, hapisten çıktın mı?"

"Evet."

"Oh, şükürler olsun! Nasılsın?"

"İyiyim," diyorum ona, sabırlı olmaya çalışarak, Daniella lanet kocası yüzünden bir yerlerde tehlikedeyken benim nasıl olduğumu konuşarak zaman kaybetmek istemiyorum. "Daniella Russo'yu kimin kaçırdığını bulmaya çalışıyorum. Anlaşılan adamın adı Enrique Rothschild. Bu sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

Annemiz itaatkar bir eş rolünü oynamış olabilir, ama aptal değildi ve olan biten her şeyi izliyor ve dinliyordu.

"Hatırlamıyorum," dedi. "Ama Maria biliyor olabilir. Artık Maria Baldwin adını kullanıyor. Joseph'in adının peşinden gelmesini istemediği için kızlık soyadına geri döndü."

Anthony'nin annesi.

"Teşekkürler."

"Yakında akşam yemeği yiyelim. Tamam mı? Seni

özledim." "İyi fikir."

Hızlı bir arama yaptıktan sonra, nerede yaşadığını buluyorum ve Harbor Point'in hemen dışındaki evine gidiyoruz.

Vardığımızda kapıyı açar ve yüzünü buruşturur. Yıllardır onunla konuşmadığımız halde Antonov kardeşlerin neden kapısına geldiğini merak ettiğinden eminim.

"Sadece konuşmak istiyoruz," diye açıklıyor Dominick. "İçeri girebilir miyiz?"

Bize içki ikram etti, biz reddettik ve oturma odasında yerimizi aldık.

"Enrique Rothschild adı size bir şey ifade ediyor mu?" diye soruyorum, zaman kaybetmek istemiyorum.

"Hayır," diyor, gerçekten şaşkın bir sesle. "Anlamı var mı?"

"Onun Daniella Russo'yu kaçırdığını düşünmemiz için nedenlerimiz var," diye ekliyorum. "Ve onun hayatı tehlikede. Onu kaçıran adam, ailesinin intikamını aldığını söyledi ve Lorenzo'yu baştan çıkarmak için tuttuğu kadın, onun gerçek adının Enrique Rothschild olduğunu söyledi."

Ona verdiğim bilgileri düşünürken kaşlarını çatıyor ve tam da çıkmaza girdiğimizi düşündüğüm anda şöyle diyor: "Evliyken bir ilişkisi vardı. Düğünden kısa bir süre sonra ortadan kaybolmaya başladı. Ona bunu sorduğumda, biriyle tanıştığını ve ona aşık olduğunu açıkça söyledi. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir hata olduğunu, ama Anthony yüzünden..."

"Evli kalmak zorundaydın," diye tamamladı Dominick.

O zamanlar evlilik kuralları saçmaydı. Ebeveynlerimizin evliliği görücü usulüydü. Joseph ve Maria, Anthony'nin evlilik dışı doğmaması için evlenmeye zorlandılar. Hatta Giuseppe ve onun karısının evliliği ayarlandı.

düzenlendi. Bizim dünyamızda her şey güç ve kontrol ile ilgilidir.

“Onun hakkında, onun onu sevdiğinden başka bir şey bilmiyorum. O iki hayat yaşıyordu. Öldüğünde, kağıt üzerinde karısı olduğum için, hayat sigortasını ve ortak hesaplarımızdaki parayı ve ikimizin adına olan evi aldım, ama diğer her şey - işi, mal varlığı - nereye gittiğini bilmiyorum çünkü avukatı bana vasiyetnamesini göstermedi, ama sanırım kadının çoğunu aldığına eminim."

"Hatırlayabildiğiniz başka bir şey var mı?" diye soruyorum, çünkü isim olmadan yine bir çıkmaza girmiş durumdayız.

Derin bir nefes alır ve birkaç saniye düşünür, sonra gözleri parlar. "Bir ev. Onun adına kayıtlı bir ev vardı. Tapusunu gördüğümü hatırlıyorum, ona sorduğumda bana kendi işime bakmamı söyledi. Enrique Rothschild adına kayıtlı bu bölgede başka ev var mı diye baktınız mı?"

Siktir! Neden bunu düşünemedik ki?

Dominick telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar, bir dakika sonra ise içinden küfür eder. "Buradan otuz dakika kuzeyde, birkaç dönüm arazi üzerinde, onun adına bir ev var. Teşekkürler," der Maria'ya. "Ve bilgin olsun, seni asla suçlamadık..."

"Biliyorum," der Maria. "Ama bunu söylediğin için teşekkür ederim. Annen ve ben hala görüşüyoruz. Ve dürüst olmak gerekirse, Joseph kötü bir adam değildi. Andrey gibi değildi..." Kimin kastedildiğini anlamamız için Andrey demesine gerek yok.

Hepimiz Andrey'in istediğini elde etmek için her şeyi ve herkesi manipüle eden, tacizci bir pislik olduğunu biliyoruz.

"Joseph ve ben korkunç bir domino etkisi yaratan büyük bir hata yaptık," diye ekliyor, "ama o kötü bir koca ya da baba değildi. Sadece para, güç ve açgözlülük tarafından kontrol ediliyordu. Bu kaygan bir zemin. Hiçbir şeyin olmadığı bir yerden gelip diğer yarısının nasıl yaşadığını gördüğünüzde,

bunu arzularsınız. Ben zengin bir ailede büyüdüm, bu yüzden bunu hiç düşünmedim. Giuseppe de öyle. Ama Joseph ve babanız en altta olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorlardı, bu yüzden zirvede kalmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Joseph öldüğünde bile oğlunu mirasından mahrum bıraktı. Anthony'nin adını lekeleme riskini göze almaktansa onu hiçbir şey bırakmamayı tercih etti."

Dominick ve ben, Andrey sayesinde bunu ilk elden bildiğimiz için ikimiz de onaylayarak başımızı sallıyoruz.

“Bu işi nasıl halletmek istersin?” Dominick, arabasına doğru yürürken sordu.

"Eddy'nin bölgeyi gözetlemesine ihtiyacımız var, böylece neyle karşı karşıya olduğumuzu bilebiliriz. Daniella, Enrique'nin adamlarının bölgeyi gözetlediğini söyledi, bu yüzden pusuya düşmek istemiyoruz ve onun çapraz ateşte kalma riskini göze alamam. Enrique ona onu öldürmeyi planladığını açıkça söyledi, bu yüzden bunu yapma şansı olmadığından emin olmalıyız."

"Bu adam da kim lan?" Dominick başını sallar.

"Daha çok *ne* gibi?" diye karşılık verdim. "Ölü bir adam gibi."

Dominick'in evine döndüğümüzde, Damien doğruca ona koşar ve Dominick onu kollarının arasına alır, ona sarılır ve onu sevdiğini söyler.

Peyton, ikizlerini kucağında tutarken k a n e p e d e n bana yumuşak bir gülümseme gönderir.

"Dışarı çıktığına sevindim," diyor. "Ve hala tek parça görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyorum gülerek.

Konuşmak konusu bu ... Ben çek telefonumu telefonumu çıkardım ve Lorenzo'nun geçici telefonuna mesaj attım.

Cevap vermediğinde, maaşlı gardiyana mesaj attım.

Greg: Saldırıya uğradı ve revire gönderildi.

Siktir.

"Ne oldu?" diye soran Dominick, yüksek sesle küfrettiğimi fark etmemi sağlar.

"Matty amca kötü bir kelime söyledi," diye azarladı Damien. "On dolar ödersin."

"On mu?" diye tıslarım, Damien'in birkaç kez küfür ettiğini görünce küfür kavanozu başlatmanın akıllıca olacağını düşünen kardeşime öfkeyle bakarak.

Küfür ettiğimizde para yatırmamız gerekiyor ve Damien parasından vazgeçmek istemediği için küfür etmeyi bıraktı. Benim içinse... bu sadece lanet olası cüzdanımda bir delik açıyor.

"Öyle olduğunu sanıyordum," diyorum Damien'e, cüzdanım geri verildiği için paramı çıkarıyorum.

"Enflasyon," diyor Damien.

"Enflasyon mu demek istiyorsun?" diye gülüyorum. "Okul öncesi çocuklara ne öğretiyorlar ki?"

"Yirmi dolar." Damien elini uzatır ve ben de yirmi doları eline atarım.

Yüzü aydınlanır ve annesine göstermek için koşar.

"Lorenzo," diyor Dominick, benim konudan sapmamaya alışkın.

"O, saldırıya uğradı."

Hapishanede ona yardım edebilecek tek kişinin numarasını aratıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Lorenzo Russo'yu tecrit etmek için 20 bin dolar.

Neyse ki, birkaç saniye sonra, işin halledildiğini belirten bir mesaj gönderir.

"Onu tecrit odasına koyuyorlar, ama Daniella'yı çıkarır çıkarmaz onu da oradan çıkarmam lazım. Eddy'yi aramak için ofisine gidiyorum."

"Matty amca, ben de seninle gelebilir miyim?" diye soruyor Damien, bana doğru koşarak.

"Şu anda çalışmam gerek, küçük adam."

Yüzü düşer ve kalbim sıkışır. Yüzündeki hayal kırıklığını görmekten nefret ediyorum. Ona bir bakış attığımda

Dominick'in ona dünyaları vermek için hiçbir engel tanımamasının nedenini anlıyorum.

"Ama," diye devam ettim, onun önünde diz çökerek, "işimi bitirdikten sonra yüzmeye gidelim mi? Tamam mı?"

"Tamam! Ve diş macunu mu oynayacağız?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, küçük çocuklar neden bu kadar tuhaf diye merak ediyorum. "Muhtemelen diş macununla oynamamalısın. Dişlerini fırçalamak için ona ihtiyacın var."

Peyton gülüyor. "Bu bir oyun. İşine bak.
Sana diş macunu oyununu sonra öğretiriz."

Bu nesilden kafam karışmış bir şekilde başımı sallayıp Dominick'in ofisine doğru yönelirim.

"Eddy, benim için neyin var?" Kapı kapandıktan ve Dominick yanıma geldikten sonra soruyorum. Dominick'in evine giderken Eddy'ye bilgileri gönderdim, böylece araştırma yapması için zamanı olurdu.

"Hiçbir şey," diyor. "Burası ana yoldan uzak, özel bir yol. Oraya bir drone gönderebilirim ama..."

"Bunu beklemeyeceğim." Dominick'e bakarım. "Teşekkürler Eddy. Seni sonra ararım." Telefonu kapatırım. "Birkaç adam alıp körlemesine gireceğim."

"Tamam," dedi. "Ne zaman çıkıyoruz?"

"Öyle değiliz. Senin bir ailen var ve eğer sağ salim dönemezsen, ben de senin karınla evlenip çocuk sahibi olmak zorunda kalacağım," diye şaka yapıyorum, bana başına bir şey olursa karısına ve oğluna bakacağıma dair söz verdirdiğini hatırlayarak. Onunla ilgilenmekle ilgili bir şaka yaptım ve o da neredeyse beni vuruyordu.

Dominick homurdanıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Biraz gevşemen lazım dostum. En son ne zaman seviştin? Dur, boş ver. Yapma. Ne zaman sevişseniz, onu hamile bırakıyorsun."

Birkaç arkadaşıma mesaj atarak, Daniella'yı kurtarmak için intihar görevine çıktığımızı ve katılmak isteyenlerin benimle nerede buluşacaklarını bildiriyorum.

Arkadaşlar iyi bir ödül alacaklarını biliyorlar, bu yüzden çoğu gelecek. Dominick gibi ailesi olan birkaç kişi bu göreve katılmayacak

ben her zaman onlara bir seçenek sunarım. Bir adamın zorla ya da tehditle senin tarafında olmasını istemezsin. Bu yüzden, Andrey'in yaptığı gibi korkudan müttefikler yaratmak yerine, onların sana saygı duymamasını sağlamak yerine, karşılıklı saygıya dayalı iş ilişkileri kurduk.

Daniella'ya, onu tuttuğunu düşündüğümüz yeri bulduğumuzu bildiren bir mesaj göndermeyi düşünüyorum, ama bu Enrique denen pislik bunu görürse, bizi bekleyeceğini anlar.

Bu yüzden, bunun yerine adamlarımla buluşmaya gidiyorum ve umarım Daniella'yı geri getirecek, Enrique'yi öldürecek ve Lorenzo'yu hapisten çıkaracak bir plan yapabiliriz.

12

DANIELLA

"DANIELLA! Lanet olası küvetten çık."

Henry'nin emriyle sıçrayarak, onu kızdırmak istemediğim için tapayı çektim. Bugün fazlasıyla sinirli ve bunun, işlerin istediği gibi gitmemesiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Onun telefonda birine şirketin değeri hakkında bağırırken kulak misafiri oldum. Görünüşe göre, şirketi tasfiye etmeye çalışıyor, böylece geriye hiçbir şey kalmayacak. Bu önemli değil, çünkü eğer istediği gibi olursa, Lorenzo uzun süre hapiste çürüyecek ve ben de çok geçmeden öleceğim.

Ama Henry'nin planlarının yolunda gitmediğini bilmek içimi biraz olsun heyecanlandırıyor. Onun tüm planlarının yüzüne patlamasından daha fazla beni mutlu edecek bir şey olamaz.

"Geliyorum," diye bağırıyorum.

Hızlıca giyinirim, aynaya bakmam çünkü karnımda ve yüzümde bıraktığı morlukları görmek istemiyorum, sonra saçlarımı dağınık bir topuz yaparım.

Banyo kapısını açıyorum ve diğer tarafta beni bekleyen her şeye zihinsel olarak hazırlanıyorum.

Yüksek bir patlama sesi kulaklarımı sağır eder, ev neredeyse sallanır.

Gözlerim Henry'nin gözleriyle buluştu ve o birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra, birdenbire bir silah çıkardı — keşke önceden haberim olsaydı — ve beni boynumdan yakaladı.

"Kaçmayı aklından bile geçirme," diye tıslar ve beni kendisiyle birlikte oturma odasına, kimsenin bizi göremeyeceği bir köşeye çeker.

Arka arkaya silah sesleri duyulur ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Umarım beni kurtarmaya gelen biridir, ama aynı zamanda, benim yüzümden kimsenin zarar görmesini istemem.

Kapı açılır ve birkaç adam ellerinde silahlarla içeri girer. Henry sayıca az olduğunu biliyor olmalı ki, beni hemen onlara doğru iter ve evin arkasına koşarken ateş etmeye başlar.

Dizlerimin üzerine çöküp gözlerimi kapatıyorum ve çapraz ateşte öldürülmemem için dua ediyorum.

Ve hala dua ediyorum, ateşin durmasını bekliyorum, o sırada güçlü eller beni ayağa kaldırıyor.

"Hadi, Küçük Russo. Seni buradan çıkaralım." Matteo.

O gelmiş.

Hapisten çıktığını bile bilmiyordum.

Ama beni kurtarmaya gelmiş.

Beni yerden kaldırıp, sanki bir ton ağırlığım yokmuş gibi kollarının arasına alıyor ve ön kapıdan dışarı, dört kapılı, tamamen siyah bir BMW'ye götürüyor.

Yolcu kapısını açtığında, beni nazikçe koltuğa oturtuyor ve kemerimi takmak için uzanıyor.

Başımı döndüren kokusu duyularımı ele geçiriyor ve uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, bana dönerek.

O arabaya yaslanınca, birbirimizden sadece birkaç santim uzaktayız ve onun çocuksu ama erkeksi yüzünü iyice görebiliyorum. Cenazede hatırladığım gibi

- pürüzlü ama güzel. Koyu mavi gözleri ve sakallı yüzüyle, her kadının hayali.

Yaşadıklarımdan sonra, muhtemelen böyle düşünmemem gerekir, ama elimde değil. Matteo, karanlığımdaki ışık. Beni kurtaracağına söz verdi ve işte burada, beni o canavardan kurtarıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Adrenalin düştüğünde, eminim kendimi kaybedeceğim. Ama şu anda, onun arabasında, onun güvenliği içinde, iyiyim.

Bakışları gözümde oluşan morluğa takılıyor ve çenesi sıkılıyor.

"Söz veriyorum," diyorum ona, "Ben iyiyim."

Başını sallayarak, arabanın ön tarafına dolanır ve onun boyundaki bir adam için olması gerekenden daha kolay bir şekilde arabaya biner.

Bir düğmeye basarak arabayı çalıştırır ve hiç vakit kaybetmeden, lastikleri gıcırdatarak çakıllı yola doğru yola çıkar.

Dışarıyı görmeyeli günler oldu ve şimdi görebildiğim için kaçmaya çalışmadığım için mutluyum. Sadece araba yolu yarım mil uzunluğunda görünüyor. Bir yola saptı ve bu yol sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu, ta ki sonunda bir demiryolu raylarını geçip ana yola çıkana kadar.

"Asla başaramazdım," diye yüksek sesle itiraf ediyorum.

"Hayır, beklemen iyi oldu. Etrafı adamlarıyla çevirdiğini söylerken yalan söylemiyordu. Ana yola ulaşmak için en az iki mil yol var. Şehre ulaşmak için de on mil daha."

Telefonu Bluetooth üzerinden çaldı ve cevap tuşuna bastı.

"Konuş."

"O gitmiş! Onu birkaç kez vurduğumuzdan eminim, ama ortada yok. Sanki havaya karışmış gibi. Kaçabileceği yerleri, güvenli bir evi veya gizli bir kapıyı aradık, ama hiçbir şey bulamadık."

Aman Tanrım. Kaçmış.

Sanki birden karşımıza çıkacakmış gibi etrafa bakınıyorum ve Matteo elini uyluğuma koyup rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

"O sana yaklaşmayacak," diyor, gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor. "Ian, herkes burada mı?" diye soruyor, tekrar telefonda konuşmaya devam ediyor.

"Evet," diyor Ian. "Finn sıyrık aldı ama iyi, Kaleb'in koluna kurşun isabet etti, temiz bir giriş ve çıkış. Doktoru evime gelmesi için aradım. Ayrıca geri dönüp masasında bıraktığı elektronik aletleri aldım."

Matteo gülümser. "Aferin. Herkesin durumu hallolduğunda benim daireme gelin."

Telefonu kapatır.

"Nereye gidebileceğinden bahsetti mi?" diye sorar Matteo.

"Hayır." Kafamı sallıyorum, bir kez daha kendimi işe yaramaz hissediyorum. "Bana söylediği her şey ailemi mahvetmek için söylediği yalanlardı. Gerçek adını bile bilmiyorum." Bu bana merak ettiğim bir şeyi hatırlatıyor. "Sahte isim kullandığı için evliliğimiz yasal mı?"

"Emin değilim," diyor Matteo, "ama kimlik sahtekarlığı yasadışıdır, bu yüzden bu evlilikten kurtulmanın bir yolu vardır herhalde."

Rahat bir nefes alıyorum. "İyi. Belki evliliğimi iptal ettirebilirim."

Yeraltı otoparkına giriyoruz ve Matteo arabasını asansörün yanındaki bir yere park ediyor. O anda fark ediyorum ki gidecek hiçbir yerim yok. Ailem sayesinde bankada yeterli miktarda param var ama bir ev kiralamak veya satın almak zaman alacak.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyorum aptalca, o asansör kapılarının yanındaki küçük ekrana parmağını bastırırken.

"Evet, Henry... Yani Enrique..."

"Enrique mi?" diye tekrar ediyorum. "Bu onun gerçek adı mı?" "Evet, Enrique Rothschild."

"Rothschildlar gibi mi?" Bir dakika. "Aman Tanrım. Babam..." Burada sadece ikimiz duruyor olsak da eğilip soruyorum, "onun anne babasını öldürdü mü?"

Matteo bir anlığına bana bakar ve nasıl cevap vereceğini düşündüğünü anlayabiliyorum, bu yüzden eklerim, "Lütfen bana yalan söyleme. Hayatım boyunca hiçbir şeyden haberdar edilmedim ve bak bu beni nereye getirdi, düşmanla evlendim."

"Joseph, Andrey'i öldürdü," diyor Matteo, "ve karşılığında, baban Joseph'i öldürdü."

Asansör kapıları açılır ve Matteo ile ben içeri gireriz. Başparmağını başka bir ekrana bastırır. Kapılar kapanır ve asansör yükselir — en azından, duvarda hiçbir yerde numara olmadığı için öyle olduğunu varsayıyorum.

"Tanrım, çok insan mı öldürdü?"

Babamı iyi tanımıyordum, ama onu bir katil olarak görmemiştim.

"Hayır. Andrey karanlık işleri hallederdi. Baban sadece işine odaklanırdı. Açıkçası, bence bunu Joseph'in yıllar önce Maria ile yatmasına misilleme olarak yaptı."

"Doğru..." Anne babamın bu konuda kavga ettiğini hatırlıyorum. "Babam Maria'ya aşıktı, ama Maria onu Joseph ile aldattı ve Anthony'ye hamile kaldı, bu da onları evlenmeye zorladı," diye hatırlıyorum. "Annem babamı seviyordu, ama bir yandan onun ilk tercihi olmadığını biliyordu." Kafamı sallıyorum. "Hiç böyle bir ilişki istemedim, ama işte buradayım, sadece intikam için beni isteyen bir adamla evliyim."

"O berbat bir adam," diyor Matteo. "Bunu kanıtladı. Bu yüzden kendini suçlama. Ne olursa olsun istediğini elde etmenin bir yolunu bulurdu."

"Belki öyle... ama ben kesinlikle işini kolaylaştırdım."

"Bu arada," diye ekliyor, "o serbestken ve kardeşin hapisteyken, bir sonraki emre kadar benimle kalacaksın."

Ben inlerim, o da kaşlarını çatıyor.

"Seni rehin tutmaya çalışmıyorum," der, yanlış anlayarak, "ama..."

"Hayır, anlıyorum. Beni kurtarıp buraya getirdiğin için minnettarım. Sadece sana zahmet verdiğim için üzülüyorum."

"Güzel bir kadının burada kalması hiç de zahmetli değil." Şakacı bir şekilde sırıtıyor ve bu bakışıyla istediği her kadını elde edebileceğini düşünüyorum. "Yemek yapabilir misin? Fırınlayabilir misin? İkisini de ödeme olarak kabul ederim."

Kahkaha atıyorum ve bunu tekrar yapabilmek çok iyi geliyor, Henry'nin... Enrique'nin beni tekmelediği yerdeki kaburgalarım yanıyor olsa da.

"Ben pasta yapabilirim," diye itiraf ediyorum. "Ama..." Düşünmeden elimi uzatıp, parmak uçlarımla siyah tişörtünün üzerinden karın kaslarını okşuyorum. "Senin kadar formda birinin çok tatlı yediğini sanmıyorum."

Ne yaptığımı fark ettiğim anda, elim yanıyormuş gibi geri çekiyorum. Ama çok geç. Onu çoktan okşadım, her bir sert kasını hissettim ve o da sanki daha fazla dokunmamı istiyormuş gibi bana bakıyor. Ama bu doğru olamaz.

Ben benim... Lorenzo'nun şişman küçük kız kardeşi, o ise... şey, o o. O yakışıklı ve kaslı ve *kendimi* acındırmaya çalışmıyorum ama hadi ama, yıllardır etkinliklerde mankenlerle kol kola fotoğraflarını gördüm. Ve ben onun tipi olamam.

Asansör çalıyor ve kapılar açılıyor, ama Matteo çıkmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Sağlıklı besleniyorum," diye itiraf eder ve bana doğru küçük bir adım atar. "Ama seni temin ederim, tatlıları çok severim."

Dili dudaklarının kenarından yavaşça kayıyor ve bacaklarımın üst kısmı buna tepki olarak kasılır. Eğer daha iyi bilmesem, benimle flört ettiğini yemin ederdim.

"Oh, iyi, geri dönmüşsün," der erkeksi bir ses,

... her neyse.

Matteo'nun etrafına bakındım ve asansörünün beklendiği gibi bir koridora değil, mutfağın yanındaki bir alana çıktığını fark ettim.

"Özel asansör. Binanın sahibi olmanın avantajları. Ön kapının hemen dışında ana lobiye giden başka bir asansör var, ama ben kimseyi görmek zorunda kalmamak için bunu tercih ediyorum," diyor ve beni içeriye yönlendirip fuayede duran bir adamı işaret ediyor. "Kardeşim Dominick'i hatırlıyor musun?"

"Merhaba," diyorum.

Onu en son cenazede gördüm, ama o kadar kendimden geçmiştim ki pek dikkat etmedim. Boyu ve yüz hatları Matteo'ya benziyor, ikisinin de yüzünde biraz sakal var. Ama Dominick temiz kesimli, ince ama fit bir vücuda sahip, takım elbise giymişken, Matteo basit tişörtü, kot pantolonu ve tenis ayakkabılarıyla *"hiç umursamıyorum"* havası veriyor.

Yan yana duran kardeşlere bakınca, kardeşim Matteo ile en iyi arkadaş olmasına rağmen, görünüşü daha çok Dominick'e benziyor olması biraz ironik geliyor.

Sanırım "zıt kutuplar birbirini çeker" sözü doğru.

"İyi olduğuna sevindim," diyor Dominick, bakışları yüzümden aşağıya iniyor, gözümdeki morluğa kayıyor ve hala Matteo'nun eliyle iç içe olan elime konuyor.

Geri çekilip bağlantıyı kesiyorum ve Matteo bana şaşkınlıkla bakıyor, bu da Dominick'i nedense sırıtmaya neden oluyor.

"Muhtemelen senin ofisinde bir değerlendirme toplantısı yapmalıyız," diyor Dominick Matteo'ya.

"Oh! Ben ortadan kaybolabilirim. Duş almam lazım ve..." Kahretsin! "Giyecek kıyafetim yok." Ve sonra aklıma geliyor. "Hiçbir şeyim yok. Sahip olduğum her şey, beni bulduğun kulübede ya da Henry'nin - ya da Enrique'nin - adı her neyse - satın aldığı ya da kiraladığı evde..."

Hayal kırıklığından gözlerim yaşarır ve Matteo beni kollarına alır.

"Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum," diye göğsüne ağlıyorum, birdenbire her şey bana çok ağır geliyor. "Onu hayatıma aldım ve evlendim."

O. Ve o... o bana tecavüz etti," diye ilk kez yüksek sesle söylüyorum.

Bunu daha önce Matteo'ya mesaj atmıştım, ama bunu söylemek gerçekten çok gerçekçi hissettiriyor.

Kocam bana tecavüz etti.

Son birkaç ayda beni kandırıp güvenimi kazandıktan sonra hem fiziksel hem de duygusal olarak benden faydalandığını hatırlayınca daha da çok ağlıyorum.

Matteo beni kollarına alıyor, bir kez daha ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyor ve beni bir yere götürüyor. Artık baraj patladığına göre, hıçkırıklarımı durduramıyorum.

"Anlamıyorum," diye ağlayarak göğsüne yaslanıyorum, o da bizi oturtup beni kollarında tutuyor. "Ben kimseyi incitmedim ki."

Onu gerçekten önemsiyordum. Ailemin kaybının yasını tutuyordum, ama onu hayatıma aldım ve kalbimin kırık parçalarını ona verdim, onu düzelteceğini düşünerek. Ama o, o parçaları alıp daha da parçaladı, bir daha bir araya getirmemizi imkansız hale getirdi.

"Bu seninle ilgili değildi," Matteo saçımı okşayarak mırıldanıyor. "O adam deli. Aileni mahvetmek için yaptığı şeyler... Ona karşı hiç şansın yoktu."

Ne demek istediğini anlıyorum, ama yine de kendimi çok aptal hissediyorum.

"Benim en zayıf halka olduğumu biliyordu," diye hıçkırıyorum. "Ailemin ölümünden, ne kadar yıkılmış olduğumdan bahsettiğimi dinledi. Benim..."

"Dur." Matteo geri çekilir ve bana bakar. "Ailenin ölümü..."

"Evet." Başımı sallıyorum. "Onlara yangında öldüklerini söyledim." "Hayır, geri dön. Ne zaman ortaya çıktı?"

"Tatilden hemen sonra... Ocak ayında. Neden?"

"Ve baban, ölümünden hemen önce vasiyetini değiştirdi." ..." O sormuyor. Bana söylüyor, ama bununla nereye varmak istediğini anlamıyorum.

"Vay canına." Mavi gözleri büyüdü. "Lorenzo, ailenin ölümünün cinayet olduğunu düşünüyordu, ama bunu kanıtlayamadık.

Neden birinin onların ölmesini istediğini görmek için bekledik, ama kimse onu tehdit etmek veya şantaj yapmak için ortaya çıkmadı

... onların ölümlerini bir uyarı olarak kullanarak.

"Baban ölmeden önce vasiyetini değiştirmiş ve sana şirketin yüzde kırk dokuzuna erişim hakkı vermişti."

"Doğru..."

"Ve Michael bu işle ilgilenen avukattı."

"Aman Tanrım," diye iç çekiyorum. "Enrique, şirketin hisselerine sahip olacağımı biliyordu, ama sadece annemle babam öldükten sonra." O pislik! "O annemle babamı öldürdü."

Matteo ciddiyetle başını sallar. "Kesin olarak bilmiyoruz, ama mantıklı geliyor. Baban vasiyetini değiştirdiği anda, Michael muhtemelen Enrique'ye haber verdi ve o da planını uygulamaya koydu."

"Ve ben onun içeri girip onu almasına izin verdim," diye mırıldanıyorum, ağlamamı bastırmaya çalışarak.

"Bilmiyordun," der ve elini nazikçe yüzüme koyar. "Ve sana söz veriyorum, Lorenzo seni suçlamayacak. Açıkçası, onunla evlenmen muhtemelen en iyisiydi, çünkü evlenmemiş olsaydın, Lorenzo'nun peşine düşebilirdi. Seninle evlenerek, herkesin hayatını sonlandırmak yerine şirketi yok etme yolunu seçti."

"Anlıyorum," diyorum. "Ama yine de onu bu kadar kolay kabul ettiğime inanamıyorum. Geriye dönüp baktığımda, çok aceleci davrandığımızı biliyorum. Ona onu sevdiğimi bile söylemedim."

"Geriye dönemezsin." Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Olan oldu. Şimdi bunun sonuçlarıyla başa çıkmalıyız. Aile işini öğrenmek istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet..."

"Tamam. O zaman planımız şöyle: Kardeşini hapisten çıkarmak için çalışacağız. Bu arada, Lorenzo çıkıncaya kadar şirketi yönetebilmen için POA'nın sana geri verilmesi konusunda Dominick ile konuşacağız."

"Peki ya Enrique?"

"Adamlar onu arıyor. Onu bulana kadar durmayacağız."

Kahretsin, bu çok fazla. Babamın ve kardeşimin tamamen dürüst olmadıklarını biliyordum, ama...

"Aklından geçenleri söyle bana."

"Ben sadece... Ya bu hayat için yeterince güçlü değilsem? Babam bu yüzden beni uzak tuttu, değil mi?"

"Seni korumak istediği için uzak tuttu," diyor Matteo, yüzümün iki yanını avuçlayarak.

"Enrique bulunca, gitmek istersen kimse seni durdurmayacak. Ama bir an bile kendini yeterince güçlü hissetmediğini düşünme. Bu güç senin içinden geliyor" — parmağını karnıma, göbek deliğimin hemen altına kaydırıp hafifçe vurdu — "içgüdülerinden" — parmağını kaldırıp şakağıma hafifçe vurdu — "ve kafandan. Sen bir savaşçısın, Küçük Russo. Kaçırıldıktan sonra tabletinden benimle iletişime geçtiğinde bunu kanıtladın. Hayatta kaldın ve beni bulmamı sağlayan bilgileri bana verdin. Enrique, savunmasız olduğun bir anda senden faydalanmış olabilir, ama sonunda sen kazandın. Hala hayattasın."

Kalçalarımın kıvrımlarını kavrar ve midem gerilir.

"Hayattayım," diye tekrar ediyorum, sert bir nefes vererek.

"Haklısın," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde. "Ve o pisliği bulduğumuzda, Antonovlar ya da Russo'larla uğraşmamış olmayı dilemesini sağlayacağız."

"Orada olmak istiyorum," diye patladım, kendimi şaşırtarak. "Ona ödetirken, orada olmak istiyorum." Bana yaptıklarından sonra, orada olmayı hak ediyorum.

Matteo sırıtıyor. "O zaman orada olacaksın."

13

MATTEO

DANIELLA AĞLAMAYI BİTİRDİKTEN SONRA, geçen haftayı silip atmak için duş alabilir mi diye sorar. Kıyafeti olmadığı için ona benim gömleklerimden birini ve giyebileceği bir eşofman veririm ve ona, dışarı çıktığında, Enrique ortalıkta dolaşırken hiçbir yere gidemeyeceği için ona internetten kıyafet sipariş edeceğimizi söylerim.

Ona kendi banyosu olan odasını gösterip, onu yalnız bırakırım. Çok şey yaşamıştır ve biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. En azından güvende. Geri kalan her şeyle ilgilenebiliriz.

Lorenzo'ya kız kardeşinin benimle olduğunu ve güvende olduğunu bildirmek için sesli mesaj atıyorum ve o da bana bolca teşekkür ettikten sonra Hillary'yi kontrol edip edemeyeceğimi soruyor. Bu konuşmayı mesajla yapmak istemediğim için, onun tam olarak nerede olduğunu bilmeme rağmen kabul ediyorum, çünkü adamlarımdan birini onu bu lanet şehirden takip edip bir daha geri dönmemesini sağlamak için görevlendirmiştim.

Oturma odasına inerken, Daniella kendini kaybetmeye başladığında Dominick'i unuttuğumu hatırlıyorum. Evimde yok, bu yüzden eve gittiğini varsayıyorum.

Onu aradığımda "Selam" diyor. "O iyi mi?"

"Evet..."

"Onu tecavüz ettiğine inanamıyorum," diye tısladı. "Ondan sonra hemen ayrıldım, ona biraz zaman vermek istedim. Ne kadar zamana ihtiyacı olacağını bilmiyordum ve seyirci istemediğini düşündüm."

"Duş alıyor." İç çekip kanepeye uzanıyorum, arkama yaslanıp avucumu yüzüme sürtüyorum. "Her şey mahvoldu."

Birkaç fısıltı duyulduktan sonra Dominick, "Peyton ona bir terapist bulmamızı söyledi. Bir kadın. Konuşabileceği biri." dedi.

"Tamam. Ona teşekkürlerimi ilet."

"Kevin, suçlamaların düşürülmesi için çalışıyor ve Lorenzo'yu kefaletle serbest bırakmaya çalışıyor. Ayrıca yarın Lucian'ın spor salonuna yeni bir müfettiş gönderilmesini talep etti."

"Teşekkürler. Orada olacağım. Ona numaramı ver ve saati bana mesajla bildirmesini söyle. O yer her türlü kurala uygun ve onu tekrar mahvetmeye çalışırlarsa lanet olsun."

"Tamam."

Oturup yüzümü ovuşturuyorum. "Sen gittikten sonra Daniella ile konuştuk ve bir teori geliştirdik. Olanlara dayanarak, Enrique'nin onun ailesini öldürdüğünü düşünüyoruz."

"Hay sıçayım."

Detaylara girerek, konuştuğumuz her şeyi ve bunların neden mantıklı olduğunu anlattım ve bitirdiğimde Dominick benimle aynı fikirdeydi.

"Lorenzo'ya söylemen gerekecek."

"Evet, ama önce kanıt bulmayı umuyorum. Bu pisliği bulabilirsek, işkenceyle itiraf ettirebilirim. Ayrıca, Ian ayrılmadan önce onun dizüstü bilgisayarını ele geçirebildiği iç 'den Eddy'nin bilgisayara girmesini sağlıyorum."

"Güzel. Ne bulursan bana haber ver." Birkaç fısıltı duyulur ve ardından Dominick ekler: "Peyton, Daniella'nın bizimle kalmasını isteyip istemediğini bilmek istiyor. O bir kadın ve..."

"Hayır," diye cevap veriyorum, daha düşünmeden. "O benimle kalacak. Lorenzo'ya onu koruyacağıma söz verdim."

"Tamam," diye kabul eder Dominick. "Eğer bir değişiklik olursa..."

"Sorun yok. Ama teşekkür ederim. Benim odam var ve burası sessiz, sizlerin ise orada bir beyzbol takımı kadar bebek var, o yüzden..."

"Üç çocuğumuz var," dedi Dominick ciddi bir ifadeyle. "Bu bir beyzbol takımı sayılmaz."

"Yargılamıyorum. Sadece doğum kontrolünün doğru kullanıldığında işe yaradığını söylüyorum."

Arka planda Peyton'ın güldüğünü duyuyorum. "Kardeşin reddediyor..."

"Ve bu benim şimdi telefonu kapatmam için bir işaret. Mutlu üremeler."

Tam "Aramayı Sonlandır" düğmesine basarken, Daniella merdivenlerin başında belirir. Kahverengi saçları nemli ve dağınıktır, benim gömleğimi ve eşofmanımı giymiştir. Ben daha uzunum, ama onun göğüsleri ve kıvrımları çok belirgindir, bu yüzden gömlek göğsünde gergin dururken, eşofman altı vücudunun alt kısmına tam oturmuştur. Hiçbir kadın benim kıyafetlerimi giymemişti, ama vay canına, ona çok yakışmış.

O merdivenlerden aşağı inerken, kendime onun Lorenzo'nun kız kardeşi olduğunu, benim için çok genç olduğunu ve benim bu düşünceleri bile yapamayacak kadar çok şey yaşadığını hatırlatıyorum.

"Peki, kim çocuk yapıyor?" diye soruyor küçük bir gülümsemeyle, sehpayı dolaşıp kanepenin yanıma oturuyor.

"Ne?" diye soruyorum, onun kokusuna o kadar kapılmışım ki - vücut şampuanımın kokusu ile ona özgü bir kokunun karışımı - net düşünemiyorum.

"Mutlu üremeler" dedin, diyor gülerek. "Ah, evet. Kardeşim ve yengem. Dört yıldır ayrıydılar
ve yemin ederim ki kayıp zamanı telafi ediyorlar. Dört yaşında bir çocukları ve yeni doğmuş ikizleri var. Hepsi erkek."

"Ve senin cevabına bakılırsa, çocuk yapma konusunda aynı fikirde olmadığını varsayıyorum." O sırıtıyor.

"Dinle, ben de diğerleri kadar seksi seviyorum, ama bunun küçük bir gremlinle sonuçlanması için hiçbir neden yok. Yeğenlerim harika, ama o kadar çocukları olmasaydı ne kadar çok seks yapabileceklerini bir düşün. Bu gidişle, sekiz yatak odalı evin tamamını dolduracaklar.

"Ayrıca, hayatımızın ne kadar tehlikeli olduğunu kendi gözlerinle gördün. Hepsini korumak zorunda olduğunu bir düşün." Geriye yaslanıp başımı yastığa dayadım, sonra ona dönerek baktım. "Siktir et."

"Vay canına, ne kadar da neşelisin!" Diye gülerek burun kıvırdı. "Belki de birbirlerini o kadar çok seviyorlar ki birlikte bir aile kurmak istiyorlar. Babam Dominick'in işleri daha güvenli hale getirmek için çalıştığını söylemişti. Yalan mı söylüyordu?"

"Hayır, doğru söylüyor. *Biz de* öyle yapıyoruz. Ve çoğunlukla güvendeyiz. Ama hayatımızın her zaman tamamen güvenli olmayan küçük bir kısmı olacak. Sahip olduklarımızı isteyen pislikler, ebeveynlerinin intikamını almak için geri dönecekler."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor.

"Yıllarca annemizi ve kız kardeşimizi korumaya çalıştık, ama ikisi de zarar gördü. Mesela seni ele alalım," diyorum. "Tek istediğin aşık olmaktı, ama bak, bu seni nereye getirdi."

"Bu herkesin başına gelebilir," diyor, bacaklarını altına çekerek. "Karısını aldatan iş adamı. Havuzcuya aşık olan karısı."

Burnunu kırıştırıyor ve ben onun ne kadar sevimli göründüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Beni manipüle etmesine izin verdiğim için kendimden başka kimseyi suçlamıyorum. Çok hızlı davrandığını biliyordum ama buna izin verdim," diyor omuz silkerek. "Ama bu, bir gün tekrar denememi engellemeyecek. Bir koca ve bir aile istiyorum ve buna sevdiğim adamla çocuk sahibi olmak da dahil."

Başını eğip sırıtıyor ve ben onu benden başka biriyle sevişirken hayal ederken içimde garip bir şey canlanıyor, bu da onun yatakta nasıl bir kadın olduğunu merak etmeme neden oluyor. Orada denizyıldızı gibi uzanır mı

yoksa aktif bir katılımcı mı olur? Bağırır mı, squirt yapar mı...

"Bunu istemiyor musun?" diye sorar, düşüncelerimi keserek. "Ne?" diye boğuk bir sesle sorarım, acaba benim ne düşündüğümü biliyor mu diye merak ederek.

düşündüğümü biliyor mu diye merak ediyorum.

"Bir gün kendi ailenin olması mı?" diye açıklıyor.

"Hayır," diyorum ona açıkça, sonra konuyu değiştiriyorum, bu anlamsız konuşmaya devam etmek istemiyorum.

Kardeşim bir aile babası olmak istiyor ve bunu başarabilir. Ama bu benim için uygun değil.

"Aç mısın?" diye soruyorum, telefonumu çıkararak. "Bir şeyler sipariş edebiliriz. Tayland, İtalyan, Yunan..."

"Mmm," diye inliyor ve neyse ki konuyu kapatıyor. "Yunan iyi olur."

Çıkardığı ses doğrudan sikime gider ve onu benimle kalmaya ikna ederek doğru kararı verip vermediğimi sorgularken kendimi şehvetten uzaklaştırmaya zorlarım. Belki de onu kardeşim ve Peyton'ın yanında kalmaya ikna etmeliydim...

Ama sonra bana yumuşak bir gülümsemeyle bakar ve "Her şey için teşekkürler, Matteo," der ve ben o düşünceyi kafamdan atarım çünkü onu burada istiyorum.

Onu korumak benim görevim. Hikayenin sonu.

"ÇOK FAZLA YEDİM," diye sızlanıyor Daniella, karnını tutarak bana öfkeyle bakıyor. "Ve bunun suçlusu sensin. İki kişi için bu kadar çok yemek sipariş eden kim olur ki?"

"Çok fazla yiyen biri," diye gülerek cevap veriyorum ve gyro'mdan bir ısırık daha alıyorum. "Sen de tıkınırken şikayet etmiyordun."

"Şimdi yemekten pişman olduğum için şikayet ediyorum ve seni suçluyorum."

Dilini çıkarıyor ve başka bir kadın olsaydı, o dilini ne yapmasını istediğimi söylerdim. Ama bunun yerine, ağzıma bir ısırık daha atıyorum.

"Enrique sayesinde koşuya bile çıkamıyorum." Dudaklarını büküyor. "Zaten pek bir faydası yok..." Bakışları karnına düşüyor ve kaşlarını çatıyor.

Kadınlar hakkında, onları nasıl memnun edeceğimi dışında pek bir şey bilmiyorum, ama gençken kilosuna takıntılı olan bir kız kardeşim olduğu için, Daniella'nın da aynı şeyi yaptığı açıkça belli.

"Hayır. Burada *'zavallı ben*' zırvalarına yer yok." Kafamı sallıyorum. "Vücudun tüm o kıvrımlarıyla çok çekici, ama koşmak istiyorsan, istediğin zaman kullanabileceğin tam donanımlı bir spor salonum var. Temiz havada koşmakla aynı şey değil, ama idare eder."

"Ah, özür dilerim," diyor. "Haklısın... vücudumun *muhteşem* olduğu konusunda değil, ama *'zavallı ben'* saçmalığı konusunda. Açıkçası şişman olmaktan rahatsız değilim. Ama Enrique birkaç yorum yaptı ve şimdi bunlar kafamdan çıkmıyor."

"Şişman mı?" diye alay ediyorum.

"Şişmandan çok uzaksın." O burun
kıvırıyor ve ben onun gözlerine
bakıyorum. "Ayağa kalk. Bana nerelerin
şişman olduğunu göster." "Ne?" diye
hayretle soruyor. "Olmaz."

"Hadi." Yemek tabağımı masaya bırakıp, izlediğimiz programı duraklattım ve ayağa kalkarak onu da kaldırdım. "Gidelim, Küçük Russo. Bu saçmalığı sen başlattın. Şimdi bana o yağları göster."

O, homurdanarak gözlerini devirdi ve sonra "Tamam" dedi.

Elleri gömleğimin dikişine gider ve gömleği göğüslerinin alt kısmının hemen altına kadar kaldırır. "Bu," der, "yağ."

Gömleği bırakmak üzereyken uzanıp onu durdurdum, bir elimle gömleği tutarken diğer elimle yumuşak karnına dokundum.

"Bu" — Onu döndürüyorum, böylece duvarımda asılı olan aynaya bakıyoruz, bazı dekoratif parça benim iç dekoratörüm

benim için tüm evimi döşerken seçtiği — "şişman değil."

Arkasında durarak, gömleğini kaldırık tutarken parmaklarımın ucuyla karnından kalçalarına doğru okşuyorum.

"Bunlar kıvrımlar," diyorum ona, aynada zümrüt yeşili gözlerine bakarak. "Bir erkek arkadan vurmak istediğinde ve tutunacak bir şeye ihtiyaç duyduğunda mükemmeldirler." Kaşlarımı oynatıyorum ve o kahkahayla gülüyor. "Bir kadın üstteyken ve erkeğin onu yukarı aşağı yönlendirmesi gerektiğinde de çok işe yararlar."

"Sen delisin!" Daniella gülerek, yanakları güzel bir pembe tonuna büründü. "Peki bunun ne faydası var?" Elini uzatıp çenesinin altını çimdikledi.

"Kolay," diyorum. "Bu."

Onu döndürüp nazikçe duvara itiyorum ve parmaklarımı boynuna doluyorum. "Üzerinde hiç et olmasaydı, bunu yapamazdım."

Gözleri büyür, dili dudaklarının kenarından kayar ve onu öpmemek için tüm gücümü kullanırım.

"Tamam, Bay Şişman Uzman. Peki ya bunlar?"

Sweatshirt'ümü aşağı çekip tamamen siyah pamuklu külotunu ortaya çıkardığında beni çok şaşırttı. Önemli her şeyi örtüyordu ve her şeyi benim hayal gücüme bırakıyordu.

Tıraşlanmış mı? Çıplak mı? Orada tam bir çalı var mı?

Onun kumaşla kaplı amının açığa çıkmasına o kadar takıldım ki, o eğilip kalın uyluklarının içini tutana kadar neyi kastettiğini anlayamadım.

"Hadi ama Matteo. Bunlar birbirine sürtünerek tahrişe neden olmaktan başka ne işe yarıyor ki?"

Onun sorusu beni harekete geçirir ve düşünmeden eğilip onu kaldırırım, eşofmanları yere düşer. Onu duvara doğru bastırdığımda şoktan çığlık atar ve

sırt ve avuç içleri duvara çarptığında bacaklarını boynuma doladı.

"Matteo! Ne yapıyorsun?" diye tısladı, düşmemek için ellerini saçlarıma koydu.

Tabii ki düşme tehlikesi yoktu. Terlemeden onu birkaç kez bench press yapabilirdim.

"Kalın uyluklarının amacının ne olduğunu sana gösteriyorum."

Ayak bilekleri boynuma dolanmış halde, bacaklarının tepe noktası yüzümün iki yanında mükemmel bir şekilde konumlanmış ve bana amını en iyi şekilde görebilmemi sağlıyor.

"Şimdi sık."

"Ne?" diye ciyakladı.

"Sık dedim, lanet olası."

Dediğimi yaptı, uylukları kafamı sıkıca sıkıştırdı ve yüzümü amına doğru bastırdı. Derin bir nefes aldım ve sikim canlandı.

Ve sonra inliyor... *Lanet olası inliyor*.

Ve birden farkına varıyorum: Little Russo duvarıma yaslanmış, amcığı ağzıma birkaç santim uzaklıkta, kalçaları yüzümün yanlarını sıkarken, ben dairemde duruyorum.

Anında onu bırakıyorum - tabii ki dikkatlice - ve bir adım geri çekiliyorum.

Kadın tecavüzcüsünden ve kaçıranından ayrılalı sekiz saat bile olmamış, ben ise burada, ona cinsel tacizde bulunmak üzereyim.

"Çok özür dilerim," diyorum, bir adım daha geri çekilerek. "Bunu yapmamalıydım. Ben... Her zaman düşünmüyorum," diyorum ona. "Beynim bir tür saçmalıklarla çalışıyor ve... *Lanet olsun,* sen tecavüze uğradın ve..."

"Dur," diyor, bana doğru yürüyerek narin elini ağzıma koyuyor. "Yaptığı şey berbattı ve iğrençti. Bana zarar verdi ve beni taciz etti, sözleri de en az eylemleri kadar kötüydü. Ama bu... az önce yaptığın şey, bana sadece istismar edilmiş şişman bir kızdan daha fazlası olduğumu hatırlattı."

Gözleri yaşlarla doldu ve dudakları güzel, sulu bir gülümsemeye dönüştü. "Hala gencim ve belki mükemmel değilim, ama bir gün doğru erkek karşıma çıktığında, benim kusurlarımdan rahatsız olmayacak. Yani, eğer sen, Matteo Antonov
—dünyanın en büyük bekarı ve playboyu, her etkinlikte koluna güzel kadınlar asılan—beni çekici bulabiliyorsan, o zaman benim için hala umut var demektir."

Omuzlarını silkiyor ve pantolonunu almak için eğiliyor, ama ben elimi uzatıp onu durduruyorum, bu konuşmayı bitirmemişim.

"Küçük Russo," diyorum sırıtarak, "beni Google'da aradın mı?" Gözleri fal taşı gibi açılır ve cevabımı almış olurum.

"Beni kesinlikle Google'da aradın."

"Ben... ben sadece..." Yüksek sesle inler. "Evet, tamam mı? Seni cenazede gördüm ve çok yakışıklıydın."

Gülümserim, o da gözlerini devirir.

"Ben de seni Google'da aradım ve sen benim şişmanlığımın tüm olumlu yanlarını sayabilirsin, ama benim bedenime yakın biriyle çekilmiş tek bir fotoğrafın bile yok." Omuzlarını silkiyor ve pantolonunu giyiyor.

"Çünkü bizim çevremizdeki kadınlar yemek yemiyorlar," diye mırıldanıyorum. "Ama inan bana, ben fırsat eşitliği savunucusuyum ve senin beden ölçülerindeki bir kadını seve seve beceririm."

"Tamam, teşekkürler." O gülüyor. "Şimdi, programımıza geri dönüp bu hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?"

"Tabii," diyorum ona, ama bacaklarını başımın etrafına doladığı ve amını yüzüme dayadığı halini hatırlamaktan beni alıkoyacak hiçbir şey yok.

Bu görüntü beynime kazındı ve bu gece duşta ve muhtemelen önümüzdeki birkaç gece de mastürbasyon yapmamın nedeni olacak.

14

DANIELLA

AMIM onun yüzündeydi.

Ve sadece yüzünde değil.

Yüzündeydi. O kadar yakındı ki, pamuklu külotumun kumaşından onun sıcak nefesinin bana çarptığını hissedebiliyordum.

Sadece bir şeyi kanıtlamaya çalıştığını biliyorum, ama bir erkeğin beni orgazma ulaştırması düşüncesi kadınsı bölgelerimin heyecanlanmasına engel olamadı. Ve şimdi, kanepede oturup ne varsa onu izlerken, bacaklarımın arasında nemi hissedebiliyorum. Tuvalete gitmek için izin istemek istiyorum, ama bunun çok bariz olacağından korkuyorum.

Sadece birkaç erkekle birlikte oldum - üniversitede iki tane ve evlendiğim pislik - ama onlarla seks, okuduğum romantik kitaplara ve izlediğim pornolara dayanarak hayal ettiğim gibi değildi.

Beni yanlış anlamayın. Her ikisinin de kurgu olduğunu biliyorum, ama bunların gerçeklere dayandığını düşünmüştüm. Ancak gerçek hayatta, birlikte olduğum erkekler bencil ve sadece kendilerini tatmin etmekle ilgileniyorlardı. Seks fena değildi, ama kitaplarda ve videolarda olduğu gibi tatmin olamıyordum. Bu yüzden araştırdım ve

kadınların yüzde yetmişinin penetrasyondan orgazm olamadığını öğrendim. Bu biraz çılgınca, çünkü okuduğum tüm aşk romanlarında ve izlediğim tüm pornolarda, erkek her girdiğinde kadın zevkten çığlık atıyordu.

Ama bu, erkeklerin her zaman bana oral seks yapmamı istemesiyle hiçbir ilgisi yok, çünkü onlar bana hiç oral seks yapmadılar.

Yine de Matteo tam oradaydı, yüzü amımda, ve acaba o bana oral seks yapıp beni tatmin edecek türden bir erkek mi diye merak ediyorum.

"Dani," Matteo nefesini vererek beni düşüncelerimden uyandırdı. Genellikle bana Küçük Russo, bazen Daniella der,

ama asla Dani

demez...

"Evet?"

"Lütfen şunu yapmayı keser misin?" "Ne?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Lanet olası bacaklarını sıkıp, kızgın bir orospu gibi yastığa sürtünmeyi."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Ben öyle yapmıyordum...

Kıpırdanıyorum, o inliyor, ben irkiliyorum.

Kahretsin, gerçekten sıkıp sürtüyordum. Ama bu benim suçum değil! Adam beni okşuyordu ve sonra amımı yüzüne dayadı. Ne olacağını sanıyordu ki?

Sırf benim amıma karşı bağışık olduğu için...

"Senin siktiğimin amına karşı bağışıklığım yok!" diye bağırır. "Bunu görüyor musun?" Elini uzatır ve kot pantolonunun kumaşı üzerinden penisini parmaklarıyla kavrar.

Vay canına! Pantolonu onu örtse de, hatlarını seçebiliyorum ve çok büyük.

"Bağışık değilim. Ama sen Lorenzo'nun küçük kız kardeşisin ve boktan bir durumdan yeni çıktın, siktir!" Ellerini yüzüne sürter. "Sen Lorenzo'nun küçük kız kardeşisin," diye tekrarlar. "Sana kıvrımlarının güzel olduğunu göstermeye çalışıyordum, lanet pantolonuna girmek için değil."

"Vücudumun hatlarının güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tabii, sevişmek için falan kullanışlı olduklarını söyledi, ama güzel olduklarını söylemedi.

"Dani," diye inler, başını kanepeye geriye doğru atar.

"Ne?" Omuz silkiyorum.

Matteo birkaç saniye gözlerini kapatır, sonra başını tembelce yana çevirir, gözlerini açar ve bana bakar. "Evet, kıvrımların çok güzel."

Yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum. Daha önce, güzel bir kadının yanında kalmasından rahatsız olmayacağını söylerken bana güzel dedi, ama ben bunun sadece bir mecaz olduğunu düşünmüştüm. Ama bu farklı... Matteo benim kıvrımlarımın güzel olduğunu düşünüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, ayağa kalkarak. "Nereye gidiyorsun?"

"Yatak odama. Ben... yorgunum."

Kaşlarını kaldırıyor ama itiraz etmiyor ve ben de bacaklarımın arasında biriken gerginliği gidermek için yukarı çıkıyorum. Cinsel partnerlerimi seçerken başarısız olmuş olabilirim, ama kendimi tatmin etme konusunda uzman oldum.

Tek ihtiyacım olan şey...

"Kahretsin!" Vibratörümün ve elektronik cihazımın yanımda olmadığını fark edince içimden böyle bir ses çıkar. Kendimi tatmin etmek için kullanabileceğim seksi bir sahne bulmak için bir kitap açıp göz gezdirebileceğim tabletim bile yok.

Düşüncelerim, Matteo'nun beni güçlü omuzlarında tutarken bacaklarımın boynuna dolandığı anlara geri dönüyor. Yatağa tırmanıp yumuşak yastığa yaslanıyorum ve Matteo'nun eşofmanına ve iç çamaşırıma uzanıyorum.

Onun dokunuşlarından bu kadar tahrik olduğum için, uzun sürmeyecek. Parmaklarım dudaklarımın arasına kayıyor ve ne kadar ıslak olduğumu fark edince inliyorum. Parmak ucum klitorisimi buluyor ve Matteo'nun beni duvara yaslayıp bacaklarımı sıkmamı söylediği anı hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum.

Sadece bu sefer iç çamaşırım yok ve amım onun için sırılsıklam.

Yüzü benden birkaç santim uzakta durmak yerine, dili dışarı fırlıyor ve klitorisimi yalıyor, ben o kadar sert boşalıyorum ki saçlarını çekip adını haykırıyorum.

"Vay anasını."

Gözlerimi açtım, orgazm olurken yüksek sesle küfrettiğimi düşündüm. Kapısı kapalı odamda yalnız olduğumu sanırken, kapının açık olduğunu ve Matteo'nun kapıda durup parmakladığımı izlediğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye utanarak soruyorum.

"Odama gidiyordum ve bir ses duydum. Odanı aniden terk ettiğin için üzüldüğünü düşündüm. Ağladığını düşünerek kapıyı açtım, ama sen..."

Bana doğru başını salladı ve ben aşağı baktım. Kahretsin! Elim hala pantolonumun içindeydi.

Elimi çıkardım ve o inledi.

"Dalga mı geçiyorsun?" Başını yukarı kaldırır. "Bu nasıl benim hayatım olabilir?" Başını sallar ve sonra bana bakar. "Hayatımda yaptığım tüm yanlışlar için cezalandırıldığımı düşünüyorum."

Buna biraz şaşırarak dudaklarımı büzüyorum. Yani, beni kelimenin tam anlamıyla güzel olarak nitelendirdi, ama kendimi tatmin etmem bir ceza mı?

"Kimse sana kapımı açmanı söylemedi," diye terslerim. "Ve belki erkekler biraz daha az bencil olsaydı, kadınlar kendilerini tatmin etmek zorunda kalmazlardı."

"Ben bencil miyim?" diye gülerek bağırır. "Lanet olası pantolonunu çıkarıp iç çamaşırınla ortalıkta dolaşan sensin! Kanepeye sürtünen sensin. Kendini parmaklayıp, benim dokunamayacağımı bilerek yan odada iğrenç sesler çıkaran sensin! Ben bencil miyim?" diye tükürür. "Hayır, *sen* bencilsin."

"Kim demiş?" Omuz silkiyorum. "Ne?"

"Bana dokunamayacağını kim söyledi?"

Ateşe çok yakın dans ettiğimi biliyorum, ama elimde değil. Heyecanlı Matteo bir şekilde daha da seksi oluyor. Ve az önce yaşadığım orgazm beni son derece rahatlatmış durumda.

"Kim demiş?" O, mizahsız bir şekilde gülüyor. "Senin lanet olası ağabeyin, aynı zamanda benim en iyi arkadaşım olan adam ne diyor?" diye bağırıyor. "Bir dahaki sefere kapıyı kilitle!"

Arkasından kapıyı çarparak kapatır, açıkça sinirli ve bu beni gülümsetir. Çünkü istemese de Matteo benden hoşlanıyor.

Buna göre davranamayacağımı biliyorum.

Onun da belirttiği gibi, o benim kardeşimin en iyi arkadaşı ve kardeşim çılgına döner.

Ayrıca Matteo ilişki kuran bir tip değil.

Ama yine de... Matteo Antonov'un benimle yatmak isteyeceğini bilmek iyi hissettiriyor.

15

MATTEO

"Bırak konuşmayı bana bırak," diyor Kevin, Lucian's Gym'in izin saçmalığını halletmek için ilçe ofisine girerken.

Bu sabah Lucian'la konuştum ve bu işi halledeceğimi söyledim. Her zamanki gibi, onun tek endişesi benim iyiliğimdi, iyi olup olmadığımı sordu ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu.

İhtiyacım olan şey seks yapmak.

Dani'yi kendini parmaklarken yakaladıktan sonra, uzun ve sıcak bir duş aldım ve o görüntüyü kullanarak kendimi tatmin ettim

... iki kez. Sonra birkaç saat spor salonumda egzersiz yaparak gerginliğimi atmaya çalıştım. Ama işe yaramadı.

Dani benim çatımın altında ve kalbimde.

Kendime onun yasak olduğunu söyledim. Benden on iki yaş küçük olmasının yanı sıra, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi. Ve seksin ateşli olacağından şüphem yok

... sonra ne olacak? O, becerip terk edeceğin türden bir kadın değil. Bu yüzden, durumu bilen kadınlarla vakit geçirmeyi ilke edindim.

Ama Dani... o evlenmek isteyen tiplerden. Çocuklar, koca ve beyaz çitli bir ev istiyor — benim istemediğim her şey. Henüz zehirli olmayan bir evlilik görmedim. Kardeşimin evliliğini örnek göstermeden önce, onların birlikte oldukları süre çok kısa. Peyton hayatına geri döndüğünde ne olduğunu bir düşün. Oğulları iki kez kaçırılmak üzereydi.

"Matteo, beni dinliyor musun?" diye sordu Kevin, dalgın olduğumu fark etmemi sağladı. Kafam dağınık olduğunda yaptığım bir şey.

"Evet," diyorum, "seninleyim."

"Tamam, iyi."

Dominick gelmeyi teklif etti, ama ben bunu kendim halletmek istedim. Onun zamanını işlerimizi halletmek ve ailesiyle birlikte olmak için kullanması daha iyi. O benim aşkımı ve mücadele etme ihtiyacımı destekliyor ve spor salonunun benim iyiliğim için hayati önem taşıdığını anlıyor, ama spor salonu kapanırsa, bu onu benim kadar etkilemez.

Kahretsin, belki de onu da getirmeliydim.

Kevin'ı tanımıyorum ve duygularımın beni ele geçirmesine izin verirsem, her şeyi mahvedebilirim.

Kevin tezgaha doğru yürür ve müfettişle konuşmak istediğini söyler. Kadın gergin bir şekilde gülümser, kim olduğumu bildiğini söyler, sonra ayağa kalkar ve bizi onun ofisine götürür.

Kapısında **Peter Greenfield** yazıyor, ama ben onun kim olduğunu zaten biliyorum. Araştırmamı yaptım ve Eddy bu ahmak hakkında bilmem gereken her şeyi bulmama yardım etti. Kevin'ın halletmesine izin vereceğim, ama gerekirse müdahale edeceğim.

Peter kapıyı açar açmaz, Eddy'nin onun hakkında bulduğu her şeyin doğru olduğunu anladım. Adam küçük bir orospu gibi terliyordu.

"Bay Greenfield," diyor Kevin, avukatların her zaman kullandığı, kendilerini diğerlerinden üstün gösteren ses tonuyla. "Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz."

Oturduk ve Kevin ona neden burada olduğumuzu anlattı, ama hepimiz Peter'ın neden burada olduğumuzu zaten bildiğini biliyorduk.

İkisi, müfettişin bu sabah yaptığı başka bir denetimde bulduğu saçma sapan ihlaller hakkında konuşup duruyorlar. Sonunda, yeterince sabrım kalmaz ve araya girerim.

"Sana kim rüşvet verdi?"

Kevin inler ve Peter'ın gözleri komik bir şekilde büyür. "Ben..."

"Cümleyi bitirme. Yalan söyleyeceksin ve ben yalancılardan hoşlanmam. Kumar sorunun var ve biri sana Lucian'ın Spor Salonu'nu mahvetmen için para verdi. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Eddy bunu araştırmaya çalıştı, ama kim olursa olsun, bu kişi akıllıydı ve iz bırakmamıştı.

"Lütfen," diye yalvarır Peter, konuyu değiştirerek. "Bir ailem ve bir karım var ve..."

"Umurumda değil. Parayı kim verdi?"

"Bilmiyorum." Peter başını salladı. "Bir adam bana gelip spor salonunu kapatmam için para teklif etti. Çok borcum vardı ve..."

Elimi kaldırarak onu susturuyorum. "Düzelt bunu... hemen."

Kim olduğunu bilmiyor ve ona daha fazla soru sormak zaman kaybı olur. Bunu yapan kişi bir aracı kullanmış. Şu anda odaklandığım şey, Lucian'ın Spor Salonu'nu yeniden faaliyete geçirmek, sonra da bunu kimin yaptığını bulmak. En bariz tahmin Enrique, ama bu çok kişisel bir mesele gibi geliyor. Ailemin peşine düşmek isteseydi, benim sığınağım haline gelen küçük bir spor salonu değil, işlerimizi hedef alırdı.

"Anlamıyorsun. Eğer kapatmazsam, benim ve ailemin peşine düşeceğini söyledi. Para sorunlarımın bunun yanında hiçbir şey kalacağını söyledi."

"Ve eğer bunu düzeltmezsen, ben gideceğim..."

Kevin boğazını temizler ve ben derin, sakinleştirici bir nefes alıp tehdidimi havada asılı bırakırım. Ne demek istediğimi anlaması için cümlemi bitirmeme gerek yok.

"Bizi koruyabilir misin?" diye sorar Peter. "Eğer bunu bozarsam, bizi koruyabilir misin? İki kızım ve bir oğlum var, onlara bir şey olursa..."

Ona birkaç saniye bakıyorum ve Dominick'i ve ailesini korumak için her şeyi yapacağını düşününce içim bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Bu adam kendisinden daha büyük bir şeyin ortasında kalmış ve sadece kendini kurtarmak için yapılması gerekeni yapıyordu. Onu bunun için suçlayamam. Ama ona rüşvet veren ve şantaj yapan kişinin kim olduğunu bilmediğim için onun güvenliğini de sağlayamam.

"Kim olduğunu bilmediğine göre, yapabileceğim en iyi şey, evini gözetlemesi için birini göndermek."

Peter boğazını temizler ve başını sallar. "Tamam, hallederim."

"Akıllı adam," derim, ayağa kalkarak. "Bugün. Spor salonunun bugün yeniden açılmasını istiyorum."

"Tamam," diyor Peter. "Kızımın okuluna Kariyer Günü için gitmem gerekiyor, ama döndüğümde evrakları teslim edeceğim."

O da ayrılacağı için Peter bizi kapıya kadar geçirir ve Kevin ile ben arabamıza doğru yürürken, o da muhtemelen arabasına doğru ters yönde yürür.

Kevin'ın elini sıkıp ona teşekkür ediyorum, gerçi o pek bir şey yapmadı ama, tam o sırada yüksek bir patlama sesi duyuluyor.

Kevin yere düşüyor ve ben silahımı çekip, etrafta herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyorum. Ve o anda patlayan arabayı fark ediyorum — Peter'ın arabası.

Kevin ayağa kalkıyor ve şok içinde başını sallıyor. "Bence biri bir mesaj vermek istedi."

"Evet." Diye iç çekiyorum. "Ve o lanet olası evrakları doldurmadan önce mesajı gönderdiler."

"BU KİŞİSEL BİR MESELEYDI," diyorum Dominick'e.

Eddy'yi arayıp kameraları kontrol ettirdikten sonra, birinin kameraları hackleyip silmiş olduğunu öğrendim ve Dominick'in ofisine gidip bunu onunla tartıştım. O benim kaosumun dengesi ve patlamadan önce her zaman ona giderim. O sadece kardeşim ve iş ortağım değil. O benim en iyi arkadaşım.

"Enrique?"

"Tamam, ama neden?"

"Daniella'nın sende olduğunu biliyor."

Kafamı sallıyorum. "Onu almadan önce spor salonuna saldırarak bunu kişisel bir mesele haline getirdi. Beni hapse atması bir şey, ama benim ikinci evim sayılabilecek spor salonuna zarar vermesi? Bence gözden kaçırdığımız bir şey var." "Anthony öldü," diyor Dominick. "Belediye başkanı olabilir. Anthony için ipleri elinde tutuyordu, bu yüzden Enrique için de aynısını yapmış olabilir. Ama yine de, neden?”

"Bilmiyorum lan," diye tıslıyorum.

"Daniella içeride kalacağını biliyor, değil mi?" "Evet."

Telefonumu çıkarıp, bu sabah onu görmemek için evden çıktığım için kendime on ikinci kez lanet ediyorum, çünkü onun lanet olası bir telefonu olmadığını düşünmeden çıkmışım, bu yüzden ona ulaşmamın hiçbir yolu yok.

"Ön ve arka kapıda adamlarım var."

Onun yanına ulaşmanın tek yolu, kapıcı ve güvenlik görevlisini geçip Daniella'nın kapıyı açıp onları içeri alması, ama bu mümkün değil.

"Eddy, Enrique'nin dizüstü bilgisayarından bir şey bulabildi mi?"

"Şunu dinle." Kıkırdayarak doğrulup ona doğru eğildim. "Eddy işini yaparken, Enrique ortaya çıktı ve uzaktan silmeye çalıştı."

Dominick ıslık çaldı. "Bu adamın savaşa hazırlıklı gelmediğini söyleyemezsin."

"Evet, ama bizi hafife aldı. Eddy onu dışarıda kilitledi ve ona dijital bir not göndererek, erişimimiz olduğu için kaçması gerektiğini söyledi."

çünkü bizim erişimimiz var." Dominick gülüyor.

"Yakında her şeyi sana gönderecek, böylece sen de inceleyebilirsin."

Disleksim yüzünden, hepsini okumam aylar sürerdi ve okusam bile, Dominick'in anlayacağı iş jargonunun yarısını bile bilmezdim.

"Güzel." Dominick başını sallar. "Öğleden sonra ne yapıyorsun? Öğle yemeği için benim eve gelmek ister misin?"

"Hayır, ormandaki bir kulübede öğle yemeği randevum var. Arkadaşlarımla marshmallow kızartacağız."

Dominick sadece başını sallar, ama tartışmaz. Benim istediğimi yaptığımı zaten biliyor. Enrique'nin evini havaya uçurmak biraz fazla mı? Belki. Ama Dani'ye yaptıklarından sonra, evini yıkmaktan daha iyi olacak tek şey, onu içindeyken yakmak olurdu. Özellikle de teorimiz doğruysa ve Lorenzo ile Dani'nin ebeveynlerini bir yangında öldürmüşse.

Bazıları karmaya bırakmayı tercih eder.

Ben mi? Ben karma olmayı tercih ederim.

16

MATTEO

"Bu evin onun olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sorar Ian. "Kiralıyor."

Kulübeye gittik, boş olduğunu gördük, son seferinde almayı unuttuğumuz Daniella'ya ait eşyaları aldık ve kulübeyi yakıp kül ettik. Kullandığı tableti bulduk ve onu takip etmenin bir yolu olabilir diye yok ettik. Bu da bana onun eski telefonunu hatırlattı. Eddy'ye konumunu tespit ettirdim ama tabii ki o pislik izlerini örtmüş ve telefonu kapalıydı. Eddy hesabını iptal etti ve ben de mağazaya gidip kendi hesabımdan ona yeni bir telefon ve tablet aldım. Sonra konumunu açtığından emin oldum, böylece onu takip edebilecektim.

Sonra, North Harbor Point'te kiraladıkları eve gidip geri kalan eşyalarını aldık. North Harbor Point'te kiraladığı evi gözetliyoruz, ama henüz oraya gitmedi, bana başka bir yerde güvenli ev olarak kullandığı bir yer olduğunu söyledi. Emlak veritabanında adını aradık, ama hiçbir şey çıkmadı.

"Bu bir prensip meselesi." Omuz silkiyorum. "O onların evini yaktı, ben de onun evini yakacağım. Endişelenme

endişelenme. Ev sahipleri tam olarak tazmin edilecek." Ian gülümser. "Tamam dostum, hadi yapalım şunu."

Birkaç dakika içeri girer ve çıktığında, ev alevler içinde kalır.

"Daha güzel bir şey olamaz," der ve yanıma gelir.

"Sen tam bir piroman'sın." Gülerek, "Gidelim. Eve gitmem lazım, senin de yapacak işlerin vardır."

"Bekle." Finn yanımıza gelir. "Bu durum için bir şeyim var. Diğer yeri yaktığımızda unutmuşum." Arka cebinden bir torba marshmallow çıkarırken psikopat gibi sırıtıyor. "Güzel bir şenlik ateşi severim."

Ian torbayı ondan kapar ve açar, bir tanesini ağzına atar. "Çok lezzetli."

"Onları kızartman gerekiyor," diye homurdanır Finn.

"Tabii, hadi gidip yangında marshmallow kızartalım." Ian uzanıp Finn'in kafasının arkasına bir şaplak atar. "Aptal."

Finn dudaklarını büküp sonra neşelenir. "Bu gece Miami'de yeni açılan bir kulübe gidiyoruz: Club Atlas. Gelir misin?"

Bir saniye düşünürüm, ama sonra Daniella'dan kaçındığımı ve bütün gün tek başına benim evimde olduğunu hatırlarım.

"Hayır," diyorum. "Bu gece olmaz. Planlarım var."

Eve kadar olan yol boyunca, dün gece olanları kafamda tekrar tekrar düşünürüm. Bir dizi izleyip akşam yemeği yedikten sonra, onu neredeyse yiyip bitiriyordum. Sonra da onu mastürbasyon yaparken yakaladım. O odaya girip, parmaklarını pantolonundan çekip, onun yerini almamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Onun yanındayken, ondan uzak durmam gereken tüm nedenler bir anda uçup gidiyor. O tatlı ve güzel, ve lanet olsun, vücut hatları mükemmel.

Garaja girip, yolcu koltuğundan Dani için aldığım kutuları alıyorum ve arkadaşlarıma sesli mesaj atarak

buraya gelip onun eşyalarını yukarı taşımalarını söylüyorum.

Asansörden indiğimde gözleri benimkilerle buluştu ve tereddütle gülümsedi. Bu sabah o uyanmadan önce küçük bir orospu gibi kaçtığım için içim sızladı.

"Selam," diyor.

"Selam."

Mutfağı geçip oturma odasına giriyorum, o benim gömleğim ve eşofmanımla kanepede uzanıyor ve ona iki kutuyu uzatıyorum.

"Bu ne?" diye sorarak oturur. Bir kutudan diğerine bakışlarını gezdirir ve sonra gözleri parlar. "Bana yeni bir telefon ve tablet mi aldın?" Ben sözlü olarak onaylayamadan, kanepeden kalkar ve bana sarılmak için kollarını bana dolanır. "Teşekkür ederim, Matteo. Bu benim için çok anlamlı."

"Daha fazlası var," diyorum ona, benim vücut şampuanımı ve duş jeli kullanması nedeniyle hala ikimizin kokusunun karışımı gibi kokmasını görmezden gelmeye çalışarak.

Tam bu sözleri söylerken, özel asansörün zili çalar ve Daniella korkudan bana yaklaşır. Onu itmem gerekirdi, ama bunun yerine kolumu ona doladım.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Adamlarım, eşyalarını getiriyorlar."

"Eşyalarımı aldın mı?" diye sorar boğuk bir sesle.

"Kulübede ve kiralık evde bulabildiğimiz her şeyi. Başka bir yerde varsa..."

"Hayır, hepsi bu kadar. Teşekkür ederim." Göğsüme sokulur. "Yaptığın her şeyin karşılığını asla ödeyemem."

A*klıma birkaç yol geliyor* ama sesli söylemiyorum çünkü, lanet olsun, o hala benden on iki yaş küçük ve Lorenzo'nun küçük kız kardeşi.

"Teşekkür etmene gerek yok." Geri çekiliyorum, şimdiden onun kokusunu özlemişim.

"Bunları nereye koyayım?" Benim için çalışan adamlardan biri olan Scotty, elinde birkaç kutu tutarak soruyor. Daniella'ya bakıyorum ve o, "Odama lütfen. Sonra hepsini ayırırım. Yapacak başka bir işim yok ki

" diye cevaplar. Yumuşak bir kahkaha atar.

"Yukarıda, sağdaki ikinci kapı," diyorum ona.

İki kişi daha kutularla içeri girer ve ben onlara da nereye gideceklerini söylerim.

"Bunları benim hesabıma ekledin mi?" diye sorar Daniella, oturup telefon kutusunu açarken.

"Hayır, Enrique'nin hesabınıza erişimi olup olmadığından emin olamadığım için benim hesabıma ekledim. Ayrıca telefonunuzu iptal ettik ve tableti imha ettik."

"Teşekkür ederim."

Telefonu açarken, benim telefonuma birkaç mesaj geliyor. Mesajlara tıklayıp Kevin'dan geldiğini ve benim için çok uzun olduğunu görünce, oynat düğmesine basıp kulaklığımdan dinliyorum.

Kevin: İzinler ve ihlaller halledildi, Lucian yeniden açılabilir. Ayrıca Enrique'nin sahte kimlik kullandığını da doğruladık, bu yüzden Daniella Russo'nun evliliğinin iptal edilmesi için gerekli işlemleri başlattım ve geçici vekaletnameyi ona geri verdim.

"Hey, şuna bir bak."

Telefonumu ona doğru çeviriyorum ki ekranı görebilsin ve gördüğünde gözleri yaşlarla doluyor.

"Matteo," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim!" Beni yine acı verici bir kucaklamaya çekerek, kokusunu içime çekmemi, onu hissetmemi ve dokunmamı sağladı. "Bu kabusu geride bırakmak için sabırsızlanıyorum," diye boynuma fısıldayarak ağladı. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil," diyorum ona, biraz mesafe koymak için geri çekilirken. "Sen Lorenzo'nun kız kardeşisin ve onun için her şeyi yaparım."

Bu sözler daha çok bana bir hatırlatma niteliğinde, ama o da ima ettiğimi anlamış olmalı ki gülümsemesi kaybolur ve anlayışla başını sallar.

Kendimi düzeltmek istiyorum, ona gerçekte onun için her şeyi yapacağımı söylemek istiyorum, ama bu delilik, çünkü o hayatımda sadece bir dakikadır. Onda uyandırdığı duygular delice. Bunu, parmaklıklar ardında olduğum ve sonra da

onu yanıma taşıyarak, ama gerçek şu ki, onun bana hissettirdikleri fiziksel çekicilikten daha fazlası — onunla konuşmak ve vakit geçirmek için can atıyorum.

Onun önünde sesli mesaj gönderemediğim için, Lucian'a spor salonunun yeniden açılabileceğini bildirmek için elimden geleni yapıyorum. Çoğu zaman, telefonum yazım hatalarımı otomatik olarak düzeltir, ama bazen yanlış kelimelerle değiştirir, bu yüzden sesli mesaj göndermeyi tercih ediyorum.

Bir saniye sonra cevap mesajı geliyor.

Lucian: Teşekkürler Matteo. Unutma, yakında bir dövüşün var, o yüzden spor salonunda antrenman yapmaya gelmelisin. Aylardır boş boş dolaştın. Artık ciddiye binme zamanı. Diesel şaka değil.

Dani, "Ne oldu? Kardeşime bir şey mi oldu?" diyene kadar yüksek sesle inlediğimin farkında değildim.

"Hayır, antrenörüm bana yaklaşan bir dövüşüm olduğunu ve bunun için antrenman yapmam gerektiğini hatırlattı. Sanki başımda yeterince sorun yokmuş gibi," diye mırıldanıyorum.

"Beni mi kastediyorsun?" diye sorar Dani yumuşak bir sesle.

"Ne?" Gözlerim onun gözleriyle buluşur.

"Hayır, sen değil." Gözlerini devirir ve ben ona dönerim.

"Sen benim başımdaki dertlerden biri değilsin. Enrique ile olanlar sadece yapbozun küçük bir parçası. Her taraftan başımıza bela yağmur yağıyor ve kimin sorumlu olduğunu bilmiyoruz. Bu aileyi korumak benim görevim ve bizi zar zor ayakta tutabildiğimi hissediyorum."

"Bilmiyorum," diyor. "Beni güvende tutmak konusunda iyi bir iş çıkardığını düşünüyorum."

Dudaklarının köşeleri şakacı bir gülümsemeye dönüştü ve içimden inledim.

"Çünkü sen bu balonun içindesin. Bu sabah, ortak olduğum spor salonunu kapatması için şantaja uğrayan müfettiş, bizimle görüştükten sonra arabasında patladı."

Dani'nin gözleri büyüdü. "Aman Tanrım."

"Evet. Dövüşmeyi seviyorum. Beni ayakta tutuyor, ama antrenmanlar çok zamanımı alıyor ve şu anda

ailemize kimlerin bulaştığını bulmaya odaklanmam gerekiyor." "Enrique olduğunu düşünmüyor musun?"

"Onun o kadar gücü olduğunu sanmıyorum, ama yanılıyor da olabilirim. Bir bakıma, onun olmasını umuyorum çünkü eğer o değilse, bu bize saldıran birden fazla kişi olduğu anlamına gelir." Ayağa kalkıp sert bir nefes veriyorum. "Tamam. Antrenman yapmam lazım."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu, beni çok şaşırtarak.

Kaşlarımı kaldırdığımda, şöyle açıklıyor: “Enrique beni köşeye sıkıştırıp dövdüğünde ve tecavüz ettiğinde, hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Gerçekçi olarak, onun gibi bir adama karşı hiç şansım olmadığını biliyorum, ama kendimi savunabileceğimi hissettirecek bazı hareketler öğrenmek isterim.”

Onun sözlerine hayranlıkla ona doğru bir adım attım. Çoğu insan onun yaşadıklarından sonra korkup saklanırdı - ve kimse onları suçlamazdı - ama o burada, hayatının kontrolünü geri almak istiyor. Ve ben bunu ona nasıl reddedebilirim?

"Tabii," diyorum. "Spor kıyafetlerini giy, spor salonumda buluşalım."

Ona hayır demeliydim.

Çünkü onu baştan aşağı süzerken - saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, boynu açıkta; göğüslerini saran dar bir tişört; ve her kıvrımını ortaya çıkaran taytlar - kıyafetlerini yırtıp matımda onu sikmeden ona nasıl yakın olabileceğimi bilemiyorum.

"Kıyafetim uygun mu?" diye soruyor, ben ona çok uzun süre baktığım için utangaç bir şekilde kendine bakıyor. "Jogging yaparken giydiğim kıyafet bu."

"Mükemmelsin," diyorum ona, sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark edince irkiliyorum. "Yani, egzersiz yapmak için mükemmel giyinmişsin."

"Tamam, harika." Bana doğru bir adım attı. "Peki, beni nereye istiyorsun?"

Siktir, bu çok zor bir soru.

17

DANIELLA

Matteo'nun son teknoloji spor salonuna gidip bunun Matteo ile kelimenin tam anlamıyla iç içe olmak anlamına geldiğini fark edene kadar, kendini savunma öğrenmek harika bir fikir gibi gelmişti.

Şu anki durumu örnek olarak alalım. Arkamda duruyor, kolları beni sarıyor, sert göğsü sırtıma bastırıyor. Dizi bacaklarımın arasına sıkışmış durumda ve ben ona karşı itip, kucağından kurtulup kaçmam gerekiyor. Ama bu adamdan kaçmak istediğim son şey...

"Hazır mısın?" diye soruyor, sesi biraz nefes nefese, bu da onun da benim kadar tahrik olup olmadığını merak etmeme neden oluyor - ama sert şişkinliğinin kıçımın arasına bastırışına bakılırsa, öyle olduğunu söyleyebilirim.

"Uh-huh," diye ciyakladım.

Beni daha sıkı sarar, yüzünü boynumun kıvrımına gömer ve ben, her duş aldığımda kendimi sarmalayan o erkeksi kokuyu içime çekerken bir an donakalırım — ama sonra kolunu daha da sıkılaştırır, yavaşça nefes almamı engeller ve ben

Enrique'nin beni boğduğu anlar gözümün önüne gelir ve savaş ya da kaç içgüdülerim devreye girer.

Kıçımı ona doğru itiyorum ve sonra bana öğrettiği gibi, boy farkımızı avantajıma kullanıyorum — kolunu itiyorum, eğiliyorum ve sonra koşuyorum.

Kapıya ulaştığımda, "Aferin Dani!
Aferin."

Arkamı dönüp gülümserim, kendimle gurur duyuyorum.

"Teşekkürler."

Matteo'ya bakıyorum ve son bir saat boyunca hareketleri çalışmaktan sırılsıklam ve nefes nefese kalmışken, onun neredeyse hiç terlemediğini fark ediyorum.

"Formunu korumak için ne yapıyorsun?" diye soruyorum sinirlenerek. "Ben ter içindeyim, sen ise... mükemmel gibisin."

O kahkahayla güler. "Her gün saatlerce egzersiz yapıyorum ve sağlıklı besleniyorum."

"Ben de öyle yapmak istiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup homurdanırım.

O gülüyor ve bana doğru adım atıyor.

"Neden?" "Ne?"

"Sen olduğun halinle mükemmelsin," diyor ve kalbim kelebeklerle doluyor. "Yani, egzersiz yapma isteğin kilo vermen gerektiğini düşündüğün içinse, buna gerek yok. Ama kendini geliştirmek için egzersiz yapmak ve sağlıklı beslenmek istiyorsan, sana yardımcı olabilirim."

Neden egzersiz yapmak istediğimi düşünüyorum ve yumuşak vücudumu biraz sıkılaştırmak istesem de, tek neden bu değil. "Kendimi iyi hissetmek istiyorum" diyorum ona dürüstçe. "Üniversitede olmak, sürekli yemek sipariş etmek ve sağlıksız beslenmek anlamına geliyordu. Her gün koşuyorum ama bundan daha fazlasını yapmak istiyorum. Bir saat boyunca kendini savunma hareketleri çalıştıktan sonra kendimi berbat hissetmemeliyim."

Matteo anlayışla başını sallar. "O zaman sana yardım edeceğim," der ve tam o sırada telefonu çalar.

Telefonu açar ve "Ağabeyin arıyor" der.

Telefonu bana doğru tutuyor ve kamera fotoğraf çektiğinde bir klik sesi duyuyorum.

"Matteo!" diye bağırarak ona doğru koşarım. "Bunu kardeşime gönderme!"

O gülerek kolunu kaldırır ve ben telefona ulaşamam. "Sakin ol. Senin iyi olup olmadığını öğrenmek istedi, ben de ona kanıt gönderiyordum."

"Aman Tanrım," diye inleyerek, telefonunu çalmaktan vazgeçiyorum.

"Neden terlediğini bilmek istiyor," diyor gülerek.

"Spor salonunda seviştiğimiz için terlediğimi söyle." Sırıtıyorum ve Matteo bana ters ters bakıyor.

"Komik değil, Küçük Russo. Kardeşinin beni öldürmesini mi istiyorsun?"

"Çok dramatiksin." Gözlerimi devirdim. "Lütfen ona numaramı ver."

O da başını salladı.

"Çıkmasıyla ilgili bir haber var mı?"

Bana bakar ve telefonunu cebine koyar. "Avukat bunun üzerinde çalışıyor. En azından benim gibi kefaletle çıkmasını sağlayacak."

O anda midem guruldamaya başlar ve Matteo güler.

"Sen miydin?"

"Hepsi ateşli seks yüzünden," diye alay ediyorum, o da gözlerini kapatıp başını sallıyor.

"Beni öldürüyorsun, Küçük Russo," diyor.

Onun bu takma adı sadece sınırları aşan bir şey söylediğimde kullandığını fark ettim, sanki bu takma ad onu benim kardeşimin küçük kız kardeşi olduğumu hatırlatıyor gibi.

"Ehh, sen güçlü ve sağlıklısın. Sen iyi olursun. Ama ben ne yapacağım? Yakında bir şeyler yemezsem ölebilirim."

O, burnundan bir kahkaha atar. "Bunu istemeyiz."

"Yemek sipariş edelim mi?"

"Ya da ben yemek yapabilirim," diye teklif ediyor. "Daha sağlıklı yemek yemek istediğini söylemiştin."

"Yemek yapar mısın?" Kaşlarımı kaldırıyorum, ona yemek pişirip pasta yaparak borcumu ödeyebileceğimi söylediğini hatırlıyorum.

"Tabii ki. Bu en sağlıklı beslenme şekli." "Tamam," spor salonu kapısını açtım, "bana nasıl yapıldığını göster."

18

MATTEO

HİÇBİR ZAMAN bir kadınla yaşamadım, yaşamak da istemedim. Biriyle yaşamak beni rahatsız eder diye düşünürdüm. Kendi alanımı ve rutinimi seviyorum. Elbette, yıllarca kardeşimle yaşadım, ama o bana ne yapmam gerektiğini söylemezdi. Ve birlikte vakit geçirdiğim çoğu kadın beni kontrol etmek isterdi, ama ben kontrol edilmeyi sevmem.

Ama Dani ile yaşamak, hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor. Birincisi, onun yanında olmaktan korkmak yerine, onunla birlikte olmayı çok fazla istiyorum. İster televizyon izlemek, ister sohbet etmek, ister spor yapmak, ister şimdi onunla yemek pişirmek olsun, onunla birlikte olmaktan keyif alıyorum. Ve o yasak olmasaydı bu bir sorun olmazdı. Ama o yasak.

"Aman Tanrım, Matteo," diye inliyor Dani, yemeğinden bir lokma daha alırken. "Cidden, bu çok lezzetli."

Çatalımı ağzıma götürürken duraksıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bu kadın — sesleri, kokusu ve lanet olası kıvrımları — benim sonum olacak.

"Ve sen de bunun karşılığında benim için yemek pişirmeme izin verecektin?" "

çok hayal kırıklığına uğrayacaktın."

Bizim yaptığımız kasedeki yumurta rulodan bir ısırık daha alır ve yine inler, ben de çatalımı bırakırım, onun yanında bir dakika daha kalamayacağım.

"Gitmem gerek," diyorum, ayağa kalkıp kaseyi lavaboya götürüyorum.

Çoğunu yemiştim, yani yemeğimi yememişim gibi bir durum yoktu, ama yine de tezgahtan anahtarlarımı alırken bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesinde endişe var.

"Evet, toplantım olduğunu unutmuşum."

Saçmalıyorum. Saat akşam altı. Toplantı falan yok, ama bu evden çıkmazsam, tutunduğum son irade kırılacak ve en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini, yemek kasesi yanında, lanet masanın üzerinde becereceğim ve ona inlemesi için başka bir neden daha vereceğim.

Aşağı indiğimde, kardeşimle sesli mesajlaşarak country kulübünde bir şeyler içmek için buluşmak isteyip istemediğini soruyorum, ama ikizlerden birinin kendini iyi hissetmediğini söylüyor.

Bir dakika sonra tekrar mesaj atıyor.

Dominick: Brielle'e sormalısın. Bu akşam country kulübüne gideceğini söylemişti.

Bri on sekiz yaşında üniversiteye gitmek için evden ayrıldıktan sonra, Anthony tarafından tecavüze uğradı ve kürtaj yaptırmak zorunda kaldıktan sonra büyükbabamızın yanına Rusya'ya taşındı. Andrey sayesinde, eve tamamen farklı bir insan olarak dönmüş gibi hissediyorum. Konuşuyoruz ama yakın değiliz ve bunu değiştirmek istiyorum... Ayrıca eve gitmek de istemiyorum.

Bu yüzden ona sesli mesaj atarak North Harbor Point Country Club'da bir şeyler içmek için buluşmak isteyip istemediğini soruyorum.

Bri: Country club'a gitmeyi kabul mu ediyorsun?

Ben: Sadece en sevdiğim kardeşim için.

Bri: Yani, Dominick'e sordun, o reddetti, ben de yedeğin oldum.

Kahkahayı patlatıyorum.

Ben: Aslında, ilk tercihim sendin.

Bana beş tane orta parmak emojisi gönderdi ve sonra başka bir mesajla yakında orada buluşacağını söyledi.

Vardığımda, barın köşesinde bir yer bulup sek viski sipariş ediyorum. Bri birkaç dakika sonra geliyor, küçük siyah elbisesi ve kendine özgü kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabılarıyla, saçları ve makyajı yapılmış halde bana doğru yavaşça yürüyor.

"Benim için bu kadar uğraşmana gerek yoktu," diye şaka yapıyorum, o yanımdaki koltuğa otururken.

O da gülerek cevap veriyor. "Her zamankinden alayım," diyor ona bakarken onu yemek istermiş gibi bakan barmene.

"Bir viski sour geliyor," diyor barmen göz kırparak.

"Iyy." Diye öğürürüm. "Barmenle yattın mı?"

Bana sert bir bakış attı. "Hayır, bir randevuya çıktık ve bir daha olmayacak."

Barmen içkisini önüne koyar ve birkaç dakika boyunca ikimiz de içkilerimizi yudumlarken hiçbir şey söylemeyiz.

"Ee, ne var ne yok?" diye sorar sonunda. Kaşlarımı kaldırınca, gözlerini devirir. "Bu ailede duygularımız hakkında konuşmadığımızı biliyorum, ama neredeyse bir yıldır evdeyim ve sen beni hiç içki içmeye davet etmedin. İlk tercihinin ben olmadığımı biliyorum, ama beni davet etmen, ya arkadaşa çok ihtiyacın olduğu ya da eve gitmek istemediğin anlamına geliyor olmalı."

"Evden bahsetmişken... Nasılsın?" diye soruyorum, onun sorusunu ve tam da konunun özünü yakaladığını görmezden gelerek. "Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra geri dönmek, alışmak zor olmuştur herhalde."

"Tamam, yani kaçamak cevaplar vereceksin. Anladım." İçkisini bir yudum alır, bardak altlığına geri koyar ve sonra şöyle der: "İzle ve doğru iletişim kurmayı öğren, ağabeyim.

. Ben iyiyim. Dominick, Peyton ve onların mükemmel küçük ailesiyle yaşamak bazen zor oluyor."

O içini çeker, ben de içkimi bırakıp ona tüm dikkatimi veririm.

"Andrey erkek arkadaşımı öldürdükten ve sonra doğmamış bebeğimi öldürmeye zorladıktan bu yana beş yıldan fazla zaman geçti," diye devam ediyor, "ve her gün Dominick ve Peyton'ın güzel bebeklerini gördüğümde, bebeğimin nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum. O şimdi dört yaşında olacaktı. Benim mavi gözlerimi mi yoksa Owen'ın kahverengi gözlerini mi alırdı? Onun rahatlığını mı yoksa benim hayattan daha fazlasını isteme arzum ve tutkumu mu?"

Yumuşak bir şekilde burnunu çekiyor. "Beni yanlış anlama. Dominick'in mutlu ve aşık olmasına seviniyorum. Sadece onlar benim istediğim şeye sahipler... hala istediğim şeye, ve şimdi... kendimi çok kırık hissediyorum."

"Hâlâ tüm bunları mı istiyorsun?" diye soruyorum. "Yaşadığın onca şeyden, katlandığın kayıplardan sonra, hâlâ Dominick ve Peyton'ın sahip olduklarını mı istiyorsun?"

"Tabii ki!" diyor. "Hayatın amacı bu değil mi? Aşık olmak, mutlu bir aile kurmak ve mutlu bir hayat sürmek?"

Düşüncelerim, Dani'nin Enrique tarafından esir tutulduğu ve bana hayatın amacının ne olduğunu düşündüğümü soran bir mesaj attığı zamana geri dönüyor.

"Hayatta bundan daha önemli şeyler var," diyorum.

"Ne gibi?" Tek kaşını kaldırıyor. "Para? Kontrol? Güç?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Hayat kısa ve elbette para hayatı daha keyifli hale getiriyor. Ama ben aşk ve arkadaşlık istiyorum. Owen beni kollarına aldığında, etrafımızdaki her şey kayboldu ve sadece ben, o ve aşkımız kaldı. Belki de bunu hiç hissetmemiş olsaydım, neyi kaçırdığımı bilemezdim, ama hissettim ve onu özlüyorum ve deli gibi arzuluyorum."

İçkisini bir yudum alır ve kız kardeşimin ne kadar güçlü olduğunu anlarım. O kadar çok şey yaşadı ki — onu korumaya çalıştığım ama başaramadığım şeyler — ama hala burada,

yanımda o t u r uyor, hayatın ona attığı boktan şeylerin onu yıkmasına izin vermiyor.

"Peki, neden kimseyle çıkmıyorsun?"

"Birkaç randevuya çıktım," diyor. "Ama çoğu benim tipim değil."

"Barmen gibi mi?" Telefonum cebimde titrerken sırıttım.

Telefonumu çıkarıp oynat düğmesine basıyorum.

Küçük Russo: Yoğun antrenman seansımızdan sonra tatlı bir şeyler yemek istiyorum, ama iyi bir şeyin yok. How do you live like this?
<ağlayan emoji>

"Kime mesaj atıyorsun?" diye soruyor.

"Kimseye." Telefonumu cebime koyuyorum.

"Gerçekten mi? Yani, kimseye gülümsemiyordun?"

"Bilmek istiyorsan, Dani'ydi." Boğazımı temizledim. "Daniella Russo. Lorenzo'nun kız kardeşi. Lorenzo çıkıncaya ya da o pislik Enrique'yi bulana kadar benimle kalacak."

"Hmm..."

"Ne?"

"Hiçbir şey." Omuzlarını silkiyor, kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Tamam, Bayan İzle ve Doğru İletişim Kurmayı Öğren. Neden o küçük *hmm'inin* ne anlama geldiğini doğru dürüst açıklamıyorsun?"

O sırıtıyor, ben de içimden inliyorum, çünkü onun aklının nereye gittiğini çok iyi biliyorum.

"Düşündüğün gibi değil."

Her ne kadar içimden büyük bir kısmı öyle olmasını istese de.

"Ben hiçbir şey söylemedim bile," diye işaret eder. "Hayır, ama ne düşündüğünü biliyorum."

"Çünkü sen zaten öyle düşünüyordun." Kız kıkırdar. "O Lorenzo'nun kız kardeşi," diyorum tekrar. "Onun çok, çok küçük kız kardeşi. Tam olarak on iki yaş küçük.

"Ee?" Gerçekten bir sorun görmüyor gibi kaşlarını çatıyor.

"Yani, o benim için yasak bölge."

"Tamam."

"Tamam ne?"

"Sadece... Onun mesajını okurken gülümsediğini gördüm. Ve bu, her zamanki gibi korkutucu, *kötü bir şey yapmışım gibi* gülümsemen değildi. Samimi bir gülümsemeydi ve sana yakışıyordu."

İçkisini bir dikişte bitirip ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun?"

Takım elbiseli bir iş adamına doğru başını salladı. "Akşam randevum geldi."

"Buraya başka biriyle buluşmak için mi geldin?" diye soruyorum, hafifçe kırılmış bir şekilde.

"Seninle eve gitmeyeceğim kesin." Sahte bir öğürme sesi çıkarır.

Adam onu fark eder ve yanına yürür. "Brielle," der, bir elini sırtına koyar ve diğer elini uzatarak benimle tokalaşır. "Sen de onun kardeşi olmalısın. Ben..."

"Theodore DeSantis," diye onun yerine cümleyi tamamlarım ve koltuğumdan kalkarak onun üzerinde dikilirim.

Bu şehirdeki tüm oyuncuları tanımayı kendime görev edindim. "Doğru." Adını bildiğimi görünce yüzü aydınlandı.

önemli biri olduğumu düşündüğü için yüzü aydınlanır. "Benim..."

"DeSantis Investing," diyorum, elini sıkıp onu bana doğru çekerek. "Ve kız kardeşime bir şey olursa, bir daha kimseye finansal tavsiye verecek kadar uzun yaşamayacaksın."

Brielle gözlerini devirdi. "Ben kendimi idare edebilirim, ama teşekkürler." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Belki de kendi aşk hayatına odaklanmalısın... ya da onun yokluğuna."

Onun yorumunu görmezden geliyorum ve son derece rahatsız görünen Theodore'a son bir kez sert bir bakış attıktan sonra, oturduğum yere oturup, o aptala tehditler savururken çalan telefonumu çıkarıyorum.

Küçük Russo: <buzdolabının resmi> Bu yasadışı olmalı. Bugün o kadar kalori yaktım ki, ödülüm bu mu? Meyve ve sebzeler. Cheesecake gibi güzel bir şey hak ediyorum.

"Bir içki daha ister misiniz?" diye sorar barmen. "Hayır."

Ayağa kalkıp birkaç banknot bırakırım. "Eve gitmem Eve gitmem gerek."

Kısa bir süre önce eve gitmekten korkuyordum. Şimdi ise eve gitmeyi iple çekiyorum.

"MATTEO, SEN MİSİN?" Dani seslenir.

"Evet."

"Oturma odasındayım. İçim, eksiklikten dolayı beni yiyip bitiriyor..."

Herkesin sevdiği kasabadaki İtalyan fırınından aldığım bir poşeti kaldırdım ve o nefesini tuttu.

"Beni seviyorsun."

Koşarak bana sarılır ve açıkça şaka yapmasına rağmen, onu sevdiğim düşüncesi bana tuhaf bir his verir. Düşünmeye hakkım olmayan bir his.

"Fazla düşünme," diyorum kuru bir şekilde. "Sadece vücudunun kendini yemesini istemedim."

Cheesecake dilimini ve plastik çatalı çıkarır ve ilk ısırığını alır, yiyecek ağzına değdiğinde inler.

"Aman Tanrım, bu çok lezzetli. Bir ısırık denemelisin." Ben itiraz etmeden, çatalı ağzıma sokar. "Çok lezzetli, değil mi?"

Ağzım dolu olduğu için başımı sallıyorum, sonra çiğniyip yutuyorum. "Çok lezzetli." Televizyonda duraklatılmış diziye bakıyorum. "Ben olmadan vampir dizisini mi izliyorsunuz?"

Birkaç farklı dizi denedikten sonra, Dani daha önce defalarca izlemiş ve çok sevmiş olduğu bir vampir dizisiyle karşılaştı. Onun isteğini yerine getirerek ilk bölümü onunla birlikte izledim, ama birkaç bölüm daha izledikten sonra, neler olacağını merak etmeye başlayarak diziyi sevmeye başladım.

Kaşları düştü. "İzlemek istediğini bilmiyordum."

"İstemiyorum," dedim ciddi bir ifadeyle. "Ama bu Damon adamı merak ediyorum."

Dani gülerek burnunu çektim. "Tabii ki merak ediyorsun, çünkü o da senin kadar çılgın."

"Sen benim deliliğimi görmedin bile," diyorum ona, kanepede otururken, o bana bir parça daha cheesecake yedirirken.

"Oh, yıllar boyunca çok şey duydum. Ve internette Enrique'nin iki evini de yaktığını gördüm." Sırıtıyor. "Çılgın." Eğiliyor. "Ama senin çılgınlığını seviyorum. Kendimi güvende hissettiriyor."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve onun itirafına nasıl tepki vereceğimi bilemeden boğazım düğümlendi. Eğer gerçek bir kendini koruma içgüdüsü olsaydı, benden korkardı. Ama aynı zamanda, içten içe, bir parçam onun benden korkmamasını seviyordu.

"Bu cheesecake çok lezzetli," diyor ve bir ısırık daha alıyor. "Ama biraz çilek kompostosu iyi giderdi. Oh, ve biraz da ev yapımı krem şanti."

Pişirme konusunda bu kadar heyecanlanmasına gülümsüyorum. "Anladığım kadarıyla, pişirmeyi seviyorsun?"

"Evet. Yemek pişirmeyi mi? Pek değil. Ama çoğunlukla sıkıcı olduğu için. Ama pasta yapmak... o benim tutkum."

"İstediğin şeylerin listesini yap, ben sipariş etmesini sağlarım."

Gülümsüyor, sonra eğilip yanağıma öpücük konduruyor ve ben de zihnimde listeye *vücut şampuanı* ekliyorum, böylece benimkini kullanmayı bırakıp benim kokmamaya başlar. En çok nefret ettiğim kokuyu düşünmeye çalışıyorum, ama nedense Dani'nin üzerinde bu koku olması beni olması gerektiği gibi rahatsız etmiyor.

Çünkü o...

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. O benim için yasak bölge.

Sonraki birkaç saat boyunca, vampir dizisinin birkaç bölümünü izliyoruz. Limandaki arkadaşlarımdan sevkiyatlarla ilgili birkaç mesaj alıyorum, ama onlarla buluşmayı teklif etmek yerine

genelde yaptığım gibi, görevi başkasına devredip Dani ile kanepede oturmaya devam ediyorum.

Bir ara, rahat etmek için o kadar çok hareket ediyor ki, kendimi onu yanıma çekmiş buluyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanır. "Sadece çok huzursuzum." Başında çok şey var.

Kardeşi hapiste. Evliliği sahte. Teknik olarak evsiz.

Ve günlerdir benim evimden çıkamıyor. "Sadece nefes al," diyorum ona.

Birkaç kez nefes alıp verir, sonra başını omzuma yaslar ve iç çeker.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın," diyorum ona, kendimi şaşırtarak.

Bölümün geri kalanını sessizce izliyoruz, ama jeneriğe geçildiğinde, her zamanki gibi hemen uzaktan kumandayı alıp atlamaya çalışmıyor. Aşağıya bakıyorum ve onun hafifçe uyuduğunu görüyorum.

Birkaç dakika boyunca olduğum yerde kalıp onun uyumasını izlerim. Kardeşimin, ailesini tehlikeye atan ve kendisini savunmasız kılan bir aile kurma kararını onaylamıyorum. Ama içimden bir parça, Dani'nin burada, benim evimde, kollarımda güvende olmasını seviyor.

Ondan uzak olduğumda onun için endişeleniyorum. Ama onunla birlikteyken ve güvende olduğunu bildiğimde içim rahatlıyor. İşte bu yüzden hiç yerleşmek istemedim. Çünkü kontrolüm dışında olan çok fazla faktör var ve ne kadar istesem de, her zaman onunla birlikte olamıyorum. Ve onunla birlikte olmadığım her an, o risk altında oluyor — tıpkı annem ve kız kardeşim gibi. Tıpkı hala risk altında oldukları gibi. Peyton ve yeğenlerimin risk altında olduğu gibi.

Dani'yi kucağıma alıp yatağına götürürken, kalbim göğsümde sıkışıyor. O benim değil, benim bakmam gereken biri değil, ama şu anda, gerçekten onun benim olmasını diliyorum.

19

DANIELLA

"Kardeşine cevap yazacak mısın?"

Yeni çıkan bir mafya romanına dalmışken, Matteo'nun erkeksi sesi beni irkiltir ve tabletimi düşürmek üzereyim.

Biliyorum, biliyorum—ben de bir nevi gerçek hayatta bunu yaşıyorum. Ama sosyal medyada reklamı gördüğümde ve kahraman Matteo'yu hatırlattığında, kendimi tutamadım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldanarak kitabımı okumaya devam ettim.

Matteo'nun yanına taşınalı neredeyse iki hafta oldu ve Matteo yokken bu lanet yerde egzersiz yapmak, yemek pişirmek ve okumak dışında yapacak başka bir şey olmadığı için bir tür okuma rekoru kırdığımı düşünüyorum. Russo Property Group'a yardım etmek istedim, ama ofise gidene kadar hiçbir şey yapamıyorum. Ve o zaman bile, Lorenzo beni eğitmeden ben bir işe yaramam.

Matteo eve geldiğinde, biraz kendini savunma çalışması yapıyoruz, sonra o yemek pişiriyor ve ben yaptığım tatlıyı yiyoruz. Sonra, ben bayılana kadar *The Vampire Diaries* izliyoruz ve Matteo beni yatağa taşıyor.

Tabletim kayboluyor ve Matteo onu geri almadan önce arka cebine koyarken "Hey!" diye bağırıyorum.

"Neden kardeşinden kaçınıyorsun?"

Yutkunarak bakışlarımı kaçırıyorum, Matteo'nun omzunun üzerinden bakıyorum, bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve bir an sonra yanımdaki kanepeye kayıyor ve yüzümü ona bakmam için kaldırıyor.

"Konuş benimle, Küçük Russo."

Nefes alıp çenemi onun elinden çekiyorum. "Suçluluk duyuyorum. Tamam mı? Ona nasıl olduğunu sormak için mesaj attım ve o da senin onu izolasyona soktuğunu ve dayanmaya çalıştığını söyledi. Ne diyeceğimi bilemedim. Ona bunu ben yapmıştım." Gözyaşlarımı geri çekiyorum ve o tartışmak için ağzını açtığında, elimi uzatıp ağzını kapatıyorum.

"Biliyorum. Enrique ne yapacağını zaten yapacaktı, ama beni bu kadar kolay manipüle edemeseydi, ailesinin ölümünün intikamını almak için başka bir yol bulmak zorunda kalacaktı. Ama ben onu bu kadar kolay içeri aldığım için, sen ve kardeşim hapse girdiniz. Sen hala yargılanmayı bekliyorsun, kefaletle serbest bırakılmış olsan da, kardeşim ise dövülmemesi için tecritte tutuluyor, evlendiğim adam Enrique sayesinde!"

Nefes almaya ara verdiğimde, gözyaşları yüzümden akıyor ve tüm vücudum titriyor.

"Bunu ben yaptım ve o bana nasıl olduğumu soran mesajlar attığında ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü ben burada, seninle güvendeyim, o ise orada, çıkmadan önce kimsenin onu döverek öldürmemesini umuyor."

"Kimse onu öldüresiye dövmeyecek," diyor Matteo, uzanıp at kuyruğumdan düşen asi bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Gözlerimin altından akan gözyaşlarını siler ve yumuşak bir gülümsemeyle bakar, karnımda kelebekler uçuşur. Matteo sık sık gülümsemez, ama gülümsediğinde, normalde keskin olan yüz hatları neredeyse çocuksu bir hal alır ve onun daha yumuşak tarafını görürüm.

"Bunun senin hatan olmadığını söylemeyeceğim, çünkü benim bu konudaki düşüncemi zaten biliyorsun, ama kendini suçlamak istesen bile, sen ve ben Lorenzo'nun dış dünyayla tek bağlantısıyız. Ona gününü anlattığın için sana kızmayacak. Senin aracılığınla dolaylı olarak yaşayacak ve bu ona, kız kardeşinin dışarıda, onun çıkmasını beklediğini hatırlatacak."

"Eve taşınmak ve sonunda onu daha derinlemesine tanımak için sabırsızlanıyordum," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Ve şimdi, her şey çok karışık."

"Her şey yoluna girecek," diyor. "Ama onu uzaklaştırma."

Telefonu çalıyor, telefonu çıkarıp ayağa kalkıyor. "Bunu cevaplamam lazım, ama ben cevaplarken kardeşine mesaj at. Senin için endişeleniyor."

Kabul ederek başımı sallıyorum ve kahve masasından telefonumu alıyorum.

Ben: Merhaba, ortadan kaybolduğum için özür dilerim. Ben Matteo'nun evinde güvendeyken sen orada olduğun için suçluluk duyuyorum.

Lorenzo: Asla suçluluk duymayın. Güvende olduğunuz için mutluyum. Size iyi davranıyor mu? Bazen huysuz olabildiğini biliyorum, ama iyi biridir.

Son iki haftadaki savunma derslerini, spor yapmayı, akşam yemeklerimizi ve *The Vampire Diaries'ı* izlediğimizi düşünerek kendime gülümsüyorum.

Ben: O kadar da kötü değil.

"İyi haberlerim var," diyor Matteo, ofisinden çıkarken. "Bana yöneltilen suçlamalar düşürüldü."

"Ne? Gerçekten mi?" Ayağa fırlayıp ona sarılırım. "Bu harika!"

"Teşekkürler. Kardeşinin hâlâ içeride olduğunu biliyorum, ama..."

"Ama yok. Bu noktada, alabileceğimiz her iyi haberi kabul ederiz. Özgürsün!"

Onu tekrar kucaklarım ve o da bana sarılır. "Bunu kutlamalıyız."

"Öyle mi?" Matteo sırıtıyor. "Ne tür bir kutlama olacak? En sevdiğim kurabiyeler ve *TVD* mi?"

Kahkaha atarım. "Bunu TVD olarak adlandırmanı çok sevdim. *TVD*. Ama ben düşünüyordum ki..."

"Bu asla iyi bir şey değildir," dedi Matteo ciddi bir ifadeyle.

"Oh, sus!" Şakacı bir şekilde koluna vuruyorum. "Akşam yemeğine çıkmalıyız."

Ben cümlemi bitirmeden, o başını salladı. "Buradan ayrılmamalısın."

"Hadi ama," diye sızlanıyorum. "Kaçırılmam ve burada saklanmam arasında, haftalardır kapalı kaldım. Ayrıca, seninle birlikte olacağım, yani güvende olacağım. Belki bu Enrique'yi dışarı çıkarır ve sen onu öldürebilirsin."

Matteo yine başını salladı. "Lütfen."

Kirpiklerimi kırpıştırdım ve o inledi.

"Peki," diye pes ediyor. "Giyin."

"Yaşasın!" Onun yanından koşarak geçtim, sonra durup arkama döndüm, yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum ve o fikrini değiştirmeden önce giyinmek için odama koştum.

Nereye gideceğimizi bilmiyorum ama, ev kıyafetleriyle yaşadığım için, önü dekolte ve göğüslerimi muhteşem gösteren kısa kollu pembe çiçek desenli mini elbiseyi giymeye karar veriyorum. Elbiseyi giydiğimde, biraz bol geldiğini fark ediyorum. Kendi kendime gülümsüyorum.

Sanırım Matteo ile yaptığımız egzersiz seansları bana iyi geliyor. O kadar bilgili ki, sanki kişisel antrenörüm varmış gibi. Ben bitirdiğimde, o yaklaşan dövüşü için antrenmanına devam ediyor, sanki bana özel bir gösteri izliyorum.

Giyindikten sonra, görünümü tamamlamak için sevimli bir çift kahverengi bot giyip saçlarımı kabarttım. Dudaklarıma biraz parlatıcı sürüyorum ki Matteo kapıda belirir.

"Hazır

mısın?"

"Evet."

Arkamı döndüğümde, elbisenin eteği benimle birlikte dönüyor ve Matteo'nun gözlerine baktığımda, çenesinin sıkıldığını görüyorum.

"Bunu mu giyeceksin?"

"Evet," diyorum tekrar, giydiği kıyafetlere bakarak.

Tişörtünü ve kot pantolonunu gri bir pantolon ve siyah yakalı bir gömlekle değiştirmiş. Her zamanki spor ayakkabıları yerine siyah deri ayakkabılar giyiyor. Matteo'nun gündelik kıyafetleri seksi ama şık giyindiğinde bambaşka bir seviyeye çıkıyor.

Giyinik olmasaydı yüzündeki ifadeyi anlayabilirdim, ama giyinik olduğu için bu bakışın anlamını bilemiyorum... ta ki farkına varana kadar.

"Kıyafetim kötü mü görünüyor?"

Ellerim karnıma gider ve o öne adım atarak ellerimi iter.

"Hayır. İyi görünüyorsun. Gidelim."

"Ne? Bekle." Onu durdurmak için kolunu tutuyorum. "Ne olduğunu söyle."

"Önemli bir şey değil," diyor.

"Bana yalan söyleme. Bana çok kez yalan söylendi, senin de bana yalan söylemeni kabul edemem."

"Tamam." O içini çeker. "Çok... güzel görünüyorsun." "Tamam, teşekkürler... sanırım?"

"Ve diğer tüm erkeklerin seni bu şekilde, göğüslerin dışarı taşan bu lanet olası küçük elbiseyle görmesi düşüncesi beni sinirlendirdi."

Söylediklerini anlamam biraz zaman aldı, ama anladığımda, yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamadım çünkü...

"Matteo Antonov, kıskanıyor musun?"

O homurdanarak yanımdan geçip gider. "Gidelim, yoksa fikrimi değiştirip bize tavuk ve brokoli pişireceğim."

Bu düşünce beni ürpertir. "Tamam, tehdit etmene gerek yok. Gidelim."

"NEREYE GİDİYORUZ?" Birkaç dakika sonra soruyorum.

Teknik olarak Harbor Point'te büyüdüm, ancak yatılı okula gittiğim için bölgeyi pek iyi tanımıyorum. Enrique öldükten ve istediğim yere özgürce gidebildiğimde bunu değiştirmek istiyorum.

"Göreceksin."

Telefonu Bluetooth'a bağlı olduğu için ekranda Play tuşuna basıyorum ve en çılgın şarkı çalmaya başlıyor.

"Bu da ne?" diye bağırarak Next tuşuna bastım, ama başka bir çılgın şarkı çalmaya başladı.

Matteo gülüyor ve birkaç düğmeye basıyor, sonra normal bir şarkı çalmaya başlıyor.

"Bu benim antrenman çalma listemdi. Beni coşturuyor."

"Antrenman yaparken sürekli bunu mu dinliyorsun?" diye alay ediyorum. "Bu kadar sinirli olmana şaşmamalı. Birkaç dakika bunu dinledikten sonra ben de birini öldürmek isterdim."

Matteo gülerek başını geriye atar ve gözlerim, adem elmasının sallandığı boğazına kayar.

"Şurayı görüyor musun?" Yolun kenarına, inşaat alanı gibi görünen bir yerin yanına çekiyor. "Bu, kardeşlerimizin üzerinde çalıştığı sahil genişletme projesi. Çok havalı olacak. Oteller, restoranlar, apartmanlar, alışveriş merkezleri... Bu, ilgili herkes için bir dönüm noktası olacak."

Kardeşim bana bundan bahsetmişti ve ben de ondan bir şeyler öğrenmek için onunla birlikte çalışmaya başlamayı heyecanla bekliyordum, ama henüz bitmemiş olmasına rağmen bunu kendi gözlerimle görmek gerçeküstü bir his. Kardeşimin böyle bir projenin parçası olması gururumu kabartıyor. Babam onu yıllarca eğitti ve o sadece babamın yerini almakla kalmadı, onu aştı.

"Umarım Enrique'nin yaptığı şey bunu bozmaz." "Hayır, buna dokunamaz. Ayrıca" — dönüp bana baktı. ben—“dün sana imzalatmış olduğum belgeleri hatırlıyor musun

günde imzalatmış olduğum belgeleri hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

Geçen hafta Matteo, Enrique'nin birinin kimliğini çaldığına dair kanıtı olduğu için avukatının evliliğimin feshini başlatabilmesi ve vekaletnamenin bana geri verilebilmesi için imzalanması gereken bir yığın evrakla eve geldi.

“Akşam yemeğinde sana söyleyecektim, ama sen hazırlanırken Kevin bana mesaj attı. Bazı bağlantılarını kullandı ve evliliğinin feshini hızlandır*ıp* vekaletnameni geri aldı. Enrique hiçbir şeye dokunamaz.”

"Vay canına," diye nefes alıyorum, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim."

Russo Property Group'un operasyon müdürü Margie, hasar kontrolüne çoktan başladı, ama onun söylediklerine göre, Enrique'nin fazla bir şey yapmaya vakti olmadı.

"Tanrım, Enrique çok kızacak," diyorum, pencereden dışarı bakarak.

"Evet, bu yüzden benimle birlikte gitmen çok önemli. Ve dışarı çıktığımızda, her zaman benimle kal."

"Biliyorum." Orta konsoldan uzanıp elini sıkıyorum. "Her şey için teşekkür ederim. Kardeşim senin gibi bir en iyi arkadaşa sahip olduğu için çok şanslı."

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, Pasquale's adında küçük bir restorana varıyoruz. Dışında sevimli kırmızı-beyaz-yeşil bir tente var ve tuğla duvarlar bana İtalya'da gördüğüm küçük kasabaların resimlerini hatırlatıyor.

Kaldırıma adım attığımızda, etrafta dolaşan birkaç adam Matteo'ya saygıyla selam veriyor ve bana onun burayı sık sık ziyaret ettiğini söylüyor.

Matteo bana kapıyı açar ve içeri girdiğimde İtalyan müziği çalıyor ve restoran sanki İtalya'ya adım atmışız gibi görünüyor.

"Burası çok sevimli," diyorum ona.

"Gerçekten mi?"

"Görmüyor musun? İtalya'ya hiç gitmedim, ki ailem İtalyan olduğu için bu başlı başına bir suç sayılabilir, ama annem ve babamın bana gösterdiği tüm resimler böyle görünüyordu."

Matteo bir kez başını sallar, ama nedense, az önce hissettiğim kaygısız tavrı bir anda kaybolur. Ne dediğimi bilmiyorum, ama soramadan, yaşlı bir kadın Matteo'ya sarılmak için koşarak gelir. Ona İtalyanca konuşur ve Matteo da cevap verir. Ailemin konuştuğu İtalyanca'yı yeterince anlıyorum, ama Matteo Rus olduğu ve Rusça konuştuğu için İtalyanca bildiğine şaşırıyorum.

"Daniella," diyor kadın, bana sarılırken. "Ne kadar uzun zaman oldu. Kardeşin senden çok bahsediyor. Ve ailen... " Diye ekliyor. "*Te sei bellisima*, tıpkı annen gibi."

"Annemizi tanıyor muydunuz?" diye fısıldıyorum.

"Oh, evet. Buraya geldiğinde çok küçüktün ve sonra seni uzak tuttular." Dişlerini şaklatıyor. "Ama şimdi burada olduğun için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim."

O ve Matteo bir dakika daha konuşurlar — o Lorenzo'yu sorar, Matteo ise ona Lorenzo'nun iyi olduğunu söyler. Sonra bizi masamıza götürür.

"Burası çok güzel kokuyor," diyorum ona, sarımsak ve şarap kokusunu içime çekerek.

"Başka bir yere gitmek istemez misin? Mesela country kulübüne? Burası biraz eski..."

Kafam karışmış bir şekilde burnumu kırıştırıyorum. "Oraya gitmek mi istiyordun? Yani, istersen gidebiliriz, ama buradaki yemekler

inanılmaz kokuyor ve eski değil, sevimli görünüyor. Keşke o kadının kim olduğunu hatırlayabilsem, ama o çok tatlı."

Matteo yavaşça başını sallar. "Hayır. Burada kalabiliriz."

"İyi." Menüyü açarak gülümserim. "Çünkü country kulübüne çok fazla gittim ve artık bana hiçbir şey ifade etmiyor."

20

MATTEO

Onu North Harbor Point Country Club'a akşam yemeğine götürmek için giyinip süslenmiştim. Burası kasabanın en popüler mekanıdır. Ama son anda fikrimi değiştirip Pasquale's'a gittim. Diğer birçok kadının geçmişte yaptığı gibi, onun da sinir krizi geçireceğini düşündüm. Burası küçük ve eski bir yer, lüks bir yemek yerine gerçek İtalyan yemekleri yiyebilirsiniz. Ben her zaman Pasquale's'ı o pahalı, lüks restoranlara tercih ederim, ama çoğu kadın aynı fikirde değildir.

Ama Dani farklı olduğunu kanıtladı. Sadece mekanın atmosferini sevmekle kalmadı, yemeğini de iştahla yedi, garsonla ve yanından geçen insanlarla neşeyle sohbet etti. Duvarlardan birkaç fotoğraf çekti ve onu tekrar buraya getirmem için bana söz verdirdi.

Onu oraya götürdüm çünkü ona karşı hissettiğim duygular çok ham, çok gerçekçiydi ve onu Pasquale'ye götürerek bu duygularımı biraz azaltabileceğimi düşündüm, ama bunun yerine ona karşı hissettiklerim daha da güçlendi. Ve şimdi, boku yedim.

Çünkü onu istiyorum. Yaşına rağmen.

En iyi arkadaşımın kız kardeşi olmasına rağmen. Daniella Russo'yu istiyorum.

Ama ona sahip olamam.

"Akşam yemeği için teşekkürler," diyor Dani, birkaç saat sonra daireye girdiğimizde. "Gerçekten çok eğlendim."

Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor ve ben uzaklaşmam gerekiyor. Akşam yemeğini beğenmemesi gerekiyordu. Boşuna giyinip süslenmiş diye şikayet etmesi gerekiyordu. Onu daha güzel, daha pahalı bir yere götürmemi istemesi gerekiyordu. Ama bu beni şaşırtmamalı. Dani asla beklediğim şeyi yapmaz.

"Üstümü değiştireceğim. Bir bölüm daha *TVD'nin bir bölümünü daha izlemek ister misin*?"

Onun büyük, parlak yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve içimde bir şeyler kıpırdadı.

"Yapamam. Bu gece arkadaşlarla dışarı çıkacağım... kutlama için."

Yüzü düşüyor ve kendimi pislik gibi hissetsem de, bunun doğru şey olduğunu biliyorum. Birbirimize çok yakınlaşıyoruz ve bir sınır çizmem gerekiyor.

"Tamam, iyi eğlenceler," diyor, sesinde hayal kırıklığı var.

Normal kıyafetlerimi giydikten sonra kardeşimin evine gittim. Yolda ona sesli mesaj attım, böylece geldiğimi bilsin diye, ve oraya vardığımda Peyton kapıyı açtı.

"Tebrikler!" diyor ve bana sarılıyor.

"Teşekkürler."

Kanepeye oturuyorum ve Damien pijamalarıyla koşarak geliyor.

"Benimle oynamak ister misin?" diye soruyor. "Adam ve Justin oynamıyor" diyor, küçük ikiz kardeşlerini kastederek dudaklarını bükerek.

Gülmeme engel oluyorum.

Kardeşleri için çok heyecanlıydı, ama onların kendisiyle oynamak için çok küçük olduklarını öğrenince biraz üzüldü.

"Tabii. Ne oynayacağız?"

"Go Fish!"

Sonraki bir saatimi yeğenimle kart oynayarak ve Peyton ve Dominick ile sohbet ederek geçiriyorum. Bri dışarıda ve Peyton'a göre bu normal bir durum.

Damien'e yatma zamanının geldiğini söylediklerinde, bunu eve gitme zamanımın geldiği anlamına alıyorum.

Dominick, Damien'i en sevdiği hikayesi olan *The Giving Tree'yi* okumak için yukarı çıkardığında Peyton, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Farklı görünüyorsun."

Ona yalan söylemeyi düşünüyorum ama Peyton tanıdığım en samimi insanlardan biri ve beni yargılamayacaktır.

"Dani'nin evimde olması beni biraz rahatsız etti," diye itiraf ediyorum.

O sırıtıyor, ben ise anında sözlerimi pişman olarak inliyorum. "Boş ver."

"Hayır, boş verme." Elini benim elimin üzerine koyuyor ve bu bana Dani'nin arabada yaptığı şeyi hatırlatıyor — sadece Dani bunu yaptığında, kolumdan bir kıvılcım sıçrayıp doğrudan göğsüme ulaşmıştı. "Senin evlilik ve aile karşıtı olduğunu biliyorum, ama..."

"Öyle değil. Ona sadece ilgi duyuyorum ve buna kapılmak bir hata olur. Çok şey yaşadı ve benim ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor."

"Ona ne istediğini sordun mu?" diye sorar Peyton. "Yaşadıklarından sonra, belki de sadece iyi vakit geçirmek istiyordur."

"En iyi arkadaşımı kızdırma riskini göze alayım mı?" diye alay ediyorum. "Sanmıyorum."

"Sizler yetişkin insanlarsınız," diye işaret ediyor. "Eğer karşılıklı rıza varsa, Lorenzo'nun kızacağını sanmıyorum. O çok uyumlu biridir."

Telefonum bir mesajla çaldı ve ben de oynat düğmesine bastım.

Lorenzo: Hey, Hillary'den hala haber almadım. İyi olduğunu söylediğini biliyorum, ama endişeleniyorum. Lütfen tekrar telefonunu

engellenmiş çünkü engellenmiş çünkü benim bir numaramı tek kullanımlık telefon.

İç çekiyorum. "Gitmeliyim. Lorenzo'nun yeterince sorunu var. Kız kardeşini siktiğimi de listeye eklemesi gerekmez."

Kapıya vardığımda, Peyton adımı seslendi. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Herkes için çok şey yapıyorsun. Kendin için de bir şeyler yapman normal."

EV karanlık ve sessizdir, Dani'nin yalnız başına yatacağı düşüncesi midemi burkuyor. Onu kontrol etmek için aralık olan kapısında duruyorum. Battaniyesine sarılmış, yan yatmış durumda, tabletin ışığı güzel yüzünü aydınlatıyor.

Yumuşak bir kahkaha atıp içeri giriyorum, tableti kaldırıp kapatıyorum. Komodinin üzerine koyup fişe takıyorum ve yapmamam gerekse de, başının üstüne bir öpücük kondurup kokusunu içime çekiyorum.

"Matteo," diye fısıldadı, gözlerini açarak. "Eve geldin."

"Evet. Sadece seni kontrol ediyordum. Uyu bakalım, Küçük Russo."

Kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. Ve birkaç saniye içinde, hafifçe horlamaya başlıyor.

Odama gitmek yerine, odasının köşesindeki okuma koltuğuna oturup birkaç dakika onu izlerken Peyton'ın söylediklerini düşünürüm. Ama sonuçta, Dani ile birlikte olursam bunun asla sadece bir ilişki olamayacağını biliyorum. O benim için çok değerli ve ona verebileceğim tek şey bu olduğu için mesafemi korumam gerekiyor.

Lorenzo dışarı çıktığında, onun yanına taşınacak ve birlikte geçirdiğimiz zamanlar geçmişte kalacak. Ben anlamsız ilişkilerime geri döneceğim ve o da kendisine layık bir şekilde davranacak iyi bir erkek bulacak. Ona bir aile vermek

O istiyor. Tek yapmam gereken, ona olan ilgimi biraz daha uzun süre direnmek...

"Ne demek gitti?" Lorenzo masanın karşısından bana sert bir bakış attı.

"Enrique ile çalıştığını öğrendikten sonra onu senin dairenizden kovdum."

Yüzü düşer, bana kız kardeşini çok hatırlatır ve onun için bundan nefret ederim. Kız kardeşi gibi, o da büyük bir kalbe sahiptir ve Hillary'nin ona yaptıklarını hak etmez.

"Üzgünüm dostum," diyorum ona. "Seni baştan çıkarıp şirketle ilgili bilgi almak için onu tutmuştu. Sanırım Michael'ın senin avukatın olduğunu bu şekilde öğrendi."

"Emin misin?" diye sorar. "Belki..." Cümlesini bitirmez, çünkü aşık olduğu kadının onu neden kazıklayacağına dair makul bir neden bulamaz.

"Dani, onun Enrique'ye gönderdiği mesajı gördü ve ben Hillary'yi bununla yüzleştirdiğimde, o da gerçeği itiraf etti. Paraya ihtiyacı vardı."

"Şu anda nerede?"

"Dominick ve ben senin evine gittik ve ona gitmesi gerektiğini söyledik, sadece eşyalarını alıp gitmesini sağladım. Sonra tüm şifreleri ve kilitleri değiştirdim."

"Teşekkürler," dedi yenik düşmüş bir nefesle.

"Ne olursa olsun," diyorum, durumu hafifletmeye çalışarak, "o, her şey bir iş olarak başlamış olsa da, seni gerçekten sevdiğini iddia etmeye çalıştı. Ama her şeyi mahvettiğini ve geri dönüşün olmadığını biliyordu."

"Siktir et onu," dedi, koltuğuna yaslanarak, kalbinin kırık olduğunu bildiğim halde öyle görünmemeye çalışarak. "Sanırım haklıydın. O, altın avcısı bir orospudan başka bir şey değildi."

"Bu acıyı azaltmıyor."

Telefonum cebimde titriyor, Dani'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek için bakıyorum.

Küçük Russo: Bu akşam evde akşam yemeği yiyecek misin?

Ben: Hayır, planlarım var. Ne istersen sipariş et.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Lorenzo.

"Evet. Kız kardeşin akşam yemeği için evde olup olmayacağımı soruyordu, ama halletmem gereken bazı işler var."

Yalan. Hepsi yalan. Şu anda her şey hallolmuş durumda.

Ama eve gitmek, Dani ile vakit geçirmek demek. Ve onunla vakit geçirmek, onun gülümsemeleri, kokusu ve kahkahalarıyla çevrili olmak demek. Ve benim irademo kadar da güçlü değil.

"Onun için yaptığın her şeye minnettarım," diyor Lorenzo, beni düşüncelerimden koparıyor. "O benim tek ailem ve ona bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Ona baktığın için sana borçluyum."

Ve işte böylece, Dani'den uzak durmam gerektiğini hatırlıyorum. Çünkü hepimiz yetişkin olsak da, Lorenzo, kız kardeşi hakkında düşündüklerimi bilse beni öldürürdü.

Ziyaret süresi bitene kadar Lorenzo ile konuştuktan ve kaçınılmaz sonu ertelemek için limana uğradıktan sonra eve dönüyorum. Yine karanlık ve sessiz, Dani yatağında tableti hala açık halde uyuyor. Tableti kapatıyorum, ama bu sefer onu uyandırmak istemediğim için kafasına öpücük kondurmuyorum.

Sonra saatimi sabah dörtte çalacak şekilde kurdum, böylece spor salonuna gidip antrenman yapabilecektim. Dövüşüm yaklaşıyordu, ciddiye almam gerekiyordu ve evde olamayacağım için spor salonu en iyi seçenekti.

"Vay canına, karanlık basmadan eve mi geldin?" Dani, ben ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanına bırakırken arkasına bakmadan soruyor.

Kutlama yemeğimizin üzerinden iki hafta geçti ve ben evde olmaktan çok dışarıda olmaya özen gösterdim. Ama nedense artık uzak kalamazdım, bu yüzden işte buradayım, gün ortasında evde, Dani'den olabildiğince uzak olmam gereken bir zamanda.

"Hey, Matteo," diye sesleniyor. "Bana çabucak yardım eder misin?"

Mutfağa giriyorum ve onu dirseklerine kadar, kelimenin tam anlamıyla, un ve bir çeşit hamur gibi görünen bir şeyin içinde buluyorum. Her yer pişirme malzemeleriyle kaplı ve yüzüne ve saçına bile un bulaşmış.

"İki bardak unun ardından ne yazıyor, okuyabilir misin?" Tezgahın üzerinde açık duran ve unla kaplı olan pişirme kitabını işaret ederek başını sallar. "Sayfayı silip mahvetmek istemiyorum."

Unu silip, olduğum yerde donakalırım. Çünkü sayfanın her yerinde rakamlar ve kelimeler var ve telefonumun aksine, oynat düğmesine basamıyorum.

"Acele et, Matteo!" Dani gülüyor. "Bir sonraki malzemeyi eklemem gerekiyor. Ne eklemem gerektiğini ve ne kadar eklemem gerektiğini okuyabilir misin lütfen?"

Birkaç saniye baktıktan sonra "Hayır" diyorum — boğazım düğümleniyor — "Okuyamıyorum."

Bana bir bakış attı ve sonra güldü. "Gerçekten mi? Okuyamıyor musun?"

"Hayır, okuyamıyorum lan!" diye bağırıyorum ve sonra mutfaktan çıkıp gidiyorum çünkü siktir et onu.

Bunu daha önce kimseye yüksek sesle itiraf etmemiştim, ama ona güvenebileceğimi düşündüm.

Sanırım yanılmışım.

Eğitim kıyafetlerimi giymeye zahmet etmeden, doğrudan spor salonuna gidip gömleğimi yere atıyorum ve öfkemi kum torbasına çıkarıyorum.

Öğretmenlerimin aileme okumayı bilmediğimi söyledikleri anlar aklıma geldi.

Annemin bana okumayı öğretmeye çalışıp başarısız olması. Andrey'in aptallığımı döverek düzeltmeye çalışması.

Gözyaşları ve hayal kırıklığı diken gözlerimi gözlerimi ama ben dur durmak Yapamıyorum.

Okuma bilmediğimi söylediğim tek kişi - kardeşim dışında - bana güldü.

O lanet olasıca güldü.

"Matteo..."

"Git buradan!"

"Hayır. Dur."

Çantaya o kadar odaklanmışım ki, onun benimle çanta arasına girdiğini görmüyorum ve yumruğum onun yüzüne çok yaklaşıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırırım, o da irkilir. "Seni bayılabilirdim."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ama beni korkuttun."

Elini uzatıp ellerimi tuttu ve o anda ellerimi sarmadığımı fark ettim, ellerim kesilmiş ve kanıyordu.

"Otur," der ve kapıdan dışarı koşar.

Nefesimi toparlamaya çalışırken, sırtımı duvara dayayarak yere çöküyorum.

Birkaç dakika sonra, ilk yardım çantasıyla geri döner ve önümde yere oturur.

"Konuş benimle, lütfen," der, parmak eklemlerimi temizlerken. "Mutfakta ne olduğunu bilmiyorum. Bir dakika önce pasta yapıyordum ve sana malzemeleri ve ölçüleri okumayı rica ediyordum, bir dakika sonra ise bana bağırıyordun. Ama nedenini bilmiyorum." Bana bakar. "Ne oldu?"

Mutfaktaki sahneyi kafamda tekrar canlandırıyorum.

Bana tarifi okumamı istiyor. Ben yapamayacağımı söylüyorum.

Onun gülmesi...

Kendi kafamda o kadar takılmıştım ki, benim ne demek istediğimi anlamadığı halde, okumadığım için güldüğünü düşünüyordum.

"Matteo, lütfen benimle konuş," diyor Dani, parmak eklemlerimin üstüne ince bir tabaka merhem sürüyor.

"Okuyamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Elleri duruyor ve bana bakıyor. "Ne demek okuyamıyorum?"

"Bana sonra ne olacağını ve ne kadar olacağını sordun, ben de sana okuyamayacağımı söyledim."

Sözlerimi dinlerken gözleri fal taşı gibi açılır. "Ah, Matteo, ben... ben güldüm. Ama" —başını sallar—"bilmiyordum. Unun çok fazla kapattığını düşünerek şaka yaptığını sandım. Düşünmedim ki..."

"Biliyorum." Başımı sallıyorum. "O zaman, öyle olduğunu düşündüm... ama şimdi biliyorum."

"Ben asla..." İlk yardım çantasını yere bırakıp kucağıma tırmanıyor, elleri yüzüme uzanıyor. "Sana asla gülmem."

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum. "Kendi kafamın içinde sıkışıp kalmıştım ve net düşünemiyordum. Kardeşimden başka kimseye söylemedim ve her şey çok hızlı oldu. Özür dilerim."

"Hayır." Başını sallar. "Bu bir yanlış anlaşılmaydı. Dinlemiyordum ve anlamamıştım. Ama şimdi dinliyorum, o yüzden okuyamadığını ne demek istediğini anlat bana."

Derin bir nefes alıp, ilk kez yüksek sesle söylüyorum. "Ben disleksiyim."

Kardeşime söylediğimde bile bu kelimeleri kullanmadım. Annemle babamın benim aptal olduğum konusunda tartıştıklarını duymuş ve bana okuma bilmediğim doğru mu diye sormuştu. Ben de başımı salladım, hepsi bu kadardı. O günden sonra bu konuyu bir daha hiç konuşmadık, ama onun için çalışmaya başladığımda, gönderilen tüm e-postaları ve sözleşmeleri mutlaka

gönderilen tüm e-postaları ve sözleşmeleri bana özetlerdi.

"Bazen harfleri karıştırırım ve ölçüyü okumamı istediğinde, doğru okuduğumu anlayamadım. Çay kaşığı kısaltması gibi görünüyordu, ama sonra yemek kaşığı da olabileceğini düşündüm. Her şey o kadar hızlı oldu ki, boğazım düğümlendi ve sana yanlış okuduğumda senin bana gülmene ya da yaptığın şeyi mahvetmeme izin vermek yerine, sana okuyamadığımı söyledim."

"Ama sonra yine de güldüm." Diye iç geçirir. "Çok üzgünüm." "Öyle demek istemediğini biliyorum, ama büyürken

“Bu çok kötü,” diyor. “Ailen sana yardım etmedi mi?”

"Bu çok kötü," diyor. "Ailen sana yardım etmedi mi?"

Ben gülmeden bir kahkaha attım. "Bu, büyük ve güçlü Andrey Antonov'un oğlunun bir zayıflığı olduğunu kabul etmesi anlamına gelir. Hayır, birkaç kez aptallığımı döverek düzeltmeye çalıştı, ama bu işe yaramayınca, Dominick gibi ofiste çalışamayacak kadar zarar görmüş olduğum için beni sokağa attı."

"Bu korkunç. Öğretmenler sana yardım etmedi mi?"

"Denemediler değil. Sinirlendiğimde saldırırdım. Sonunda, olayı çözmeye başladılar. Ama ebeveynlerin izni olmadan bana yardım etmek için resmi testler yapamadılar ve babam izin vermeyi reddetti."

Dani sert bir bakış attı. "Ne? O reddetti sana yardım almanı izin vermedi mi?

Ne tür bir ebeveyn çocuğuna yardım almayı reddeder?”

"Andrey Antonov," diye omuz silkerek söylüyorum. "On beş yaşındayken, İngilizce öğretmenim onun ne kadar kötü olduğunu ilk elden gördü ve kardeşine benden bahsetti. Onunla birçok ortak özelliğim vardı. Öfke patlamaları, duygularımı kontrol edememe. Beni spor salonuna götürdü ve içimde biriken öfkeyi nasıl serbest bırakacağımı gösterdi. Sadece disleksi değil, aynı zamanda duygusal düzensizlik de yaşadığımı öğrendim. Bu, duygularımı kontrol edemediğimi ifade etmek için kullanılan oldukça süslü bir terim.

. Ama o zamanlar babam benim sadece aptal olduğumu ve yaramazlık yaptığımı düşünüyordu."

“Bu korkunç. Hiç yardım almadan okulu nasıl bitirdin?”

“Liseye kadar zar zor idare ediyordum. Ama liseye başladığımda, öğretmenlerin uğraşması gereken çok fazla genç vardı ve ben başarısız olmaya başladım. On altı yaşında okulu bıraktım ve bir daha geriye bakmadım. Gündüzleri babam için sokaklarda çalışıyordum, sonra da tüm vaktimi spor salonunda geçiriyordum. Lucian beni eğitti, bana bir çıkış yolu sağladı ve yeterince iyi olduğumda, yeraltı dövüşlerine başladım. On sekiz dövüş yaptım ve yenilmedim.”

"Dominick biliyor mu?"

"Evet. Çoğunlukla, işlerin ticari kısmını o hallettiği için önemi yok, ama bir şeyi okumam gerektiğinde..." Sağ kulağımdaki kulaklığı dokundum.

"Bu yüzden hep o kulaklığı takıyorsun. Mesajlarını ve e-postalarını dinleyebilmek için."

Başımı sallıyorum. "Öyle daha kolay oluyor. Tedavisi var mı diye Google'da aradım ama yoktu. Ancak bu hastalığın çocuklara geçme olasılığının yüzde elli olduğunu öğrendim."

Keskin bir nefes alır. "Bu yüzden çocuk sahibi olmak istemiyorsun?"

"Kendi çocuklarımın ödevlerine yardım edemezdim ya da onlara yatmadan önce hikaye okuyamadım. Lanet olsun, sen benden sana bir ölçü okumamı istedin ve ben kendimi kaybettim. Buna bu hayatın tehlikeli olduğunu da ekleyelim. Çocuğumun hayatı her gün risk altında olmakla kalmaz, benim yüzümden okumayı bile öğrenemeyebilir. Duygusal dengesizliğimden bahsetmeye bile gerek yok. Duygularımı kontrol altında tutmak için ya kavga ediyorum ya da sevişiyorum. Tam olarak bir koca ya da baba malzemesi sayılmam."

"Ah, Matteo," diye iç geçirir. "Kendini duymuyor musun? farkındasın ne yaşadığını ne yaşayacağını

her gün. Eğer bir çocuğunuz olsaydı ve o çocuk disleksi olsaydı, ona ihtiyaç duyduğu yardımı sağlamak için elinizden gelen her şeyi yapmayacağınızı gerçekten düşünüyor musunuz?

Siktir, sanırım bu açıdan hiç bakmamıştım, ama...

"Sana nasıl saldırdığımı gördün mü? Sevdiğim birine bunu yaşatmak istemem. Bu adil olmaz."

"Yani, bana zarar vermektense, sinirlenip uzaklaşıp çantaya öfkeni çıkardığın hali mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "İstediğin kadar bahane uydur, ama sen iyi bir adamsın Matteo ve bana aksini söyleyemezsin."

Ayağa kalkıp elini uzattı ve ben hemen ona çekildim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Mutfağa. Sana pasta yapıyordum."

"Bana mı?" diye soruyorum ayağa kalkarken.

"Evet, sen." Parmaklarıyla göğsümü dürttü. "Küçük bir kuş bana yarın senin doğum gününün olduğunu söyledi."

Hay aksi...

"Yarın akşam ailenle planların olduğunu düşündüm, bu yüzden bu akşam için sana pasta yapıyordum. Ve kaynağıma göre, en sevdiğin pasta çikolata kaplamalı çikolatalı pasta."

"O kaynak şu anda parmaklıklar ardında mı?" Mutfağa geri dönerken yarı şaka yarı ciddi bir şekilde soruyorum.

"Evet, ve fotoğraf çekip ona fazladan bir dilim ayırmam için ısrar etti."

O önümde yürüyor, ama çok uzaklaşamadan elimi uzatıp onu geri çekiyorum, böylece sırtı benim göğsüme yapışıyor.

"Teşekkürler, Dani."

Başını çevirip bana baktı. "Ne için?"

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sen olduğun için."

21

DANIELLA

MATTEO DİSKLEKSİK. Bunu öğrendikten sonra, birçok şey anlam kazandı, örneğin bir kulağında hep kulaklık olması gibi. Ya da bazen birine mesaj atarken sesli mesaj göndermesi gibi. Ben onun sadece tembel olduğunu sanıyordum, ama durum hiç de öyle değilmiş. O uyum sağlamış ve bunu çok iyi başarmış.

"Tamam," diyor, tezgaha yaslanarak, "hadi şu lanet pastayı yapalım da biraz yiyebileyim."

Matteo izlerken ben hamuru hazırlıyorum. Günümüzü ve doğum gününü kutladığımız için akşam yemeğinde ne sipariş etmemiz gerektiğini konuşuyoruz ve o beni yarın akşam doğum günü yemeği için kardeşinin evine davet ediyor.

"Annemle tanışacaksın," diyor.

"Onu yıllardır görmedim. Ama annem onunla gurur duyduğunu söyledi. Hayatına devam etti ve başka biriyle tanıştı, değil mi?"

"Evet. Sıkıcı bir finans danışmanı." Matteo gülümser. "Ama mutlu. Geçen gün öğle yemeği için ofisine gittim ve onları sevişirken yakaladım."

O taklit bir öğürme sesi çıkarır, ben de gülerim.

"Ben de bunu istiyorum."

Kaşlarını kaldırır. "Röntgencilikle ilgilendiğini bilmiyordum, ama eğer hoşuna gidiyorsa..."

Omuzlarını silkiyor ve ben şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum, gömleksiz vücudunun ne kadar muhteşem olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Oyulmuş göğsü, erkeksi dövmeleri ve kaya gibi sert karın kaslarıyla, yürüyen, konuşan, hayata geçmiş bir fantezi.

"İnsanların seks yapmasını izlemek değil!" diye boğuk bir sesle söylüyorum, umarım ne kadar etkilendiğimi anlamaz. "Ofiste seks yapan kişi ben olmak istiyorum. Beni o kadar çok isteyen, kendini tutamayan bir erkek istiyorum."

Seks yapmak istediğimi söylediğimde Enrique'nin çok yorgun olduğunu söyleyerek bana ilgi duymadığını anlamalıydım.

"Bu ne?" Matteo, un torbasını eline alarak sorar. "Badem unu mu?"

Başımı sallıyorum. "Spor yapıyorsun, bu daha sağlıklı."

Matteo'nun gözleri yumuşar. "Benim için daha sağlıklı bir kek tarifi mi aradın, Küçük Russo?"

Genelde nefret ettiğim takma adımı kullanıyor, ama nedense bu sefer dudaklarından farklı, daha saygılı çıkıyor.

"Evet," diyorum. "Tarif aynı zamanda protein açısından da zengin."

Matteo, tezgahın üzerinde duran malzemelere yeni bir bakışla göz gezdirir ve gülümser. Sonra sırıtarak şöyle der: "Bu pastanın güzel olacağından emin misin? İnsanların yaptığı videoları izledim ve o şeyler hiç de yenilebilir görünmüyor."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Parmağımı hamura batırıp onun dudaklarına götürdüm. Bir saniye baktı ve dudaklarını açtı. Ama parmağımı dudaklarıyla kapamadan önce geri çekip ağzıma attım.

"Mmm." diye inledim. "Bana lezzetli geldi."

Gözleri kısılır ve sonra karıştırma kabına uzanıp bol miktarda hamur almasıyla beni şaşırtır.

"Matteo," diyorum yavaşça, bir adım geri çekilerek. "Ne yapıyorsun?"

"Tadına bakıyorum."

Kaçamadan önce, beni kendine doğru çekip, hamurla kaplı parmağını yanağımdan aşağı doğru gezdiriyor.

Ve sonra... yanağımı yaladı.

Yanağımı yaladı.

"Mmm." Benim yaptığım gibi inliyor. "Çok tatlısın ... tıpkı sen gibi."

Yerimde kıvranıyorum, dokunuşu vücudumu ateşliyor ve o da bunu fark etmiş olmalı ki şeytan gibi sırıtıyor ve parmağına biraz daha hamur sürüyor.

"Bir tane daha ister misin?" diye soruyor.

Gözlerimi kısıyorum ve o utangaç bir şekilde sırıtarak bana kötü bir şey yapacağını ima ediyor.

"Sadece bir tane daha," diye ısrar ediyor. "Gerçekten iyi olduğundan emin olmak için. Doğum günümde bana boktan bir pasta vermek istemezsin, değil mi?"

İsteksizce, parmağını yalamak için eğildim, ama o da benim yaptığımın aynısını yaptı. Sadece kendisi yalamak yerine, parmağını dudaklarımın kenarına sürdü.

"Cidden mi?" diye inledim. "Annen sana yemekle oynamaman gerektiğini öğretmedi mi?"

"Bana söylenenleri yapmakta hiç iyi olmadım," diyor, eğilip dudaklarımı dudaklarıyla kapamadan birkaç saniye önce.

Olayların gidişatından o kadar şaşkınım ki, alt ve üst dudağımı emdiğinde kıpırdamıyorum bile. Sonra dili dudaklarımın kenarından kayıyor ve birdenbire uyanıyorum çünkü, vay canına, Matteo beni öpüyor.

Dudaklarımı aralıyorum ve dili içeri girip benimkini buluyor. Onun tadı, çikolatalı kek hamuru ile karışarak, doğrudan kadınlık organlarıma bir dopamin dalgası gönderiyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor ve hafifçe geri çekiliyor.

Gözleri dudaklarımda kalıyor ve içimden daha fazlasını isteyerek, bunun tek alacağım şey olup olmadığını merak ederek dudaklarımı büzüyorum. Bir öpücük... çok iyi bir öpücük. Ama Matteo'ya olan susuzluğumu gidermek yerine, beni daha da susuz bıraktı.

"Bunu yapmamalıyız," diye mırıldanıyor, beni tezgahın üzerine kaldırıp bacaklarımı açarak arasına girebilmek için.

"Sen yasaklısın," diyor, daha fazla hamur alıp boynumun kıvrımına sürüyor.

O eğilip, etimdeki hamuru yalayıp emiyor ve bu da uyluklarımın kasılmasına neden oluyor.

"Matteo," diye nefes alıyorum, ne demek istediğimi bilmeden, ama eğer şimdi çekip giderse, bir daha asla toparlanamayacağımı bilerek.

Son seferinde nefret ettiğim bir adamla birlikteydim, ama Matteo her öpücük, her yalama ve her emişle bunun ne kadar güzel olabileceğini bana hatırlatıyor.

"Şşş," diyor, hamurumu alıp dudaklarıma sürüyor. "Sana dokunmayacağıma kendime söz verdim."

Yaptığı işi inceliyor ve ağzımın etrafına bulaşmış çikolata ile saçma sapan göründüğümden eminim, ama gözlerinin arzuyla yanması umurumda bile değil.

Bu adama nefes almaktan daha çok ihtiyacım var ve bana bakışından anladığım kadarıyla, onun da bana ihtiyacı var.

"O sözü tutmak istedim." Dilini çıkarıp dudaklarını ıslatıyor, sanki benim dudaklarımı yalamak nasıl bir tat olur diye hayal ediyormuş gibi. "Senin için iyi değilim, Dani. Sana hak ettiğin şeyi verememem."

Kalbim göğsümde çarpıyor çünkü o, ne kadar değerli bir insan olduğunu anlamıyor. Tek gördüğü şey, ailesinin zayıflığı, bir başarısızlık olduğu...

Düşüncelerim, bana sadece bir beden ölçüsünden daha fazlası olduğumu gösterdiği geceye geri dönüyor. Keşke ona baktığımda gördüklerimi o da görebilseydi. O özverili, nazik ve eğlenceli biri. Hayatına aldığı az sayıdaki insanı çok önemsiyor ve ben de o küçük çevrenin bir parçası olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Seni istiyorum... hayatımda hiç kimseyi bu kadar istememiştim. En son birlikte olduğum adam benim isteğim dışında biriydi." Elimi uzatıp yüzünün iki yanını avuçlarım. "Ne istediğime, neyi *hak ettiğime* ben karar veririm. Ve ben seni istiyorum."

Sözlerim onun kırılma noktası olmalı ki, "Siktir et" gibi bir şey mırıldanıyor ve sonra ağzı tekrar ağzıma yapışıyor.

Ancak daha önce yaptığı gibi dudaklarımı yalamak yerine, usta ağzı benim dudaklarımı kavrayıp beni yutuyor. Okşuyor, alay ediyor, sevgiyle dokunuyor. Sanki açlıktan ölen bir adammışım ve ben onun hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu besinmişim gibi beni öpüyor.

Bir inilti kaçıyor ağzımdan ve o öpüşmeyi kesiyor. Ona geri dönmesi için yalvarmak üzereyim ki, o benim tişörtümü başımdan çıkarıyor ve arkamdan uzanıp at kuyruğumu avuçluyor. Kafamı geriye doğru çekiyor, boynumu ve köprücük kemiğimi ortaya çıkarıyor, sonra hassas tenime, göğsümün ortasına ve göğüslerimin kıvrımlarına öpücükler yağdırmaya başlıyor.

Dudakları sert, pürüzsüz ve mükemmeldir. Ve benim tenimi şakacı bir şekilde ısırdığında, damarlarım sıcaklıkla dolup taşar ve o sırıtarak gülümser.

"Beni kızdırmayı bırak," diye mırıldandım.

"Bu alay etmek değil," diyor ve dudaklarımı nazikçe öpüyor. "Buna ön sevişme denir. Ve eğer seninle geçireceğim zamanı aceleye getireceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Vücudunun her santimini tanımayı planlıyorum."

Beni nazikçe geri iterek vücudumun geri kalanına daha iyi erişebilmek için, içgüdüsel olarak ellerimi karnıma götürüp yağları ve çatlakları kapatmaya çalışıyorum, ama sonra kiminle olduğumu hatırlayıp ellerimi çekiyorum. Çünkü Matteo benim kusurlu yanlarımı görmüş olmasına rağmen, hala bana mükemmelmişim gibi bakıyor.

"Siktir," diye mırıldanır, beni süzerken.

Gömleğim yok, pembe pamuklu şort ve sade siyah bir sütyen giyiyorum. Ama bakışlarını üzerimde gezdirme şekli...

Üzerimde, çıplak ya da en güzel iç çamaşırlarını giyiyormuşum gibi hissedersin.

"Çok güzelsin," diyor. "Sütyenini çıkar. Göğüslerini görmek istiyorum."

Biraz öne eğilip sutyenimin kopçalarını açıyorum. Sonra askılarını indirip yere düşmesine izin veriyorum. Göğüslerimin ne canlı ne de sevimli bir yanı yok. Büyük ve

...

"Mükemmel," diyor Matteo, kendimi küçümseme düşüncelerimi keserek, birini avucuna almadan hemen önce.

Sonra eğilir ve dudaklarını meme ucuma sarar. Emmeye başlar ve sanki amıma doğrudan bağlıymış gibi, ne kadar sert emerse, külotumun o kadar ıslandığından emin olurum.

"Bunları seviyorum," diyor, bir göğüsten diğerine geçerek, her birine ilgi gösterip geri çekilip başını sallamadan önce. "Eminim seni göğüslerimle sikebilirim."

Yerimde kıpırdanıyorum ve o, sözlerinin beni etkilediğini bilerek gülümsüyor.

"Bunu mu istiyorsun, tatlım?" diye fısıldadı, göğüslerimi ellerine alıp sıkıştırdı. "Bu güzel göğüslerin arasına sikimi sokup, boynuna ve yüzüne boşalana kadar sikmemi mi istiyorsun?"

Tanrım, sadece bu görüntü bile beni orgazma ulaştırmaya yetiyor.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum. "Sanırım bunu istiyorum."

Gülümser. "Ben de. Ama şimdi değil." Dudaklarımı büzünce, yüzünde şeytani bir gülümseme yayılır. "Şu anda seni tatmam lazım." Uyluklarımın üstüne hafifçe vurur ve ben, söylemesine gerek kalmadan ne istediğini anlayarak kalçalarımı kaldırırım. "Amcığın da senin diğer yerlerin kadar tatlı mı bilmem lazım."

Şortumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor ve bakışları amıma düştüğünde irkiliyorum.

"Orada hiçbir şey yapmadım," diye utangaçça itiraf ettim. "Bir aydan fazla oldu... ve ondan önce..."

Matteo bacaklarımın arasına uzanır ve kasıklarımı çeker.

"Bunu sevdim," der ve bacaklarımı daha da açar. "Kıllı olmayan
amcıklar bana tüysüz kedileri hatırlatıyor."

Kıkırdayarak gülerim ama o eğilip dudaklarımı ayırıp yüzünü doğrudan amımın ortasına dayadığında bir anda ciddileşirim. Dili amımın yarığına doğru kayar ve ben de saçlarını tutarım. O beni yukarıdan aşağıya yalarken, her seferinde durup klitorisimi emmeye özen gösterir.

Amımda dilinin verdiği his, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Daha önce hiçbir erkek oraya inmemiş olduğu için garip olmalı, ama zevk, hissedebileceğim herhangi bir rahatsızlığı gölgede bırakıyor. Sonra iki parmağını içime kaydırıyor, beni genişletiyor ve neredeyse o anda boşalıyorum.

"Matteo," diye bağırıyorum.

O da klitorisimi daha sert emerek ve parmaklarını amımın üst kısmına doğru kıvırarak cevap veriyor. İçimde varlığından haberdar olmadığım derin bir noktaya ulaşıyorlar ve farkına bile varmadan, vücudum en güzel şekilde titrerken, gözlerimin önü beneklerle doluyor.

Ve sonra hissediyorum — ıslaklığı.

Aman Tanrım.

Lütfen bana söyleme...

Gözlerimi açıp yukarı doğru kaymaya çalışıyorum, ama Matteo uyluklarımı sıkıca kavrıyor, bu yüzden hareket edemiyorum.

Gözlerinde parıltı ve ağzında ıslaklık ile bana bakıyor.

"Vay canına, tatlım." Gülümser ve ayağa kalkarak pantolonunun kemerini açar. "Yüzüme boşaldın."

"Tezgah ıslak mı?" diye soruyorum, yüzüm ve boynum utançtan kızarıyor.

"Evet, öyle. Her yere fışkırttın." Bacaklarımın arasını parmaklarıyla okşadı ve parmaklarını ağzına götürdü. "Şimdiye kadarki en iyi doğum günü tatlısı."

Kot pantolonunu ve iç çamaşırını indirip penisini ortaya çıkarınca gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü, aman Tanrım, sadece kalın ve uzun olmakla kalmamış, aynı zamanda...

"Piercing mi yaptırdın?"

Beni ensemden yakaladı ve ağzını ağzıma çarptı. Dili ağzıma girdi ve kendimin tadını onda hissettim. Tatlı bir şey yoktu ama benim tadımı gerçekten sevdiği anlaşılıyordu ve ben de ona karşılık verdim.

Beni kendine doğru çeker ve içime girer, ben de zevk ve acı karışımı bir çığlık atarım.

"Evet, lanet olsun," diye tıslar, kalçalarımı tutarak duvara ya da yere kaymamı engeller. "İyi hissedeceğini biliyordum, ama bu benim tüm fantezilerimden daha iyi."

Bekle... benim hakkımda fanteziler mi kurmuş?

Onun büyüklüğüne alışmaya başladığım anda, kalçalarını döndürdü ve iç duvarlarımı okşayan her bir piercingi hissettim.

"Hissediyor musun, tatlım?" diye fısıldadı ağzıma, derin ve sabit bir ritimle beni sikmeye devam ederken.

"Evet," diye nefes veriyorum.

Bundan asla orgazm olamayacağım, ama vay canına, çok iyi hissettiriyor.

Genelde sadece uzanıp gözlerimi kapatır, adamın bitirmesini beklerim, ama şu anda nefes almakta zorlanıyorum.

"Yaklaştın mı?" diye soruyor, bir eliyle meme ucumu okşarken, diğer eliyle kalçamı sıkıca tutarak beni güzelce ve derinden sikmeye devam ediyor.

O anı bozmak istemediğim için başımı sallıyorum.

Ve sonra sonra bir bir daha itme ben inle yüksek sesle inleyerek, boşalacakmış gibi davranıyorum.

Onun da boşalmasını bekliyorum, ama o durup bana bakıyor.

"Ne lan lan?" diyor tıslar. "Ne sen az orgazm orgazm mı taklit ettin?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ne? Hayır." Kafamı sallarım. "Boşaldım."

"Bana yalan söyleme," diyor, daha önce benim ona söylediğim aynı kelimeleri kullanarak. "Boşaldın mı?"

"Hayır, ama sorun sen değilsin," diye aceleyle söylüyorum. "Sorun bende. Penetrasyonla orgazm olamıyorum. Lütfen Matteo. Bunu mahvetme. Ben zaten boşaldım. Sen bitirebilmek için tekrar boşaldığımı varsay."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakar ve sonra beni kollarının arasına alır — sert penisi hala içimdeyken — ve bizi kanepeye doğru yürür.

O oturur ve benim de kucağına oturmaktan başka seçeneğim kalmaz. Bu pozisyonda, nedense, daha da büyük hissediyorum.

"Siktir, böyle ne kadar seksi göründüğünün farkında mısın?" diyor, meme uçlarımla oynarken. "Yüzüme büyük göğüslerinle sikimin üstüne oturuyorsun." Meme ucumu ağzına çekiyor, dilini ucunda döndürüyor ve sonra o kadar sert emiyor ki amım sikini sıkıyor.

"İşte böyle," diyor. "Şimdi, beni sikmeni istiyorum bebeğim. İçimde beni hisset. Ne hoşuna gidiyor?"

Hafifçe kalkıp kalçalarımı döndürdüğümde içimde bir şey alevleniyor.

"Bu... bu iyi geliyor," diyorum ona.

"Aferin kızım. Tekrar yap."

Belimin kıvrımlarını kavrar ve beni ona binmeme yardım eder.

"İşte," içimdeki kıvılcımı ateşleyen noktaya ulaştığımızda nefesimi veriyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyor. "Beni sürmeye devam et. Beni zevk için kullan."

Onun penisini sanki benim kişisel oyuncağımmış gibi kullanarak, yavaş yavaş neyin hoşuma gittiğini buluyorum ve vücudumda sıcaklık yayılmaya başlayana kadar bu hareketi tekrar tekrar yapıyorum.

"Hissediyorum," diyor. "Çok yaklaştın. İstediğini al, bebeğim."

Kalçalarımı birkaç kez daha döndürdüm ve daha önce hiç hissetmediğim bir orgazm beni sarstı.

Matteo'nun adını haykırıyorum ve o da ağzımı kendine çekerek, ikimiz de doruğa ulaşırken çığlıklarımı yutuyor.

"Şimdi, boşaldın," diyor dudaklarıma gülümseyerek. "Bir daha benimle orgazm taklidi yapma. Yoksa seni eğip o güzel kıçını şaplaklarım. Anladın mı?"

Nefes nefese kaldığım için konuşamıyorum, sadece başımı sallıyorum.

"Güzel," diyor. "Şimdi, bunu yatak odasına taşıyalım. Seninle işim henüz bitmedi."

"Ne?" diye nefes nefese soruyorum. "Pastan ne olacak?"

"Pastamın canı cehenneme." Gülüyor. "Bana amını tattırdın. Tatmak istediğim tek tatlı bu." Eğilip dudaklarımı yalıyor. "Ve bütün gece boyunca onu yemeyi planlıyorum."

Beni kaldırıp yukarıdaki yatak odasına taşır ve yatağa bırakır. Doğal olarak bacaklarım açılır, her şeyi ona açıklar ve o sırıtarak gülümser.

"Mutlu yıllar bana."

22

MATTEO

TELEFONUM uzak bir yerden çalıyor, ama bu yataktan kalkmak istemediğim için onu görmezden geliyorum. Dani'yi kaç kez siktiğimi bile söyleyemem — mutfakta, kanepede, duşta... yatağımda...

Son seferden sonra, temizlik yapamayacak kadar bitkin bir halde yuvarlandım ve onu kollarıma aldım. Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, kokusunu içime çektim — seks, ter ve vücut şampuanı kokusu — ve sızıp kaldım.

Hayatımda hiç bir kadına bu kadar çekici gelmemiştim. Belki de onu hayatıma aldığım içindir, onunla olan ilişkim fiziksel çekicilikten daha fazlası, ama ona doyamıyorum. Burada yatarken, onun uyumasını izlerken, tek istediğim bu yatakta onunla kalmak, günlerce onun mükemmel amcığına gömülmek.

Telefon tekrar çalıyor ve o hareket ediyor, bacağı benim sikime sürtünüyor. Bir ara yuvarlandık ve o başını göğsüme koyarak yarısı üzerimde yatarken, lezzetli göğüsleri yanıma yapışmış ve bacağı kalçama atılmış halde kaldı.

Üçüncü kez çaldığında, dikkatlice yataktan kalkıp telefonumu aramaya giderim. Çıplak uykuya dalmışız, bu yüzden bir çift eşofman giyip Lorenzo'nun aramasına cevap veririm.

"Nihayet," diyor.

Saate bakıyorum ve bu kadar geç uyandığımıza şaşırıyorum.

"İyi haberlerim var. Kevin suçlamaları düşürdü ve artık özgür bir adamım. Şu anda senin evine geliyoruz. On dakika içinde orada olacağız. Dani'ye haber verebilir misin? Ona mesaj attım ama cevap vermedi."

Sanki adının söylendiğini duymuş gibi, Dani odadan çıkar. Çıplak vücudunu sadece bir çarşafla örtmüş, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve yüzünde makyaj yokken, muhteşem görünüyor.

Yumuşak bir gülümsemeyle... gergin bir şekilde. Sonra Lorenzo tekrar konuşur ve o anda anlarım...

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini becerdim.

"Matteo, orada mısın?" Lorenzo endişeli bir sesle sorar.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verip boğazımı temizlerim. "Buradayım. Sen dışarı çık," derim, gözlerim Dani'ye kilitlenir. "Bu harika, Russo. Biz buradayız."

Telefonu kapatıyoruz ve Dani konuşmak için ağzını açıyor, ama bir kelime bile çıkaramadan, "Ağabeyin dışarıda. Giyin," diyorum.

Onu itip yatak odamın kapısını çarparak kapatıyorum, arkamdan kilitliyorum, çünkü yapmazsam, kardeşi gelmek üzere olmasına rağmen, çarşafını yırtıp onu tekrar sikmek gibi aptalca bir şey yapacağımı biliyorum.

Hızla duşa girerim, birkaç saat önce Dani'yi duş duvarına karşı nasıl becerdiğimi hatırlamamaya çalışırım ve sonra giyinirim.

Yatak odamın kapısını açarken, ön kapının açıldığını bildiren alarm çalar ve Lorenzo içeri girer. Onu merdivenlerin altında karşılarım

ve ona sarılırım, hayatta kaldığı için çok minnettarım.

"Kevin nerede?" diye soruyorum.

"Daha halletmesi gereken evraklar olduğunu söyledi, ama sen bu sabah telefonuma cevap vermediğin için beni bıraktı. Bu arada" —gülümser—"doğum günün kutlu olsun!"

"Teşekkürler."

Omzumun üzerinden bakarak gözlerini bana dikiyor. "Mutfağın berbat durumda. Ne oldu?"

"Benim yüzümden," diyor Dani, merdivenlerin başında belirerek. "Doğum günü çocuğuna pasta yapmaya çalıştım." Sırıtarak omuz silkiyor ve merdivenlerden aşağı koşarak kardeşinin kollarına atılıyor. "İyi olduğuna çok sevindim." Ağlayarak, "Çok üzgünüm. Ben..."

"Hey, öyle söyleme," diye araya girer kardeşim. "Önemli olan hepimizin iyi olması ve Matteo, Enrique'yi bulduğunda *bulduğunda, ki bulacaktır*, hayatımızdan sonsuza kadar çıkacak."

Dani başını sallar ve kardeşine tekrar sarılır, sonra geri adım atarken bana çarpar. Şampuanımın ve vücut şampuanımın kokusu burnuma çarpar ve ben ondan uzaklaşırım, biraz mesafeye ihtiyacım vardır.

"Özür dilerim," diye mırıldanır.

"Kız kardeşime baktığın için tekrar teşekkür ederim," diyor Lorenzo. "Sana borçluyum dostum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum ona, dün gece ve bu sabahın erken saatlerinde kız kardeşini hangi pozisyonlarda siktiğimi bilseydi bana teşekkür etmeyeceğini çok iyi bilerek.

"Kalıp sohbet etmek isterdim ama ofise gidip hasar kontrolüne başlamam lazım. Margie bununla ilgileniyor ama Enrique'nin her şeyi mahvetmediğinden emin olmamız lazım. Gitmeye hazır mısın?" diyor Dani'ye.

Düşünmeden, onun önüne hafifçe geçiyorum, Lorenzo'nun kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"O ofise gidemez," diyorum. "Enrique hala dışarıda, güvenli değil."

"Biliyorum," diyor. "Onu önce benim evime götüreceğim ve misafir odasına yerleştireceğim." Ona bir bakış atıyor. "Senin çok..."

"Aslında," diye araya girdim, "bence benimle kalmalı."

Dani'nin bakışlarını üzerimde hissediyorum ama görmezden geliyorum. Bana ne oldu bilmiyorum ama kendimi durduramıyorum. Lorenzo eve geldi. Onun gitme zamanı geldi. En iyisi bu.

Yine de...

"Burada daha güvende," diyorum aptalca.

Lorenzo'nun kaşları çatılır ve yemin ederim ki kız kardeşiyle yattığımı bildiğini anlarım. Nasıl bilmez ki? Üzerimde suçluluk kokusu var.

"Anlıyorum," diyor, "ama benim evim de yeterince güvenli. Ayrıca, o bir aydır burada. Sanırım bu senin planlarını mahvetti ve eminim ki hayatına geri dönmek istiyorsundur."

Görüş alanımın kenarında Dani'nin gerginleştiğini görüyorum ve ona tam da bunu istediğimi düşünmesini sağlamalıyım. Onu uzaklaştırmak için mükemmel bir yol olurdu, ama bunu yapmıyorum çünkü görünüşe göre aklımı kaçırmışım.

"O hiçbir şeyi mahvetmiyor," diye ısrar ediyorum. "Onu güvende tutacağıma söz verdim ve o senin evindeyken bunu yapamam. Ayrıca, senin de dediğin gibi, hasar kontrolü yapman gerekiyor, bu yüzden onu korumak için orada olamayacaksın. Enrique'nin senin evinde ona ulaşma riskini gerçekten göze almak istiyor musun?"

Lorenzo yavaşça başını sallar ve sonra, "İkinizin arasında bir şey mi var?" der.

En iyi arkadaşıma hiç yalan söylemediğim için, boğazımı yutkunarak, ona lanet gerçeği söylemeye hazırlanırken, Dani ona önce cevap verdi.

"Ben iyiyim Lorenzo," diyor. "Matteo beni koruyor ve senin ofiste meşgul olacağını biliyorum. Burada iyiyim, söz veriyorum."

Lorenzo iç geçirir. "Tamam, ama ne zaman benimle kalmak istersen, senin için bir oda hazır." Şakacı bir şekilde sırıtarak ekler. "Kadınların gelip gitmesi çok fazla olduğunda."

"Aslında," diyor, "buraya geldiğimden beri tek bir kadın bile görmedim ya da duymadım."

Lorenzo'nun kaşları alnına değiyor. "Vay canına, tamam. Sanırım onların evini kullanıyorsun, ha? Ya da oteli? Çok naziksin dostum. Kız kardeşimi o pisliğe maruz bırakmadığın için minnettarım."

Onu düzeltip, kız kardeşi hayatıma girdiğinden beri tek bir kadınla bile yatmadığımı söylemek istiyorum, ama yapmıyorum çünkü zaten şüpheleniyor ve bu kesinlikle alarm zillerini çaldırır.

"Tamam," diyor, "ben gidiyorum." Kız kardeşine sarılır. "Burada olduğun için çok mutluyum, Dani. Bu hafta sonu brunch yapalım." Sonra dikkatini bana çevirir. "Bu gece doğum gününde ne yapıyorsun? Dışarı çıkmalıyız."

"Yapamam," diyorum. "Kardeşimin evinde akşam yemeği yiyeceğim." "Peki sonra?" diye ısrar ediyor.

"Planım yok."

"Güzel." O gülümser. "Ailenle akşam yemeği ye. Sonra dışarı çıkarız ve doğum günün için sana bir içki ısmarlayabilirim." Beni kucaklayarak sarılır. "Senin benim için yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirim."

O gittikten sonra Dani dönüp bana bakar, yüzünde alaycı bir gülümseme vardır.

"Ne?"

"Neden beni burada istediğini itiraf edemiyorsun?" der ve bana doğru yavaşça yürür. "Lorenzo'nun dairesi de seninki kadar güvenli ve kapının önünde duran güvenlik görevlisi benimle birlikte onun evine kolayca gidebilirdi. Yine de burada kalmamda ısrar ettin." Alaycı bir şekilde konuşur. "İtiraf et Matteo. Beni burada istiyorsun."

"Burada olmanı istiyorum," diye itiraf ettim. "Seni güvende tutmak için."

Ve sonra, o tartışmaya fırsat bulamadan, küçük bir kaltak gibi kapıdan dışarı koşarım.

Çünkü ikimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz.

Onu evimde istiyorum. Ve bunun onu güvende tutmakla hiçbir ilgisi yok.

"MATTEO'YA." Lorenzo bana bir shot verir ve kendisi de bir tane alır. "Bir erkeğin isteyebileceği en iyi arkadaş."

Kadehlerimizi tokuşturup shotlarımızı içiyoruz.

Dominick ve benim şehir merkezinde sahip olduğumuz gece kulübü Kings Point'te doğum günümü kutluyoruz. Birkaç arkadaşımız uğradı, ama eve götürecek kadınlar buldu ve Lorenzo ile beni VIP salonunda içki içip saçma sapan konuşarak bıraktı.

"Siktir," diye tıslar Lorenzo. "Tekilanın ne kadar sert olduğunu unutmuşum." "Sen her zaman hafif içen biri oldun," diye gülerek söylerim.

"Doğru," diye onayladı. "Peki, doğum günün güzel geçti mi?" diye sordu, shot bardağını masaya koyup yeni bir bira aldı.

"Tabii ki." Omuz silkiyorum ve bir yudum bira içiyorum. "Martha en sevdiğim yemeği yaptı: beef stroganoff."

"Kız kardeşim öldü mü?"

"Evet. Pastayı o yaptı." Durup, çikolata kaplı ve mumlarla süslenmiş çikolatalı pastayı getirdiğinde yüzündeki yumuşak gülümsemeyi hatırladım.

Birbirimize dalıp her şeyi unuttuğumuzda pastanın mahvolduğunu düşünmüştüm, ama görünüşe göre, bugün ondan kaçarken, o yine de pastayı yapmış
ve tıpkı kendisi gibi çok lezzetliydi.

Sonra herkese Lorenzo ile dışarı çıkacağımı söyledim. Dani'ye beklememesini söylediğimde ve benim için çalışan adamlardan biri olan George'a onu eve götürmesini söylediğimde, Dani'nin gözlerinde hayal kırıklığını görebiliyordum. Onu kendim eve götürürsem, doğum günümün geri kalanını onun amında geçireceğimi biliyordum ve bu bir daha olamazdı.

"Onun seninle kalmasına izin vermekten emin misin?" diye sordu Lorenzo, beni düşüncelerimden koparark.

"Evet..." Bir shot daha alıp bir dikişte içiyorum. "O, ait olduğu yerde."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz irkildim — damarlarımda dolaşan alkolün suçu — ve Lorenzo bana merakla baktı, ama neyse ki bu konuda beni sorgulamadı.

"Tamam," diyor ve shot'ını içiyor. "Hadi gidip biraz kadın bulalım, doğum günü çocuğu."

"Buna hazır mısın?" diye soruyorum, Hillary'yi henüz unutmuş olamayacağını bilerek.

Lorenzo anlamsız seks yapacak türden biri değildir. Bu genellikle benim tarzımdır.

"Ne derler? Birini unutmak için başka biriyle yatmak gerekir?"

Kıkırdayarak gülerim. "Bunun kadınlar için olduğunu sanıyorum."

"Siktir et," diyor. "Güzel bir kadının altında olmak umurumda değil. Eski nişanlımın adını hatırlayamayacak hale gelene kadar beni sürebilir."

"Evet, tamam. En son ne zaman ciddi bir ilişkinin olmadığı bir kadınla birlikte oldun?"

"Her şeyin bir ilki vardır."

O başını sallar ve ben de onun bakışlarını takip ederek barda duran ve bizi ilgiyle izleyen iki güzel kadına bakarım. Sarışın kadın açıkça Lorenzo'ya gözleriyle tecavüz ederken, kızıl saçlı kadın ise doğrudan bana bakıyor.

"Ne dersin?" diye sorar. "Onları benim evime götürebiliriz."

Cevap veremeden, telefonum bir mesajla çalar.

Küçük Russo: Yatmaya gidiyorum. Umarım doğum günün güzel geçmiştir. İyi geceler.

Harekete geçmemizi bekleyen kadınlara bakıyorum ve düşünmeden başımı sallıyorum.

"Sen git," diyorum ona. "Biraz uyumam lazım. Yaklaşan dövüşüm için antrenman yapıyorum."

Lorenzo bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Ne zamandan beri kadınları reddediyorsun?" diye alay ediyor.

Kız kardeşinin içine gömüldüğümden beri, diye düşünüyorum, ama sesli olarak söylemiyorum.

"Sanırım şu andan itibaren." Omuz silkiyorum. "İçkiler için teşekkürler, ama sanırım eve gidip... kız kardeşini kontrol edeceğim."

"Emin misin?" diye soruyor.

"Evet, sen işine bak dostum." Ona hızlıca sarılırım. "Sen halledersin. O kadınlar orada salya akıtıyor, o altın avcısı kaltağı kim olduğunu hemen unutursun."

Onlara bir bakış attı ve sonra başını salladı. "Hayır, sanırım eve gideceğim."

"Emin misin?" diye soruyorum, onun sorusunu ona geri yönelterek.

"Evet," diyor, yüzünde bir kaşlarını çatmış ifadeyle. "Onları ... O yalancı sürtük kafamdan çıkıncaya kadar ikisini de sikmeliyim. Ama yapamıyorum... henüz yapamıyorum."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum, Dani'yi kafamdan silebilmeyi diliyorum, ama bunun asla olmayacağını çok iyi biliyorum. Bu kadın benim içime işlemiş ve onu oradan çıkarmak imkansız.

Mahvoldum.

23

MATTEO

LITTLE RUSSO: Akşam yemeği sipariş edeceğim. Bir şey ister misin?

Her akşam aynı soruyu soruyor ve her seferinde aynı cevabı veriyorum.

Ben: Hayır, geç saatlere kadar antrenmanım var.

Bu bir yalan değil, ama gerçek de değil.

Maç öncesinde çok antrenman yaparım, ama bu kadar çok değil. Telefonumu bir kenara atıp gölge boksa geri dönüyorum.

"Seni bu kadar heyecanlandıran şeyi paylaşmak ister misin?" diye soruyor Lucian.

Onun istediği kadar hızlı cevap vermediğimde, "Ya da bilirsin, tüm dövüşçülerimi nakavt etmeye devam et" diye ekliyor.

Omuzlarını silkiyor, ben de ona sert bir bakış atıyorum, ama bu onu hiç etkilemiyor. Çünkü Lucian, Dominick ve Lorenzo dışında benden korkmayan tek adam.

Geçtiğimiz haftayı, çalışmadığım her saatin her saniyesini antrenman yaparak geçirdim. Mazeretim, yakında bir dövüşüm olması, ama Lucian benimle yeterince zaman geçirdiğinden, daha fazlası olduğunu biliyor.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum ve son adamı nakavt ettiğimden ve kimse benimle dövüşmek istemediğinden gölge boksu yapmaya devam ediyorum.

"Tamam." İplerin altından eğilip ringe giriyor. "O zaman, dövüşelim."

"Seninle dövüşmeyeceğim."

"Peki, iki seçeneğin var: konuşmak ya da tartışmak."

Ben böyle olduğumda onunla kavga etmeyeceğimi çok iyi biliyor. Belki yıllar önce, o daha genç ve formdayken, beni yenebilirdi. Ama şimdi değil.

"Peki." Diye homurdanıyorum. "O zaman, ben gidiyorum."

Ellerimi çözüp iplerin arasından geçiyorum, Lucian adımı sesleniyor ama durmuyorum, onunla konuşamıyorum ve kalıp ona saygısızlık etmek istemiyorum.

Ama spor salonundan çıkamadan, kardeşim içeri girer.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Kaşlarını kaldırır.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim istemeden sertleşiyor.

"Doğum gününden beri ortalarda yoktun, senin için endişeleniyorum."

"Oh, ne güzel," diyor Lucian, konuşmamıza araya girerek. "Belki seninle konuşur, çünkü benimle kesinlikle konuşmayacak."

"Kardeşimi mi aradın?" diye Lucian'a bağırırım.

"Birinin bir şeyler yapması gerekiyordu," diyor. "Senin kendini ölümüne eğitmeni bir dakika daha izleyemezdim."

"Gidelim," diyor Dominick, patron tavrıyla.

"Yapacak işlerim var."

"Evet, benimle gel."

Arkasını dönüp çıkar, benim de onu takip edeceğimi bilir.

Gitmeden önce Lucian'a son bir kez sert bir bakış atarım, ama o sadece sırıtıp omuz silker.

"Ee, neyin var senin?" Dominick arabasına binip yola çıktıktan sonra sordu. "Lucian, uzun süre sevişmediğinde ya da kavga etmediğinde böyle olduğunu söylüyor. Ve sen her gün orada kavga ediyorsun..." Bana bir bakış attı. "Sevişmeye mi ihtiyacın var?"

En son ne zaman seks yaptığımı düşünüyorum. Dani ileydim ve deneyimli olmamasına rağmen, bütün gece boyunca beni defalarca becerdi, sanki milyonlarca kez yapmış gibi dayanıklılığımı idare etti.

Duygusal dengesizliğim nedeniyle, içimde biriken saldırganlığı serbest bırakmam gereken zamanlar oluyor ve yıllar içinde kavga etmekle sevişmenin iyi bir kombinasyon olduğunu öğrendim. Kavga etmek kas gerginliğini giderir ve beynimi yorar, sevişmek ise beni sakinleştiren ve stresimi azaltan hormonların salınmasını sağlar, bu yüzden bu tür anlarda benim için bir çıkış yolu haline geldiler. Ve genellikle işe yarıyorlar... sadece sevişmek mümkün olmuyor. Çünkü arzuladığım tek kişi yasak bölge ve o da zaten strese neden olan kişi.

"Haklıydın."

"Genelde haklıyımdır." Sırıtıyor. "Ama bu sefer ne konuda haklıyım?"

Gözlerimi devirdim. "Bir kez bir kadınla birlikte olunca, hepsi aynıdır sanıyordum. Ama öyle değilmiş."

Dominick, Peyton'dan ayrı kaldıkları süre boyunca onu özlediğinde, ona başka bir kadın bulup yatağını doldurmasını önerdim ve tüm kadınların aynı olduğunu söyledim. O zamanlar buna inanıyordum. Ama bu, Dani ile geceyi geçirmeden önceydi. Artık gerçeği biliyorum. Kadın kadındır... *ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana kadar*. Onunla birlikte olmak oyunu değiştirdi ve ben mahvoldum çünkü ondan başka hiçbir kadınla birlikte olmak istemiyorum, ama onunla birlikte olamıyorum.

Dominick'in ağzı seğiriyor, gülümsemeyi zor tutuyor ve ben, onun olayı çözdüğünü anlayarak inliyorum.

"Mükemmel amını buldun."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Dominick güldü. "Vay canına, Daniella'yı sikmişsin."

Pasquale'nin otoparkına girip arabasını park eder, ama motoru kapatmaz ve arabadan inmez.

"Dani'yi *sikmedim.*"

Yaptığımız şey bundan çok daha fazlasıydı.

Bir milyon kadınla yattım, ama Dani ile olan farklıydı.

"Onu sevdiğini ne zaman itiraf edeceksin?"

Başımı çevirip ona baktım, o da kaşlarını kaldırdı. "Brielle, Daniella'ya mesaj yazarken gülümsediğini gördüğünü söyledi. Akşam yemeğinde ikinizin birbirinize bakışlarını da gördüm. Pastanı yapanın o olduğunu öğrendiğinde, gözlerinde adeta kalpler vardı."

Kıkırdar. "Daha önce senin evine uğradım, konumunu kapatmıştın, seni arıyordum ve Daniella'ya rastladım. Senin için endişeleniyordu, doğum gününden beri seni görmediğini söyledi. Ama gözlerinden anlayabiliyordum. Bundan daha fazlası vardı. Kırılmıştı."

Başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Her şeyi mahvettim," diye itiraf ediyorum. "Pes ettim ve bu çok iyi geldi." Boğazım düğümleniyor. "Ama bunun bir önemi yok çünkü onunla tekrar birlikte olamam. O çok genç... çok genç. Ve önünde koca bir hayat var."

"Saçmalık," diyor Dominick, gözlerimi açıp ona bakmamı sağlıyor.

"Saçmalık da ne demek? Onunla evlenmen için anlaşma yapıldığını hatırlamıyor musun? İğrenç olduğunu söylemiştin."

"Evet, çünkü o zamanlar bebekti, sonra da çocuktu. Ama artık çocuk değil, Matteo. Ve onunla az da olsa konuştuğum kadarıyla, senden daha olgun."

"O Lorenzo'nun kız kardeşi," diye belirtiyorum.

"Ee?" diye alaycı bir şekilde sordu. "O senin en iyi arkadaşın. O benim kız kardeşim olsaydı, onunla birlikte olduğuna minnettar olurdum. En azından seninle güvende olduğunu bilirdim."

"Bu çok iğrenç," diye yarı şaka yarı ciddi bir şekilde söylüyorum. "Kız kardeşini ne kadar sevdiğim halde, onunla birlikte olmak yasadışı olurdu... en azından Florida'da."

"Siktir git." O gülüyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Mazeret uydurmayı bırak ve onunla konuş. Onunla birlikte olmak istiyorsan, onunla birlikte ol."

Tartışmak için ağzımı açtığımda telefonumun alarmı çalar ve onu alırım, çünkü çalmasının tek bir nedeni olduğunu biliyorum.

"Bu da ne böyle?" diye sorar Dominick.

"Dani'nin başı dertte."

DANIELLA

Yirmi dakika önce

BEN: Akşam yemeği sipariş edeceğim. Bir şey ister misin?

Matteo'nun cevabının ne olacağını zaten biliyorum. Son birkaç kez ona aynı soruyu mesaj attığımda verdiği cevapla aynı olacak, ama yine de farklı olmasını umuyorum.

Bir gün, aramızda olanlardan kaçmayı bırakacağını umuyorum, ama o korkuyor ve kafası karışık, ayrıca onun en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olmam da durumu kolaylaştırmıyor. Yaş farkımız çok büyük ve çok farklı insanlarız. Ama Matteo'nun yanında hissettiğim duygular, birbirimize karşı olan hislerimizi sürdürmememiz için mantıklı nedenleri gölgede bırakıyor.

Matteo: Hayır, antrenmanım var.

Yine Yunan yemeği yemek istediğim için aç olduğumdan iç çekip yemeğimi sipariş ediyorum. Bu hafta her gece yedim ama doyamıyorum.

Yemeğimin gelmesini beklerken, Matteo'nun bana aldığı tablet ve e-kitap aboneliği sayesinde son zamanlarda ilgimi çeken romantik romanı biraz daha okudum.

Bir noktada hayatımı düzene sokmam gerekecek, ama yıllarca okula gittikten ve Enrique'nin saçmalıklarıyla uğraştıktan sonra, dürüst olmak gerekirse Matteo'nun evinde dinlenip saklanmaktan keyif alıyorum. Gerçi benden saklanmak yerine yüzünü göstermesi daha iyi olurdu.

Onunla birlikte olmayı seviyorum. Sohbetlerimizi, birlikte spor yapmamızı ve yemek pişirmemizi. O tatlı ve eğlenceli, sanki bu yetmezmiş gibi yatak odasında da bir canavar. O geceden beri birkaç kez kendimi tatmin etmeye çalıştım, ama o bana bunun ne kadar güzel olabileceğini gösterdiğinden beri, kendi kendime ulaştığım orgazmlar büyük bir hayal kırıklığı.

Kapının çalınması, yemeğimin geldiğini gösteriyor, bu yüzden tabletimi bırakıp kapıyı açıyorum. Ancak yemeğimi getiren güvenlik görevlisi veya kapıcı değil, siyah maskeli bir adam.

Bir terslik olduğunu anladığım anda çığlık atıp kaçmaya çalışıyorum, ama çok uzaklaşamadan saçımdan çekilip geri getiriliyorum. Matteo'nun bana öğrettiği hareketleri hatırlamaya çalışıyorum, ama nafile. Adam çok güçlü ve ben karşı koyamadan ellerimi arkamda bağlıyor.

"Benden saklanabileceğini mi sandın?" Adam alaycı bir şekilde güldü ve ben sesini hemen tanıdım. "Kardeşim bunun intikam almak için doğru yol olmadığını düşünebilir, ama ben aynı fikirde değilim." Beni kendine doğru sıkıca çekti. "Şimdi, direnmeyi bırak," diye mırıldandı. "Ve senin ölümünün olabildiğince hızlı ve acısız olmasını sağlayacağım... tabii önce son bir kez sikmeden olmaz... eski günlerin hatrına."

24

MATTEO

"O lanet olası kapıcıyı ve güvenliği öldürdü!" Dominick, South Harbor Point'in arka sokaklarında yüz kilometre hızla giderken, mümkün olduğunca çabuk daireme ulaşmaya çalışırken bağırıyorum. "Onu ele geçirdiğimde, onu öldüreceğim. Ve eğer Dani'ye dokunursa, yemin ederim ki..."

Telefonumda alarm çaldığı anda Dani'nin başının dertte olduğunu anladım. Alarm, adamlarımdan birine bir şey olduğunda ve acil yardıma ihtiyaç duyduklarında çalıyor.

Dani'yi koruyan güvenlik görevlisi George olduğunu görür görmez, grup sohbetimizde adamlarıma en kısa sürede ona ulaşmaları gerektiğini bildiren bir mesaj attım.

"Onu geri getireceğiz," diyor Dominick, trafiğin içinde zikzaklar çizerek yola odaklanıyor.

Saat altı olduğu için trafik çok yoğun, ama yolları avucumuzun içi gibi biliyoruz.

Telefonum bir mesajla titrer, hoparlörü açıp oynat düğmesine basarım, böylece Dominick de mesajı duyabilir.

Ian: Kim olursa olsun, onu arka asansörden çıkardı ve Finn'i vurdu . O bir gümüş rengi dört kapılı

Mercedes sedan, US 1 üzerinde güneye doğru gidiyor. Kaleb, Finn'i doktora götürüyor, Scotty ve ben ise onu kuşatmamız gerekirse diye ayrı arabalarla Mercedes'i takip ediyoruz.

"Siktir!" Dominick'in gösterge paneline yumruk atıyorum. "Buna inanamıyorum. Orada olmalıydım."

"Enrique olmalı," diyor Dominick sakin bir şekilde, ben Ian'ın konumunu belirleyip ekranına yansıtarak ona hangi yöne gitmesi gerektiğini gösteriyorum.

"Kim olduğu önemli değil. Lorenzo'ya onun benimle güvende olduğunu söyledim."

Telefonum çalıyor ve Eddy aradığı için cevap veriyorum. Birkaç dakika önce onu arayıp kameraları çekmesini istemiştim.

"Enrique," diye onayladı. "Günlerdir seni izliyor. Sanırım rutinini öğrenmek için. Görünüşe göre Daniella son dört gündür aynı yerden yemek sipariş etmiş ve bu akşam sipariş verdiğinde, o da teslimatçıyı ortadan kaldırıp içeri girmiş. Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Ian ve Scotty peşinde," diyorum. "Teşekkürler."

Dominick köşeyi dönerken telefonu kapatıyorum. Kestirme yolu kullanarak Ian'ın bulunduğu yerden sadece çeyrek mil uzaklıkta kalıyoruz.

Bir dakika içinde onu yakalar ve birkaç saniye sonra gümüş rengi Mercedes'in yanına yanaşırız. Ian arkadan yaklaşırken Dominick keskin bir dönüş yapar ve Enrique'yi durmaya zorlar. Arabası Dominick'in arabasının yan tarafına çarpar, ancak Ian arkadan onu engellediği ve sağında sadece bir korkuluk olduğu için gidecek hiçbir yeri yoktur.

Dominick arabadan fırlar ve ben de orta konsolun üzerinden atlayarak onun tarafına geçmeye çalışırım, çünkü benim tarafım Enrique'nin arabasının ön kısmıyla kaplıdır.

Bu pisliği sonunda bulduğumuzda ne olacağını düşündüm. Ona işkence yapmayı, Dani'ye yaptıklarının bedelini ödettirmeyi planladım. Ama arabadan çıkıp onu da yanında sürükleyerek, kafasına silah dayayarak

ve yüzünde şeytani bir sırıtışla, silahımı kaldırıp onu alnının ortasından vurduğumda aklıma gelen tek düşünce, onsuz yaşayamayacağımdı.

Tek bir kurşun sessizce kafasından geçer ve o yere düşer.

Dani güvende.

Artık ona bir daha zarar veremez.

Dani ona bir saniye bakar — onu bu kadar çabuk öldürdüğüme şaşırdığından eminim — sonra bana bakar ve tüm vücudu rahatlamış bir şekilde gevşer.

"Matteo," diye nefes nefese söyler ve bana doğru koşar.

Çıplak ayakla, tişört ve pamuklu şort giymiş, ve sanırım o ona ulaştığında yemeğinin gelmesini bekliyordu.

O kollarıma atlayıp boynuma sarılırken, bacaklarını belime dolarken, silahımı pantolonumun arkasına sokuyorum.

Sonra ağzı ağzıma çarptı. Isırıyor, yalıyor,

emiyordu.

Ağzı benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor.

Dillerimiz birbirleri için yaratılmış gibi birbirlerini okşuyorlar.

Kalıp temizlik ekibinin gelmesini beklemeliyim. Dominick'in yeni bir arabaya ihtiyacı var.

Ama adamlarımdan biri daha ortaya çıktığı anda, kardeşime bakıyorum ve o da başını sallayarak, Dani ile birlikte gidebileceğimi sessizce bana bildiriyor. Eddy kameraları silecek ve tanık olmadığından emin olacaklar.

"Scotty," diye sesleniyorum. "Arabanı ödünç alabilir miyim?"

O başını sallar ve bana anahtarlarını atar. "Dominick ve ben Ian'la gidebiliriz."

"Teşekkürler."

Daniella ve ben eve kadar olan kısa yolculuk boyunca tek kelime etmedik. Ve daireye döndüğümüzde, bedenlerimizin konuşmasına izin verdik.

Onu yatağa yatırıp, tamamen çıplak kalana kadar kıyafetlerini çıkarıyorum. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, yüzünde makyaj yok ve bana gülümsediğinde hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Dudaklarından başlıyorum, dudaklarını yalıyorum ve sonra öpücüğü derinleştiriyorum, ondan daha fazlasını istiyorum. Büyürken hiç uyuşturucu kullanmadım. Bağımlılığın insanları nasıl etkilediğini gördüm. Uyuşturucunun verdiği hazzı yaşamak için hiçbir şeyden vazgeçmiyorlardı.

Ama şimdi anlıyorum, çünkü Dani'yi öptüğümde, bana verdiği haz bağımlılık yapıyor ve tüm varlığımla biliyorum ki, bu kadına bağımlıyım ve onu hayatımın geri kalanında yanımda tutmak için her şeyi yaparım.

"Matteo," diye mırıldanıyor ağzıma, "Bunu istiyorum, ama ..."

Son kelimeyi söylediğinde duruyorum. Onu ne kadar istesem, ona ne kadar ihtiyacım olsa, onu ne kadar arzulamış olsam da, onun duyguları önceliklidir.

"Ama..." diye devam ettim.

"Geçen sefer olanların tekrar olmasını istemiyorum," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle. "Seni istiyorum, seninle olmak istiyorum, ama tekrar gitmene dayanabilir miyim bilmiyorum."

Kahretsin, bu kadın...

Ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyor, ama bu ona her şeyi vermeye çalışmamı engellemeyecek.

"Seninle birlikte olduğum için pişman olmam gerekirdi," diye itiraf ediyorum, yanıma dönüp onu da yanıma çekiyorum. "Ama yapamıyorum." Dudaklarımı onun dudaklarına kısa bir öpücük için bastırıyorum. "Seks yapmadan çok önce sana aşık olduğumu biliyordum. Sonra doğum günüm için kardeşinle kulübe gittim ve o, takılmak için kadın bulmaktan bahsettiğinde, bu düşünceyi aklımdan bile geçirmedim, senden başka kimseyi istemiyordum."

Bana gözlerini kırpıştırıyor ve ben parmak eklemlerimle yumuşak yanağını okşuyorum.

Tanrım, nefes kesici bir kadın.

"Geçen hafta senden uzak durmaya çalıştım, ama her gece eve geldiğimde, saatlerce uyumanı izledim, zaten bildiğim şeyi kabul etmek istemiyordum..."

"Ne biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Her ne kadar engellemeye çalışsam da, sana aşık olduğumu."

Gözleri büyüdü ve ona aşık olduğumu itiraf ettiğim için muhtemelen ödüm kopmalıydı. Bu sözleri daha önce kimseye söylememiştim. Ama en azından bunu sonunda yüksek sesle itiraf edebilmek özgürleştirici bir duyguydu.

"Beni seviyor musun?" diye fısıldadı. "Enrique beni neredeyse öldürecekken mi böyle söylüyorsun?"

"Hayır." Saçlarının birkaç telini kulağının arkasına itip yüzünün yanını avucumla okşadım. "Alarm, senin tehlikede olduğunu bildirdiğinde, kardeşimle arabada oturmuş, senin hakkında konuşuyorduk. Zaten eve gelip sana söylemeyi planlıyordum." İç geçirdim. "Korkacak pek bir şeyim yok tatlım, ama seni sevmek beni çok korkutuyor."

"Ne? Neden?" Kafasını sallar. "Birini sevmek güzel olmalı, korkutucu değil."

"İşte bu yüzden." Parmağımın ucuyla alnını, burnunu okşadım ve dolgun dudaklarında durdum. "Sen her şeyin güzelliğini ve iyiliğini görüyorsun, görmelisin de. Bu yüzden baban seni uzak tuttu. Ama ben birini sevmenin sonuçlarını gördüm."

Kız kardeşim erkek arkadaşını kaybetti ve kürtaj yaptırmak zorunda kaldı.

Annemin Andrey tarafından duygusal ve fiziksel olarak dövülmesi.

Dominick'in oğlu iki kez kaçırılmak üzereydi.

Dani'nin ebeveynlerinin ölümü bile, Enrique'nin ebeveynlerine olan sevgisinin ölümcül sonuçlar doğurmasının bir sonucuydu.

"Bugün olanlar kolaylıkla tekrar olabilir," diyorum ona. "Sadece sonucu farklı olur. O daireye girdiğinde seni öldürebilirdi ve ben seni kaybederdim."

Dani'nin benden önce bu dünyadan ayrılacağı düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor ve onu kollarıma alıp yüzümü boynuna gömmek ve tatlı kokusunu içime çekmek istiyorum.

"Kaçmalısın," diye fısıldıyorum. "Hızlıca ve buradan uzaklara kaç."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor, geri çekilip gözlerime bakarak. "Sonuçlarına katlanmayı göze alıp, sana sahip olmadan geçireceğim zamandan ziyade, sana sahip olduğum süreyi seni severek geçirmeyi tercih ederim." Bacağını gövdemin üzerine kaydırıp karnımın üzerine oturuyor. "Beni her şeyden koruyamazsın," diyor, ellerini yüzüme koyarak. "Tek yapabileceğin beni sevmek."

Gömleğimin eteğini tutuyor ve ben de onu çıkarmaya yardım ediyorum. Sonra vücudumda aşağı doğru kayıyor, yol boyunca tenimi öpüyor, ta ki kasıklarıma paralel olana kadar. Pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açıyor, boxerımı da aşağı çekerek sertleşmiş penisini ortaya çıkarıyor.

Dirseklerime yaslanıyorum, mavi gözlerim onun yeşil gözleriyle buluşuyor.

"Seni seviyorum Matteo," diyor, "ve hiçbir yere gitmiyorum."

Parmaklarını benim sikimin dibine doluyor ve sonra beni boğazının en dibine kadar alıyor. Gözleri yaşarana ve ben boşalmaya yakın olana kadar benim sikimi emiyor, yalıyor ve boğazına kadar alıyor.

Ama ben böyle boşalmak istemiyorum. Dani'nin içine girmek, onu öpmek, ona dokunmak, amının penisimi sardığını hissetmek, içimdeki spermi dışarı çıkarmak istiyorum.

Bu yüzden, nefes almak için durduğunda, onu yukarı çekip penisimin üzerine yönlendiriyorum. Beni santim santim içine alırken ikimiz de inliyoruz, ta ki onu tamamen doldurana kadar.

"Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum," diye mırıldanır ağzıma. "Bu bağ. Arzu. Doyamıyorum."

"Senin yüzünden," diyorum ona, belinden tutup onu alttan sikebilmek için. "Senin tatlılığın bağımlılık yapıyor."

Ellerini omuzlarıma koyar ve bana çok duygulu bir şekilde bakar. Sanki ruhumu görebiliyormuş gibi.

"Hayır." Başını sallar. "Ben değilim... biziz." Biz.

Dani ve ben.

"Seni istiyorum," diyorum ona. "Aramızdaki bu şeyi sürdürmek istiyorum, ama..." Boğazım düğümleniyor, söylemek üzere olduğum şeyin aramızdaki ilişkiyi daha başlamadan bitirip bitirmeyeceğini merak ediyorum. "Ama kardeşiminkine sahip olmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Çocuk istemiyorum. Hayatının tehlikede olması yeterince kötü. Bir de benim duygusal dengesizliğim ve disleksim gibi tüm sorunlarım eklenince..."

"Hey," diyor, parmağının ucunu dudaklarıma bastırarak. "Sen berbat durumda değilsin, ve eğer çocuklarımız bu engellerden herhangi biriyle doğmuş olsalar bile, onlar da berbat durumda olmayacaklar. Sevilecek ve bakılacaklar, ve sen onların zorluk çekmelerine asla izin vermeyeceksin. Ama eğer bebek istemiyorsan... o zaman benim için sorun yok."

"Öylece mi?" diye soruyorum, benim için tüm hayatının gidişatını değiştireceğine şaşırmışım. "Çocuklu bir aile istediğini söylemiştin."

"Evet, öyle" diye itiraf ediyor. "Her zaman bir gün çocuklarım olacağını ve onlarla yakın olacağımı düşünmüşümdür. Anne babamı seviyorum, ama beni güvende tutmak için uzaklara göndermelerinden nefret ediyordum. Sonra da öldürüldüler. Beni güvende tutmak için yaptıkları onca şeye rağmen, sonunda yine de çok erken öldüler.

Onları kaybetmekle hayatımın sona ereceğini düşünmek arasında, Enrique sayesinde hayatı hafife almak istemiyorum. Tüm bu kaosun ortasında seni buldum. Yıllar boyunca birçok kişiyle çıktım, ama hiçbiri seninle olduğumda hissettiğim sevgiyi ve mutluluğu bana yaşatmadı. Ve seninle olmak sadece ikimiz demekse, bu benim için yeterli."

Kahretsin, bu kadın. Asla istemediğime yemin ettiğim, ama artık onsuz yaşayamadığım her şey.

Elleri omuzlarıma geri dönüyor ve hareket etmeye başlıyor. Onun kontrolü ele almasına izin veriyorum, benimle birlikte olmak için çocuk sahibi olmaktan vazgeçmeye hazır olduğunu görmezden gelerek

, onun yerine onun dolgun göğüslerine odaklanıyorum. Yumuşak ve yuvarlak göğüslerine doyamıyorum.

Dani gibi bir kadının beni istemesi için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum, ama o benim sikimi sürerken, ona gösterdiğim şekilde orgazm olurken, onu asla bırakmamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ediyorum. Onu hak etmiyor olabilirim, ama bu onu tutmayacağım anlamına gelmez.

"Matteo," diye inliyor. "Çok yaklaştım ama..." Vücudundan bıkmış bir şekilde dudaklarını büzüyor.

"Ben yanındayım tatlım," diyorum ve ona hızlıca bir öpücük veriyorum.

Onu sırt üstü yatırıyorum ve bacağını omzumun üzerine kaldırıyorum, onu doruğa ulaştıracak noktaya tam olarak ulaşmak için açıyı ayarlıyorum.

Tabii ki, birkaç kez ittikten sonra, benim adımı haykırarak benim penisimde orgazm oluyor ve beni de onunla birlikte orgazma ulaştırıyor.

Nefesini toplayınca, "Duş almam lazım," diyor. "Bana eşlik eder misin?"

Kaşlarını oynatıyor ve sanki beni bir şeye ikna etmesi gerekiyormuş gibi elini baştan çıkarıcı bir şekilde göğsümden aşağı doğru kaydırıyor. Onun için her şeyi yapacağımı, ikna etmeye gerek olmadığını çok geçmeden öğrenecek.

"HAYIR."

Dani dudaklarını büküyor. "Ne demek

hayır?" "Olmaz."

"Bu adil değil." Kollarını göğsünde kavuşturur, hala çıplak olduğumuz için göğüsleri ortaya çıkar.

Duş aldıktan ve Yunan yemeği yedikten sonra, o hiç

Vampire Diaries'i izledik, sonra da onu tatlı olarak yedim.

Üçüncü, belki dördüncü orgazmından kısa bir süre sonra bayıldı ve ben yatakta uzanıp bütün gece onun uyumasını izledim, ona hislerimi söyleme fırsatı bile bulamadan onu neredeyse kaybedeceğimi düşünerek kafam karışmıştı.

Ve uyanık olduğum için mutluyum çünkü bu sabah erken saatlerde, bir kabustan uyandı ve ben oradaydım, ona sarıldım ve ona güvende olduğunu ve Enrique'nin artık sadece küllerden ibaret olduğunu hatırlattım, cebimizde olan krematoryum teknisyenine teşekkürler.

Sakinleştikten sonra başını göğsüme koydu ve ben bunun tekrar uykuya dalacağı anlamına geldiğini düşündüm
—ta ki konuşana kadar.

"Dövüşünü izlemek istiyorum," dedi üçüncü kez. Görünüşe göre, telefonumu onun görebileceği bir yerde bırakmıştım ve
Lucian yaklaşan dövüşümle ilgili bana mesaj attı ve bu da Dani'nin dövüşe gitmek için ısrar etmesine neden oldu.

"Enrique gitti," diye ekledi, "bu da benim güvenle gidebileceğim anlamına geliyor."

O haklı, ama benim aklım son kavgaya gidiyor. Neredeyse bir yıl önceydi. Rakibimi yenmiştim ki yangın alarmı çaldı ve herkes telaşla kaçışmaya başladı. Depolarımızdan birinin de yandığı haberini aldık, Dominick Peyton, Hillary ve Brielle'i eve gönderdi, biz de durumu kontrol etmeye gittik, ama bunun Anthony'nin biz şehrin diğer tarafındayken Damien'e ulaşabilmesi için bir oyalama olduğunu öğrendik.

Neyse ki Brielle, Damien'i kaçırmadan onu öldürdü, ama her şey berbat bir hal almıştı ve her şey yoluna girmiş olsa da, o günden beri orada başka bir dövüş planlamadım.

"Lütfen." Dani uyluğunu benim penisem boyunca kaydırdı ve çenesini göğsüme dayadı, bana en tatlı şekilde dudaklarını büzerek baktı.

Pes etmek üzereyken, yukarıdan gelen ayak sesleri kulağıma çarpar. İçgüdüsel olarak, komodinin çekmecesinden silahımı alıp, yatak odasının kapısı açık olduğu için Dani'yi korumak için onu engellerim.

Silahımı kaldırıp, dairemde kim varsa onu vurmaya hazırlanırken, Lorenzo'nun gözleri benimkilerle buluştu ve ellerini başının üzerine kaldırdı.

"Kahretsin! Benim," diyor. "Dün gece olanları duydum..." Sözleri, bakışları benden... "Dani? Matteo'nun yatağında ne halt ediyorsun?"

Dani şaşkınlıkla çığlık atar ve kendini örtmek için çarşafı üzerine çeker, bu da beni tamamen çıplak bırakır.

Lorenzo'nun olayı anlaması sadece birkaç saniye sürer ve anladığında, içinden küfürler eder ve kapıyı çarparak kapatır.

"Giyin ve buradan çık!" diye kapının arkasından bağırır. "Hemen!"

Dani yataktan hızla kalkar, burada kendi kıyafeti olmadığı için benim gömleklerimden ve eşofmanlarımdan birini giyer, ben de onun seksi kıçını izlerim.

"Matteo!" diye tıslar. "Acele et."

"Kardeşin hiçbir yere gitmiyor." Yataktan kayarak kalkıp bir eşofman giydim, sadece Lorenzo olduğu için gömleği giymedim, sonra Dani'yi kollarıma aldım. "Nefes al, Küçük Russo."

Takma isme kaşlarını çatıyor. "Yine mi başladık?
Küçük Russo mu?"

"Sen her zaman Küçük Russo olacaksın." Eğilip dudaklarını dudaklarımla okşuyorum. "Ama şimdi, sen benim Küçük Russo'msun."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Yani, ona birlikte olduğumuzu söyleyeceksin mi?"

"Ona bir şey söylememe gerek yok," diyorum gülerek. "Bizi zaten gördü."

Gülümsemesi kaybolur ve ben kıkırdarım.

"Gidelim bebeğim. Kardeşin bekliyor."

Aşağı indiğimizde Lorenzo telefonda iş konuşuyor. Ama bizi görünce, karşı tarafı geri arayacağını söylüyor.

"Lanet olsun, Dani." Onu kollarına alır ve sıkıca sarılır. "Bu sabah olanları duyduğumda, neredeyse çıldırıyordum." Bana öfkeyle bakar. "Bana söylemeliydin."

"Her şey çok hızlı oldu," diye açıklıyor Dani, geri çekilirken. "Bir dakika önce yemek sipariş ediyordum, bir dakika sonra Enrique beni arabasına bindirip tecavüz edip öldüreceğini söylüyordu."

Onun itirafı beni öfkelendirdi ve o pislikle birkaç saat geçirebilmeyi diledim. Ona yaşattığı şeyler için en kötü işkenceyi hak ediyordu, ama o öldü, yani bu olmayacak. Ve şimdi tek yapabileceğim Dani'ye odaklanmak ve böyle bir şeyin bir daha asla olmaması için uğraşmak.

"Sonra Matteo ve Dominick bizi engelledi ve Enrique beni öldürmeden önce Matteo onu kafasından vurdu," diye devam ediyor. "Çılgınca bir şeydi. Matteo'yu asla kızdırmayın çünkü, inanın bana, atışı tam isabetliydi."

Kendi şakasına gülüyor ve bu ses doğrudan kalbime işliyor. Düşünmeden onu kollarıma alıp şakağına öpüyorum ve Lorenzo'nun dikkati kız kardeşinden bana kayıyor.

"Sonra onu buraya getirdin ve kız kardeşimi sikmekle o kadar meşguldün ki, onun iyi olduğunu bana haber veremedin mi?" Kaşlarını kaldırır.

Eğer o benim en iyi arkadaşım olmasaydı, az önce söylediği şey iç 'ın suratına yumruk atardım. Ama o kızgın ve buna her türlü hakkı var.

"Lorenzo," diye başlar Dani, ama ben onu sıkıca sararım ve sessizce bu işi benim halletmeme izin vermesini isterim.

"Haklısın," diyorum ona. "Seni arayıp olanları anlatmalıydım. Özür dilerim."

Lorenzo'nun yüzü yumuşar ve iç çeker. "Peki, ikinizin arasında ne var? Siz sadece sikişiyor musunuz..."

"O cümleyi bitirme," diye uyarıyorum. "Seni kardeşim gibi seviyorum ve bir kez görmezden geldim, ama bir daha olmayacak. Kız kardeşini seviyorum ve bunu seninle konuşmalıydım, ama ona direnmeye çalışıyordum ve..." Kafamı sallıyorum. "Onunla birlikte olmak istemedim. Onun için yeterince iyi olmadığımı biliyorum, ama..."

"Siktir et," diyor Lorenzo. "Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Ve birini sevdiğinde, onu korumak için elinden gelen her şeyi yaparsın. Yani, eğer kız kardeşimi seviyorsan..."

"Seviyorum."

"O zaman, onun emin ellerde olduğunu biliyorum," diye bitirir. "Hayatımız boyunca beni korudun ve kız kardeşim için de aynısını yapacağından hiç şüphem yok." Bana doğru bir adım atar. "Ama onu aldatırsan ya da incitirsen, seni öldürmesi için birini tutarım."

Ben kahkaha atarım, Lorenzo da güler.

"Onu incitecek hiçbir şey yapmayacağım," diye söz veriyorum.

"Güzel." Beni kucaklayarak sarılır. "O zaman, ailemize hoş geldin."

Ayrılırız ve o Dani'ye bakar. "Ve sen... Tehdit resmi olarak ortadan kalktı, bu yüzden yarın sabah ilk iş olarak ofiste görüşelim, aile işini öğrenmeye başlayalım."

Kaşlarını kaldırır ve Dani'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirir.

"Orada olacağım."

25

DANIELLA

"şey, beklediğimden daha iyi gitti," diyorum Matteo'ya birkaç saat sonra, Lorenzo gittikten sonra.

"Evet," diye Matteo da aynı fikirde olduğunu belirtip beni kollarına alıyor. "Ama bu beni şaşırtmadı. Lorenzo tanıdığım en sakin, en aklı başında adamdır."

"Onu istediğim kadar iyi tanımıyorum," diye itiraf ettim. "Ama onu daha yakından tanımayı dört gözle bekliyorum."

Onlara aç olduğumu söyledikten sonra, Matteo yemek sipariş etmeyi teklif etti ve Lorenzo yemek yiyip sohbet etmek için kaldı. Aramızda hiçbir mesafe olmadan onunla konuşmak çok hoştu. O benim kalan tek ailem ve yakın olmak istiyorum.

Kapı zili çaldığında, irkildim ve saklandım. Matteo beni sakinleştirip güvende olduğumu söyledi, Lorenzo ise güvenlik görevlisinden yemeği aldı.

Neyse ki Enrique kimseyi öldürmemişti, ancak iki güvenlik görevlisi ve kapıcı vurulmuş ve hastanede tedavi görüyorlardı. Matteo, üçünün de bakılacağını söyledi, özellikle de bayılmadan önce alarmı çaldırarak Matteo'nun benim başımın dertte olduğunu fark etmesini sağlayan güvenlik görevlisi.

Yemekler bitince Lorenzo ofise gitmesi gerektiğini söyledi ve ben de ona eşlik etmek istediğimi söyledim, ama o bana dinlenmemi ve yarın görüşeceğimizi söyledi.

Bu da aklıma şunu
getirdi... "Kıyafete
ihtiyacım var."

Matteo bana şaşkınlıkla baktı ve ben güldüm.

"Kusura bakma, garip bir geçiş oldu. Ama yarın işe nasıl gideceğimi düşünüyordum ve iş kıyafetim yok. Benimle alışverişe gelmek ister misin?"

Matteo inler. "İstemem. Ama alışverişi seven birini tanıyorum."

Telefonunu çıkarır ama ben onu elinden alırım.

"Acıma alışveriş arkadaşı istemiyorum."

O da onu geri kapar. "İnan bana, kardeşim alışverişe gitmekten çok mutlu olacaktır. Özellikle de benim paramla."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Senin paranı harcamayacağım. Benim bir Russo olduğumu unutmadın, değil mi? Annemle babam vefat ettiğinde, her şeyin yarısını aldım. Senin kadar zengin olmayabilirim, ama maddi sıkıntım da yok."

Neyse ki, Enrique hesaplarımızı birleştirmekten bahsetmesine rağmen, bunu yapma fırsatımız olmadı, bu yüzden ailemin zor kazandığı para hala güvende.

Matteo bana sert bir bakış attı, ben güldüm.

"O bakış ne için? Altın avcısı rolünü oynamamı mı istiyorsun? Bu seni daha iyi hissettirecek mi?" "*Evet, lütfen Matteo. Bana her şeyi al.*"

Flörtöz bir şekilde kirpiklerimi kırpıyorum ve o gülümsüyor.

"Sen berbat bir altın avcısı olurdun," diyor. "Bir aydan fazla süredir burada yaşıyorsun ve birkaç pişirme malzemesi istemek dışında benim paramdan bir kuruş bile harcamadın."

"Ben bakım gerektiren biri değilim." Omuz silkiyorum ve sonra satın aldığım başka bir şeyi hatırlıyorum. "Senin için bir şey aldım. Hemen dönerim."

Yukarı koşup odama girerim, Matteo benden kaçarken geçen gün gelen paketi alırım ve aşağı koşarım.

O kanepede oturmuş, telefonu kulağına dayamış, ben de yanına sokulup konuşmasını bitirmesini bekliyorum.

"Tamam, ama Ian da onunla birlikte olacak. Daniil'in seninle olması umurumda değil. O senin koruman, Ian ise George görevden alındığı için artık onun koruması. Dün gece onunla konuştum ve kabul etti. Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapatıp cebine koyuyor. "Bri alışverişe gitmek için yakında burada olacak."

"Peki ya korumalar?" diye soruyorum, paketi sehpaya koyarken.

"Daniil onun kişisel koruması. Ian da senin koruman olacak. Eğer iyi anlaşamazsanız bana haber verin, başka birini seçerim, ama o son derece sadık biridir ve seni koruyacağına güveniyorum."

"Ama neden birine ihtiyacım olsun ki?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde. "Enrique gitti, yani ben güvendeyim."

Matteo iç çeker. "Üniversitede okuduğun süre boyunca babanın seni gözetleyen biri olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?" diye hayretle soruyorum. "Hayır..."

"Evet," diye yanıtlar. "Seni uzak tutmuş olabilir, ama iş arkadaşları senin hakkında bilgi sahibiydi ve o bu riski göze alamazdı. Tek bir iş arkadaşının düşman olması yeterlidir, sen de tehlikeye girersin. Bri'nin Daniil'i var, Peyton'ın Denis'i var. Damien'in bile her gün okula onunla birlikte giden bir koruması var."

"Lorenzo da aynı şeyi mi yaptı?"

"Hayır." Matteo'nun çenesi sıkılır. "O senin güvenini bozmak istemedi. Ve ben bunu anlıyorum. Ama belki de bunu yapsaydı, gardiyan Enrique hakkında rapor verirdi ve sen o pislikle evlenmezdin."

"Gerçekten batırdım," diye mırıldanıyorum.

"Hayır." Beni kollarına alır, böylece kanepede ona daha yakın olmak zorunda kalırım. "Bana kardeşini çok hatırlatıyorsun.

. Muhtemelen beni sana çeken de bu." Kıkırdar. "İkiniz de kalbinizle seviyorsunuz. İnsanlara güveniyor ve onlara şans veriyorsunuz."

"Bu, bizim saf ve naif olduğumuzu kibarca söylemenin bir yolu."

Kafasını sallar. "Hayır, sadece sinik olacak kadar yorgun değilsin. Ve ben bunu senin için seviyorum. Senin erkek arkadaşın olarak amacım, senin bu şekilde kalmanı sağlamak." Matteo avucuyla yüzümü okşar. "Seni anlıyorum, tatlım. Kendi paranı mı harcamak istiyorsun? Tamam. Ama seni güvende tutmaktan vazgeçmeyeceğim."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak çok çabuk biten bir öpücük verir. "Şimdi, bana göstermen gereken neydi?"

Ah evet! Yukarı koştuğum neden.

Ama sonra aklıma geldi. "Az önce kendine erkek arkadaşım mı dedin?"

Yüzümde bir gülümseme yayılır ve Matteo gözlerini devirir.

"Otuz beş yaşındayım. Sanırım bunun bir gün olması gerekiyordu. Ama
erkek arkadaşların yaptığı şeyleri bekleme."

"Ne gibi?" diye soruyorum, şimdi
meraklanmışım. "Çiçekler, randevular
falan."

Onun itirafına hafifçe gülümserim ve eğilip çenesinin köşesine bir öpücük kondururum. "Çiçeklere, randevulara ya da başka saçmalıklara ihtiyacım yok," derim, onun sözlerini tekrar ederek. "Sadece sana ihtiyacım var. Ama..." Geri çekilip gözlerine bakarım. "Eğer beni bir gün aldatırsan, benden korunmak için tüm korumalarına ihtiyacın olacak."

Matteo alaycı bir şekilde güler. "Böyle bir şey asla olmaz," der ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Erkek arkadaşlık için uygun biri olmayabilirim ve muhtemelen bu konuda berbatım, ama seni asla incitmem. Andrey'in yıllarca annemi aldattığını gördüm ve asla o pislik gibi olmayacağım."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım.

"Şimdi, dikkatin tekrar dağılmadan önce," der gülerek, "ne var sende?"

"Ah evet!" Paketi alıyorum. "Disleksine uyum sağladığını biliyorum, ama bunu konuştuktan sonra ve

Okumakta zorlandığın için üzgün görünüyordun, ben de biraz araştırma yaptım.

Renkli kartları ve ona aldığım kitabı çıkardım. "Bu ne?" diye dikkatlice sordu.

"Renkli kartların yardımcı olabileceğini okudum." "Hayır. Kitap ne?"

"Oh, en sevdiğim kitaplardan biri, *The Giver.*"

"Bu kitabı hatırlıyorum ama hiç okumadım," diye itiraf ediyor. "Çok güzel bir kitap. Bir ütopya hakkında, ancak aslında bir distopya olduğu da söylenebilir. Beğeneceğini düşünüyorum."

"Tamam," diyor. "Peki kartlar?"

Kartları çıkarıp kitabı açıyorum ve ilk sayfaya kırmızı bir kart koyuyorum. "Herkes farklı olduğu için farklı renklerde kartlar var ve hiç işe yaramayabilir. Ama denemenin zararı olmaz diye düşündüm. Kelimelere bak ve şeffaf kartın arkasından daha net görünüp görünmediklerine bak."

Sayfaya birkaç saniye baktıktan sonra başını salladı. "Hayır. Hâlâ karışık."

"Başka bir tane deneyelim."

Birkaç rengi deniyoruz ve her seferinde hayır dediğinde, kalbim onun için acıyor. Ses tonundan, yenilmiş ve rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. Belki de bu kötü bir fikirdi, ama umuyordum ki, eğer bir tanesi işe yararsa, belki kendini o kadar kırık hissetmezdi.

Mavi olanı sayfanın üzerine koyup bekledim... bekledim... ve yine hayır diyeceğini düşündüğüm anda, ilk cümleyi okumaya başladı. Sonra ikinciye, sonra üçüncüye devam etti. Paragrafı bitirdiğinde, bana nefes kesici bir gülümsemeyle baktı.

"Nasıl yaptım?" diye sordu.

"Her kelimeyi mükemmel okudun," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

"Vay canına," diye nefesini tutar. "Kelimeler... karışık değillerdi."

Birkaç cümle daha okur ve durduğunda ben başımı sallarım.

"Her kelime, mükemmel."

"Siktir," der ve beni kollarına alır. "Bunun için teşekkür ederim. Şimdiye kadar normal bir insan gibi okuyabilmeyi ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim."

"Senin öğrenme güçlüğün var," diye düzeltiyorum, "ama bu seni diğerlerinden daha az normal yapmaz. Bana biraz daha okur musun?"

"Evet, ama şu anda sana ne kadar minnettar olduğumu göstermem gerek."

Elini uzatıp beni kucağına çeker ve sonra ağzını ağzıma yapıştırır. Güçlü elleriyle yüzümü okşar ve yavaş, sığ dil hareketleriyle nazikçe, saygıyla beni öper ve sanki etrafımızdaki tüm dünya buharlaşır.

Ta ki kapı açılıp Brielle, "Tatlım, ben geldim! Oops. Görünüşe göre bir şeye denk geldim." diye seslenene kadar.

Arkasından kapıyı kapatır ve Matteo sinirli bir şekilde homurdanır.

"Kodu değiştirmemi hatırlat," diye fısıldar, ama Brielle'in duyabileceği kadar yüksek sesle. "Görünüşe göre ailem ve arkadaşlarım *acil durum* kelimesinin anlamını anlamıyorlar."

O beni orada tutmaya çalışsa da kucağından inerim ve o dönüp Brielle'e şakacı bir bakış atar.

"Benim hatam," der omuz silkerek. "Sizin bir ilişkiniz olduğunu bilmiyordum."

"Oh, evet," diyorum gülerek. "Hatta kendini benim erkek arkadaşım olarak tanıttı."

Brielle alaycı bir şekilde "Aman Tanrım, bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Duyuyor musun?" der. Kulağını avucuna koyar ve uzağa bakar. "Harbor Point'in kötü çocuğu resmen piyasadan çekildi diye ağlayan kadınların sesleri."

O kendi şakasına gülüyor ve ben de ona katılmaktan kendimi alamıyorum çünkü o yanılmıyor. Matteo belki düşünmüyor ama

erkek arkadaş malzemesi olduğunu düşünmüyor olabilir, ama bana olduğu kadar diğer kadınlara da özen gösteriyor olsaydı, onun artık bekar ve müsait olmadığı için üzülmeye hakları olurdu.

"Çok komik," diye mırıldanır Matteo. "Yapacak işlerim var. Alışverişin tadını çıkar."

Giyinmek için dönünce, kolumu tutup beni geri çekiyor , dudakları kulağımın kepçesine değene kadar.

"Ve kadınların satın almayı sevdiği seksi iç çamaşırlarından bulursan, en sevdiğim renk yeşil."

En sevdiği renk yeşil... benim gözlerim gibi.

Erkek arkadaş malzemesi değilmiş, hadi oradan.

"Aman Tanrım, alışverişten yoruldum." Çantalarımı yanıma yere bırakıyorum ve Brielle gülüyor.

"Aynı durumdayım. Peyton'ın bize katılabileceğini umuyordum, ama ikizler soğuk algınlığı oldular ve sanırım günlerdir uyumadılar." Dramatik bir şekilde titrer.

İkimiz de alışverişten yorulduğumuz için, Lattes and Words adında, kitapçı da olan küçük bir kafeye uğradık. Burası çok sevimli ve kahve ve kitap kokuyor.

"Onlarla birlikte yaşıyorsun, değil mi?" Kahve sipariş etmek için sıraya girerken soruyorum.

"Evet." Diye iç geçirir. "Ve genellikle bunu seviyorum. Kardeşim, yengem ve sevimli yeğenlerimle vakit geçirmeyi seviyorum. Ama evde iki bebek ve dört yaşında bir çocuk varken, durum biraz kaotik oluyor," diye itiraf eder.

"Hayal bile edemiyorum."

Hiç bebeklerle vakit geçirmedim. Arkadaşlarımın hiçbiri bebek sahibi değil ve ben de sadece yirmi iki yaşındayım, bebek sahibi olma düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi.

"İyi günler! Lattes and Words'e hoş geldiniz. Ne alırsınız?" tezgahın arkasındaki neşeli kadın

soruyor.

"Ben buzlu kabak baharatlı latte alayım... ve yaban mersinli kek," diyorum ilk olarak.

"Gerçekten mi?" Brielle alaycı bir şekilde sorar. "Yaz ortasında kabak mı? Bu suç sayılmalı. Haksız mıyım?" diye sorar ve kadın yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırır.

"Beni bu işe karıştırmayın. Tarafsız kalmak benim işim." Elini uzatır. "Ben Nicole Vanderbilt," der. "Lattes and Words'ün sahibi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, elini sıkarak. "Burası çok sevimli."

"Vanderbilt mi?" Brielle sorar. "Yani..."

"Evet," Nicole başını sallar, "Ben Belediye Başkanı Vanderbilt'in kızıyım." Sonra eğilip fısıldar, "Ama söz veriyorum, kahve ve kitap seçimlerim onun siyasi niyetlerinden çok daha iyidir."

Hepimiz güleriz ve bu kadını anında severim. Bu da bana arkadaşlarımı arayıp hal hatırlarını sormam gerektiğini hatırlatır. Enrique öldükten sonra onlarla konuşmuş ve onlara PG versiyonunu anlatmıştım. Endişelenmişler ve arabayla gelmek istemişlerdi, ama ben bir arkadaşımda kaldığımı ve yerim olmadığını söylemiş, işlerimi halledince kızlar günü yapacağımıza söz vermiştim.

"Ben hindistan cevizi sütlü yaban mersinli bir içecek alacağım," diyor Brielle, mükemmel kavisli kaşlarını bana doğru kaldırarak. "*Gerçek* bir yaz içeceği."

Gülüyorum ve omuz silkiyorum. "PSL, yılın hangi zamanında olursa olsun en sevdiğim içecek."

"Siz de bir şeyler yemek ister misiniz?" diye sorar Nicole.

"Hmm..." Brielle seçeneklere göz gezdirir. "Kızılcık çöreği lütfen."

"Hemen geliyor."

Kasiyere siparişlerimizi verir ve ikimizin parasını da öderim.

"Bana acıyıp, ne yapıyorsan bırakıp benimle alışverişe çıktığın için teşekkür etmek için ısmarlıyorum."

Brielle eliyle beni durdurur. "Dürüst olmak gerekirse, ben bir şey yapmıyordum. Şu anda çıktığım Theodore biraz işkolik, bu yüzden onu bu gece geç saatlere kadar göremeyeceğim." Omuzlarını silker.

"Matteo erkek arkadaşın olduğundan bahsetmemişti. Yeni mi?"

"Evet, Matteo ilk randevumuzda onunla tanıştı ve onu korkutup kaçırmaya çalıştı, bu yüzden nereye varacağını bilemediğim için bu konuyu gizli tuttum. Dominick ve Peyton ile birlikte yaşadığım için, her zaman onun evine gidiyorum."

Pastalarımızı alıp bir masaya oturduk ve içeceklerimizi bekledik.

"Kendi evine taşınmayı düşündün mü?" diye soruyorum, muffinimden bir ısırık alırken. Yumuşak ve tadı ağzımda patlıyor. "Ya da Matteo'nun yanına taşınabilirsin," diye ekliyorum. "Birkaç odası var."

"Ve her gün tavşan gibi sevişmenizi izlemek için mi?" İğrenerek burnunu kırıştırır. "Hayır, teşekkürler."

"Enrique gittiğine ve ben nispeten güvende olduğuma göre" — birkaç metre ötede duran iki korumaya bakıyorum — "kendi evimi aramaya başlamam gerekiyor. Eğer oda arkadaşı istiyorsan, bana haber ver."

"Ne için oda arkadaşı?" diye bir erkek sesi duyuldu, bu ses beni irkitti ve ağzıma atmak üzere olduğum muffin parçasını neredeyse düşürüyordum.

Arkamı döndüğümde, Matteo sandalyemin yanında durmuş, bana hem sinirli hem de şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

"Selam!" Koltuğumdan kalkıp kollarımı boynuna doladım ve ona masum bir öpücük verdim. "Burada olduğumuzu nasıl bildin?"

Brielle kıkırdayarak güldü ve sonra hatırladım... muhafızlar.

"Doğru," diyorum ve oturduğum yere oturuyorum.

Matteo başka bir masadan bir sandalye alıp bizim masaya getirir. "Sana bir soru sordum," der bana. "Ne için oda arkadaşı?"

"Nereye yaşayacaksam oraya," diyorum yavaşça, neden bu kadar kızgın olduğunu anlamadan.

Nicole içeceklerimizi masaya koyar ve biz ona teşekkür ederiz. Matteo'ya bir şey ister mi diye sorduğunda, Matteo başını sallar, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz.

"Ee, çok eğlenceliydi." Brielle ayağa kalkar, çöreğini ve içkisini alır. "Ama ikiniz konuşun."

"Bekle, ne? Neler oluyor?" Brielle'e ve Matteo'ya bakarak soruyorum.

Brielle gülüyor ve eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Sonra beni ara, konuşalım. Alışveriş çok eğlenceliydi. Yakında tekrar yapalım."

Ben bir şey söyleyemeden, kapıdan çıkıp gider ve Matteo ile beni masada yalnız bırakır.

"Demek dairemi beğenmedin?" diye sorar.

"Tabii ki beğendim," diye kekeliyorum. "Beğenmemek için ne var ki? Çok büyük ve her şey son teknoloji. Biraz renk katılabilir ama..."

"O zaman neden kız kardeşimle taşınmaktan bahsediyorsun? Dekorasyon yapmak istiyorsan, yap. Nasıl göründüğü umurumda değil. Orayı beğenmiyorsan, yeni bir yer bulabiliriz."

Onun sözleri karşısında ağzım açık kalır ve düşüncelerimi toparlamak için bir süre beklemem gerekir.

"Orada yaşamak istemediğimden değil. Sadece birlikte yaşamaya başlamadık, Matteo. Beni kurtardıktan sonra senin alanına girdim ve tabii ki çıkıyoruz ama birlikte yaşamaya başlamak tartışılması gereken bir konu."

"Tamam, tartışalım." Dirseklerini masaya koyup bana doğru eğildi. "Senin taşınmanı istediğim tek yer ana yatak odası. Artık *misafir odası* saçmalığı yok. Giysilerinin benimkilerle birlikte dolapta olmasını istiyorum. Her gece benimle aynı yatakta olmanı istiyorum. İstediğim zaman dönüp seni sikebilmek istiyorum. Ve sabah uyandığımda seni kollarımda, saçların dağınık, sabah nefesin kokarken ve..."

"Hey!" Dudaklarımı büzüyorum. "Sabah nefesimin kokup kokmadığını bile bilmiyorsun."

Gülümser ve bu gülümseme tüm yüzünü aydınlatır. "Öğrenmek istiyorum."

"Matteo" — iç çekiyorum — "Enrique ile çok aceleci davrandım ve bak şimdi ne hale geldim."

Çenesi sıkılır ve Matteo'yu Enrique ile karşılaştırmak adil olmadığı için sözlerimi hemen pişman olurum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Sadece ikimizin de bunu düşünmesi gerektiğini düşünüyorum. Doğru kararı verdiğimizden emin olmalıyız. Seni seviyorum ve seninle yaşamayı seviyorum, ama birlikte yaşamaya başlamak hafife alınmaması gereken büyük bir adım."

"Peki," diyor Matteo. "Kahveni ve kekini al, gidelim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve." Sırıtıyor. "Sana birlikte yaşamanın neden en iyi seçenek olduğunu gösterebileyim."

"Kahretsin, Jonas'ı atladılar," Matteo, bölümü okumayı bırakıp bana bakarak diyor.

Matteo, birlikte yaşamanın ikimizin de yararına olacağını iki kez gösterdiğinde – birincisi yemek masasında, ikincisi duşta – henüz bir şeye karar vermemiştim, bu yüzden misafir odasına aldığım kıyafetleri astım. Matteo bize öğle yemeği hazırladı ve yemeğimizi bitirdikten sonra, bana kitaptan bir şeyler okumasını önerdim.

İlk başta gergindi, sanırım bunun tek seferlik bir şey olmasından endişeleniyordu. Ama kelimelerin hala net olduğunu görünce okumaya başladı ve son bir saattir ben kanepede uzanıp başımı kucağına koyarken bana kitap okuyor.

"Eminim bir nedeni vardır," diyorum ona, sırt üstü dönüp ona bakarak. "Ne olacağını öğrenmek için okumaya devam edecek misin?"

devam edecek misin?"

"Sonra," diyor, kitabı ve kartı bir kenara atarak. "Şu anda, *seni* okuduğumda ne olacağını öğrenmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye gülerek soruyorum.

Parmağını köprücük kemiğimde gezdirir ve ben buna karşılık titrerim, bu da onu gülümsetir.

"Bu titreme... benim dokunuşumu sevdiğin için."

O benim tişörtümü indirip göğüslerimi ortaya çıkarır ve nazikçe meme uçlarımı üfleyerek sertleşmelerini sağlar. Eğilip dudaklarını meme uçlarıma sarar ve birkaç saniye boyunca emmeye başlar sonra . bana aşağı bana bana. “Senin dizlerin beklentiyle sıkılıyor çünkü sen çoktan tahrik oldun. Eminim ki sadece meme ucu stimülasyonuyla seni orgazma ulaştırabilirim." O, üstümün diğer tarafını aşağı çekip o meme ucunu çimdiklerken, meme ucumu emmeye devam ediyor ve beni inlemeye zorluyor. O haklı, sadece bu şekilde beni orgazma ulaştırabilir. bunu yapabilir.

Ağzını diğer meme ucuma kaydırıyor ve elini şortumun içine sokarak klitorisimi buluyor. "Siktir, ıslanmışsın," diye mırıldanıyor ve tekrar göğsümü emmeye başlıyor. "Vücudun bana çok duyarlı."

Meme ucu stimülasyonu ve klitorisimi ustaca okşama şekli arasında, sert ve yüksek sesle orgazm olmam çok uzun sürmüyor.

Tabii ki, haklı olduğunu kanıtlamak için, onu üzerimden itip oturmaya çalışana kadar durmuyor. Ama ben uzaklaşamadan, pamuklu şortumu ve külotumu kenara itip beni sert sikine oturtuyor.

"Bunu hissediyor musun?" diye soruyor, yavaşça onun etrafına oturmam için bana yardım ederken.

O beni gererken, her bir barbell duvarlarıma mümkün olan en iyi şekilde çarptıkça, içimden çıkan iniltiyi engelleyemiyorum.

"Birbirimize çok yakışıyoruz," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde. Beni yukarı aşağı hareket ettirirken parmakları etime batıyor, beni alttan sikiyor. "Bana taşın,

Bebeğim. Seni burada, benim alanımda seviyorum... seninle yemek yemeyi, sana kitap okumayı, seninle sevişmeyi seviyorum."

Son cümlesini vurgulamak için kalçalarını salladı ve ben tekrar orgazm olmak üzereyken yüksek sesle inledim. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, öpücük o kadar tutku ve arzu doluydu ki, söylemediği her kelimeyi tadabiliyormuşum gibi hissettim.

İkimiz de tatmin olduktan sonra, beni temizlenmem için banyoya taşır, sonra yatağa götürür ve arkamdan kollarıyla sarılır, sanki elimden kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi beni sıkıca tutar.

26

DANIELLA

"... VE BURASI SENİN OFİSİN." Lorenzo, kapıdaki "*Daniella Russo, Başkan Yardımcısı*" yazan plaketi işaret ediyor.

"Lorenzo," diyorum, "bana bu unvanı veremezsin. Bu benim ilk günüm."

O gülümser. "Aile işinin bir parçası olmak istediğine karar verdiğin anda sana verildi."

"Ama insanlar kızmayacak mı? Eminim daha nitelikli çalışanlar vardır."

Üniversitedeyken çeşitli şirketlerde birkaç staj yapmış olabilirim, ama benim deneyimim başkan yardımcısı statüsüne denk gelmez.

"Bu özel bir şirket," diye açıklıyor ve yeni ofisime girebilmem için kapıyı açıyor. "Yönetim kurulu üyeleri ya da hesap verecek kimse yok. Babam öldüğünde başkanlık görevini üstlendim ve mezun olduktan sonra Russo'da çalışmak istediğini söylediğin için bu pozisyonu senin için boş bıraktım."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Hızlı öğrenirim, söz veriyorum, ve bu çılgın unvana rağmen, öğrenmem gereken çok şey olduğunu biliyorum."

“Staj yaptığın şirketlerde pazarlama alanında çok şey yapmış gibi görünüyorsun, bu yüzden orada başlayabileceğini düşündüm. Patrice pazarlama müdürü ve sana işin inceliklerini öğretebilir. Toplantılara katılıp Russo Property Group hakkında bilgi edinebilirsin. Kendini rahat hissettiğinde başka bir bölüme geçebilirsin.”

"Kulağa harika geliyor."

"Harika. Kathleen bizim asistanımız..." Sözleri yarım kalır ve yüzünde kısa bir süre kaşlarını çatarak, sonra sahte bir gülümseme takınır. "Kısa süre önce terfi etti," diye devam eder, "ama Russo'da uzun süredir çalışıyor ve işleri çabuk kavrıyor gibi görünüyor."

"Hey." Kardeşimin koluna elimi koydum. "Hillary meselesi nasıl gidiyor?"

Enrique'nin yaptığı şey çok kötüydü, ama Hillary de onun planında önemli bir rol oynamıştı, bu yüzden Lorenzo için zor olmalıydı, çünkü onu gerçekten seviyordu ve onunla evlenmeyi planlıyordu.

"Ben iyiyim," diyor. "Bu benim için bir ders oldu, bir daha aynı hatayı yapmayacağım. Matteo bana her zaman insanları çok kolay hayatıma aldığımı söylerdi, şimdi neden böyle dediğini anlıyorum."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım," diyorum. "Sadece burada değil." Elimi sallayarak şirketi işaret ediyorum. "Aynı zamanda kız kardeşin olarak da."

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Patrice ile görüşüp, onun ekibiyle biraz zaman geçireceğini söyleyeceğim ve ikiniz konuşabilesiniz diye sana ulaşmasını isteyeceğim. Bu arada, bugün kendini yerleştirmeye çalış. Seni hoş geldin demek için şirket çapında bir e-posta gönderdim, herkes seni bekliyor.

"Farklı bölümleri inceleyin ve Russo'yu tanıyın. Bildiğiniz gibi, burası bizim ana merkezimiz, ancak Doğu Kıyısı'nda yayılmış otuz beş konut pazarımız var."

"Teşekkür ederim." Ona sarılırım. "Burada olduğum için gerçekten çok mutluyum."

"Belki öğle yemeği yiyebiliriz?" diye sorar, birbirimizden ayrıldıktan sonra.

"Çok isterim."

"Güzel," der ve kapıya doğru yönelir. "Babamla çalışma fırsatın olmamasına çok üzülüyorum, ama burada olduğun için çok mutluyum Dani."

"Kahretsin, yarım gündür buradasın ve şimdiden adını plakete yazdırdın mı? Kardeşime daha çok çalışması gerektiğini söylemeliyim. Onun için çalışıyorum... şey, lanet olsun, hayatım boyunca çalıştım ve hala kapımda bir plaketim yok."

Matteo içeri girer ve ben onun alaycı tavrına gözlerimi deviririm.

"Muhtemelen dört duvar arasında kalmak zorunda kalırsan çıldıracağını bildiği içindir," derim, ayağa kalkarak onu selamlarım.

"Doğru," diye onaylar ve arkasından kapıyı kapatır.

Sonra, bir eliyle popomu avuçlayıp beni masamın üzerine kaldırınca beni şok etti. Farklı departmanları ziyaret ettiğim için buraya pek uğramadım, bu yüzden masa, henüz çalıştırmadığım bir bilgisayar dışında boştu.

"Ne yapıyorsun?"

"Kız arkadaşımı iş yerinde ziyaret ediyorum. Bunun erkek arkadaşların yaptığı bir şey olduğunu duydum."

"Öyle mi?" diye gülüyorum.

"Evet. Bu da öyle." Sırtının arkasından küçük bir buket çıkarır.

"Bu ne için?" diye soruyorum, elinde tuttuğu güzel beyaz Cala zambaklarını inceleyerek.

"Çiçekçideki bayan, bunların yeni başlangıçları simgelediğini söyledi." Onları yanımdaki masanın üzerine koyar.

"Matteo," diye fısıldıyorum, onlara bakarak. "Bana çiçek mi aldın?" Onları kaldırıp taze kokularını içime çekiyorum.

"Teşekkür

.

Onlara tekrar bakıyorum ve sonra Matteo'ya bakıyorum, o da kayıtsızca omuz silkiyor.

"Kimse bana daha önce çiçek almamıştı," diye itiraf ediyorum. "Ve çok anlamlılar," diyorum boğuk bir sesle, neden bu kadar duygusal olduğumu bilmeden.

Yani, onlar sadece çiçek, değil mi? Ama ondan geliyorlar ve o, anlamlarını öğrenmek için özel bir çaba sarf etti. Belki bazı insanlar için bu önemli bir şey değildir, ama benim için
... bu her şey demek.

"Kahretsin, tatlım, sana çiçek almanın seni bu kadar etkileyeceğini bilmiyordum. Dinle," diyor, ellerini yüzüme koyarak. "Henüz apartmanın terasına çıktın mı bilmiyorum, ama çok büyük ve istersen, tümünü açık hava bahçesine çevirebiliriz, jakuziyi boş ver. Sadece benimle birlikte taşınacağını söyle, ben de bunu gerçekleştireyim."

Ben sulu bir kahkaha atıyorum. "Aman Tanrım, sen delisin. Neden benim seninle yaşamam konusunda bu kadar ısrarcısın?"

Bu bir şaka olarak söylenmişti, ama Matteo ciddi bir ifadeyle karşılık verdi, şaka olarak almadı.

"Çünkü alternatifin sensiz yaşamak olması."

Yutkunarak başımı sallıyorum, çünkü Matteo ile bu adımı atmak ne kadar korkutucu olsa da, onunla birlikte olmamak daha da korkutucu.

"Tamam," diyorum ona. "Seninle yaşayacağım."

Kaşları alnına kadar yükselir. "Ciddi misin? Çünkü sadece benimle dalga geçmek için söylüyorsan, bu hiç komik değil."

"Ciddiyim," diyorum ve bacaklarımı beline dolayarak onu kendime çekiyorum. "Seninle yemek yemek, seninle uyumak ve seninle yaşamak istiyorum."

Ağzı benimkine yapışır, güçlü ama yumuşak dudakları eğilirken benimkileri okşar, kolları beni sarar... ve sonra kapı açılır.

"Tanrı aşkına," diye tıslar kardeşim. "Bu bir alışkanlık mı olacak? İkinizi yakalamak mı?"

I saklanmak utandım Matteo'nun olduğum yakalanmış Matteo'nun yakalanmış olmaktan utanıyor, ama Matteo sadece gülüyor.

"Belki eğer kapı yürümeyi kapıyı daha yürümeyi yürümeyi bırakırdın."

"Ve belki de sizler lanet olası bir odaya giderseniz, insanlar size rastlamayı bırakır."

"Um, biz bir odadayız," Matteo ciddi bir ifadeyle konuşur ve ben gülmeme engel olurum. "Ve en son *bir odadayken*, sen bize rastladın, bu yüzden bunun bir önemi olacağını sanmıyorum. Ayrıca, biz sadece kutlama yapıyorduk. Kız kardeşin benimle birlikte yaşamaya başlıyor."

Lorenzo'nun kaşları çatılır. "Zaten seninle yaşamıyor mu?"

"Oda arkadaşım olarak," diye açıklıyor Matteo. "Ama resmi olarak benimle birlikte yaşamayı kabul etti. Yani endişelenmene gerek yok. Onu sık sık odamıza götüreceğiz."

"Yeni kural." Lorenzo sert bir bakış atıyor. "Kız kardeşimi hiçbir yere *götürmediğini* duymak istemiyorum."

"Bunu öğle yemeğine *götürsek* nasıl olur?" Matteo'yu geri itip masadan atlıyorum. "Açlıktan ölüyorum ve caddenin karşısında en sevdiğim Yunan restoranı olduğunu gördüm."

Matteo inler. "Seni sevdiğim için şanslısın, çünkü Yunan yemeğinden bıktım."

Restorana varırız, sipariş veririz ve sonra dışarıda bir masa buluruz, çünkü masalar gölgeliklidir ve vantilatörler vardır, bu da sıcak günü serinletmeye yardımcı olur. Matteo, tabii ki, yanıma oturur, eli uyluğuma gider.

"Bu etek sana çok yakışmış," diye mırıldanır, eğilip alt dudağımı ısırır.

"Kural bir," diye sızlanıyor Lorenzo, bize yalnız olmadığımızı hatırlatıyor.

"Üzgünüm," diyorum ona. "Daha çok çaba göstereceğiz."

"Hayır, daha fazla çabalamayacağız," diyor Matteo. "Hillary seni mahvetti diye sızlanan bir kaltak gibi davranıyorsun."

"Matteo!" diye tıslıyorum.

"Ne? Bu gerçek. Oraya geri dönmelisin," diyor Lorenzo. " bu hafta sonu dövüşeceksin?

Her yerde kadınlar olacak. Bir tane bul ve o kaltağı bir kez olsun sisteminden çıkar.”

Matteo'ya nefes nefese bakarak, işlerin böyle yürümediğini söylemek üzereyken, aklıma başka bir düşünce gelir. "Maçın bu hafta sonu mu?"

Bana baktı. "Evet. Dövüşümün yaklaştığını biliyordun. Bu yüzden bu kadar antrenman yapıyordum."

"Biliyorum. Ama *bu* hafta sonu olduğunu bilmiyordum. Nasıl oluyor? Nerede? Bilet almam gerekiyor mu?"

Lorenzo gülümser, ama Matteo kaşlarını çatar. "Hayır, sen gitmeyeceksin."

Geri çekilirim. "Ne? Neden gidemem?"

"Çünkü sana daha önce hayır demiştim," der Matteo, sanki onun sözü son sözmüş gibi.

"Gerçek bir neden istiyorum," diyorum. "Ben yetişkin bir kadınım, ama sen bana çocuk muamelesi yapıyorsun."

Garson yemeğimizi getirir, ama ne Matteo ne de ben yemek yemeye kalkışırız.

"Çünkü son kavga yangınla sonuçlandı," der Matteo sonunda.

"Eh, sahte bir yangın," diye işaret eder Lorenzo, Matteo'nun ona sert bir bakış atmasına neden olur. "Ne? Yeraltı yangını çıkmadı ki," der bana. "Herkesi dışarı çıkarmak için bir dikkat dağıtma taktiğiydi. Sonra, kızlar eve giderken, biz depoya gittik çünkü başka bir yangın çıkmıştı. Ama yine, bu da sadece psikopat Anthony'nin Dominick'in oğlunu kaçırmaya çalışması için bir dikkat dağıtma taktiğiydi."

Bunu duymuştum. Brielle ve ben alışveriş yaparken, neden korumalarımız olduğunu anlamam için bana biraz arka plan bilgisi verdi. Ayrıca bana geçmişini anlattı, bu da onun için ağlamak istememe neden oldu. Birinin beni kürtaja zorladığını hayal edemiyordum. O çok toplu bir izlenim bırakıyor, ama yaşadıkları yüzünden bir parçası sonsuza kadar kırık kalacak, bunu anlayabiliyorum.

"Brielle de orada olacak mı?" diye soruyorum.

"Fark etmez," diyor Matteo, yemeğinden bir ısırık alırken. "Sen olmayacaksın."

"Bu adil değil." Dudaklarımı büzerek, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Yemeğini ye, Küçük Russo," Matteo, dokunulmamış yemeğimi işaret ederek diyor.

Sinirlenerek homurdanıyorum, ama midem guruldıyor, bu yüzden yiyorum, ama onun söylediği için değil.

"Bu konuşma bitmedi," diye onu uyarırım ve tartışmak yerine ağzını kapatmasına neden olacak bir bakış atarım.

27

MATTEO

"FİZİKSEL OLARAK bu dövüşe hazırsın," diyor Lucian.

"Ama..." diye soruyorum, çünkü bana attığı bakıştan bir "*ama"* olduğunu anlıyorum.

"Zihinsel olarak, bilmiyorum." Diye iç geçirir. "Kafanın içinde neler dönüyor?"

"Neler mi oluyor?" Gülmeden gülümserim. "Neler oluyor, Dani beni dövüşe gitmesine izin vermem için ikna etti."

Kararımı değiştirmeye niyetim yoktu, ama sonra o dilini öyle bir kullandı ki, kendimi onun boğazına girerken buldum ve ne dediğimi bilmeden, gitmesine izin verdiğimi kabul ettim.

"Yani, artık sadece dövüşüm için endişelenmekle kalmayıp, onun iyi olduğundan da emin olmam gerekiyor."

Lucian anlayışla başını sallar. "Bu kız gerçekten kalbini çalmış, ha? Onu ne zaman tanıştırmak için getireceksin?"

Pencereden dışarı bakıyorum ve Dani'yi spor salonuna girerken görüyorum. Kıvrımlı vücudunu saran güzel bir çiçekli elbise giymiş. Elbisenin önü dekolte, dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyor ve dizlerinin hemen üstünde bitiyor

dizlerinin hemen üstüne kadar uzanıyor, bu da onu işe uygun hale getiriyor. Seksi küçük topuklu ayakkabılar giyiyor, bu ayakkabıların bu gece duvarımıza yaslayıp onu sikerken sırtıma batacağını hayal ediyorum.

"Görünüşe göre onu hemen tanıyacaksın," diyorum Lucian'a, ellerimi açarak kadınıma düzgünce dokunabilmek için.

Lucian başını çevirir ve ona doğru gelen kadını görünce içinden bir ıslık çalar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum ve terli olduğum için ona hızlıca bir öpücük veriyorum.

Hala erken saatler, şu anda işe gitmek üzere olmalı. Bu sabah çıktığımda, o daha yeni uyanıyordu.

"Bu sabah protein içeceğinizi unutmuşsunuz," diyor ve içeceği bana uzatıyor. "Ve" — yanakları ve boynu pembeye dönüyor — "sizi iş başında görmek istedim."

Kahretsin, bu kadın.

Ona bakarken, aşk ve ilişkiler hakkında düşündüğüm her şeyde yanıldığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum. Artık annemin, Andrey'in ona yaşattığı onca kötü şeye rağmen neden hayatına devam ettiğini anlıyorum. Dominick'in neden Peyton'la geçireceği tek bir gün için her şeyi riske attığını anlıyorum. Dani'yle geçireceğim tek bir gün, hiç gün geçirmemekten iyidir.

Lucian boğazını temizliyor ve ben gülümsüyorum.

"Az önce bitirdim," diyorum ona. "Dani, bu Lucian, spor salonunun sahibi ve benim antrenörüm. Lucian, bu Dani, kız arkadaşım."

Lucian elini uzatır, ama Dani onun yerine ona sarılır. "Oh, tanıştığımıza çok memnun oldum," der. "Matteo bana senin hakkında her şeyi anlattı. Onun babası ona sırtını döndüğünde, sen ona inandın ve ona yardım ettin."

Lucian şok içinde bana bakar, ama ben sadece gülerim çünkü Dani'nin sınır tanımayan bir sarılma meraklısı olduğunu öğrenmişimdir.

"Ben buyum," diyor utanarak.

"Bu hafta sonu dövüşe gelecek misin?" diye sorar. "Oh! Bir akşam yemeğe gelmelisin. Matteo çok

iyi bir aşçı. Ya da dışarıdan sipariş verebiliriz. Hiç Yunan yemeği yedin mi? Bu en en sevdiğim ve orada bu yer sokağın sokakta ..." Sözlerini kusmakta olduğunu fark etmiş olmalı ki, sesi giderek azalıyor ve yüzü güzel bir kırmızı tonuna bürünüyor. "Özür dilerim," diyor ve Lucian kahkahayı patlatıyor. "Onu sevdim," diyor. "Beklediğim gibi değildi... en iyi anlamda."

Dani'ye bakıp gülümserim. "Evet, kesinlikle beklenmedik biriydi."

"Bir akşam yemeğe gelmeyi çok isterim," diyor ona ve onu gülümsetiyor. "Tamam, yapmam gereken işler var. Tanıştığımıza memnun oldum, dövüşte görüşürüz. Gerçi ben bu ahmakla birlikte, sahne arkasında olacağım."

"O iyi biri," diyor o gittikten sonra.

"Evet, iyi bir adam."

"Ve dövüşte görüşeceğimizi söyledi." O sırıtıyor, ben de bu tartışmayı kaybedeceğimi kabul ederek iç çekiyorum.

Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum ve penisim seğiriyor. Ama ben ter içindeyim ve onun işe gitmesi gerekiyor, bu yüzden kendime bunun daha sonra olabileceğini hatırlatıyorum.

"Bu akşam saat kaçta eve geleceksin?" diye soruyorum.

"İş günü saat beşte bitiyor ve henüz yapacak bir işim olmadığı için, zamanında çıkacağım."

"İyi." Terimi ona bulaştırmamaya dikkat ederek onu kendime doğru çekerim. "Eve geldiğinde o topuklu ayakkabıları çıkarmamaya dikkat et. Onları giyerken seni sikmeyi planlıyorum."

"Sadece hızlı olursan, çünkü bu akşam planlarım var... ve sen dahil değilsin."

Cuma gecesini onunla geçiremeyeceğim için hoşuma gitmeyen bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum.

"Peyton, Bri ve bazı arkadaşlarla. Peyton'ın bebekler olmadan ilk gecesi olduğu için kızlar gecesi yapıyoruz. Peyton'ın evinde buluşup birlikte dışarı çıkacağız."

Dani ile zamanımı paylaşmaktan nefret etsem de, ailemle arkadaş olması beni mutlu ediyor. Bu, Dominick'in Peyton ve Bri'yi benim Dani'yi koruduğum kadar koruduğu için güvenlik konusunda aynı fikirde olacakları anlamına geliyor.

"Ben de seninle gelirim," diyorum ona. "Kardeşimi birkaç gündür görmedim." Eğilip alt dudağını çekiştiriyorum ve o hafifçe inliyor. "Bu topuklu ayakkabılarla seni becerdikten sonra."

"DÜŞÜNÜYORDUM DA..."

Lorenzo güler, Dominick ise sırıtarak "Acıyor mu?" diye sorar.

"Yüzüne yumruk atmam kadar etkili olmaz," dedim ciddi bir ifadeyle, ama bu onu daha da güldürdü. "Dani'yi İtalya'ya götürmek istiyorum. Hiç gitmediğini söylemişti ve yarın akşamki maçtan sonra dinlenmek için bir yere gitmek istiyorum."

Dominick'in yüz hatları yumuşar. "Tabii ki," der. "Ne zaman istediğini söyle, biz hallederiz. Sanırım hiç tatile çıkmadın."

O haklı. Hiçbir yere gitmek için bir nedenim olmadı. Elbette, o istediğinde iş için seyahat ettim, ama sadece tatil yapmak için hiç bir yere gitmedim. Ama Dani'ye tüm dünyayı sunmak istiyorum ve o da seyahat etmek istediğini söylediği için bu seyahat etmeyi de içermeli.

"Peki, tüm bunları nasıl idare ediyorsun?" Dominick, Lorenzo'ya sırıtarak soruyor ve ben ona bir yastık fırlatıyorum.

Kızlar birkaç saat önce Kings Point'e gittiler. Dominick, onları gözümüzün önünde tutabilmemiz için oraya gitmelerinde ısrar etti.

Dani'ye göre, belediye başkanının kızı Nicole ve Bri'nin kibirli arkadaşlarıyla buluşacaklardı. Dani buradan olmadığı için kimseyi tanımıyor ve Peyton da kendine saklanıyor.

Lorenzo, Dominick'in evine gelip beyzbol maçı izleyeceğimi duyunca, kendini davet etti.

"Onları iki kez yakalamış olmanın yanı sıra..." Lorenzo bana öfkeyle bakarken, Dominick kahkahayı patlatıyor.

"Teknik olarak, hiçbir şeye rastlamadın," diye düzeltirim. "İlk seferinde işimiz bitmişti, ikincisinde ise daha başlamamıştık."

Dominick kıkırdar. "Balayı dönemi. Birbirinize doyamayacağınız için her yerde tavşan gibi sevişirsiniz. Ta ki onu hamile bırakana kadar, sonra da minik insanlarla seks yapamaz hale gelirsiniz." Taşınabilir beşikte uyuyan ikiz oğullarına doğru başını sallar.

"Hillary ve ben asla tavşan gibi sevişmedik." Lorenzo kaşlarını çattı. "Belki de bu benim ilk ipucum olmalıydı."

Zaten kendi kendine acınacak halde olduğu için, onun manipülatif, yalancı bir kaltak olduğuna işaret eden diğer tüm işaretlerden bahsetmiyorum.

"Eh, bizi engelleyecek minik insanlar olmadığına göre, balayı dönemimizin yakın zamanda sona ereceğini sanmıyorum, bu yüzden girmeden önce kapıyı çalman akıllıca olur." Yorumum Lorenzo'ya yönelik, ama cevap veren Dominick oluyor.

"Peki gelecekte bebek olacak mı?"

İlk tepkim hayır demek, ama nedense bu kelimeler ağzımdan çıkmıyor, ki bu çok garip çünkü ben hep çocuk sahibi olmayacağımı söylerdim ve Dani de buna katılırdı.

Neyse ki, bebeklerden birinden gelen bir ses Dominick'in dikkatini dağıtır, ancak ardından hepimizi inlemeye sevk eden iğrenç bir koku gelir.

"Hay sıçayım." Diye bağırıyorum. "O çocuğa ne yediriyorsun?" Dominick Justin "Peyton emziriyor. Gidip onu değiştireceğim. Adam'a göz kulak olur musun? Damien yukarıda uyuyor."

"Dadısı nerede?" Etrafa bakınıyorum.

"Ailesinde acil bir durum çıktı ve ben çocuklarımızla ilgilenemediğim için Peyton'ın planlarını iptal etmesini istemedim. Dadı geceleri bize yardım etmek için burada, böylece biraz uyuyabiliyoruz."

Bebeği kaldırır ve sırtında kahverengi bir sürü pislik vardır, kıyafetlerine sızmıştır.

"Kahretsin, kaka yaptı," diye inler Dominick. "Onu yıkayıp altını değiştirmem lazım."

Merdivenlerden yukarı çıkıp kaybolur ve iki dakika bile geçmeden Adam ağlamaya başlar. Lorenzo ve ben donup kalırız, tekrar uykuya dalmasını umarız, ama o inilti hızla tam bir ağlamaya dönüşür.

"Onu yakala," diyorum.

"Siktir et." Lorenzo alaycı bir şekilde söylüyor. "Sen yakala onu. O senin yeğenin."

Ayağa kalkıp beşiğin üzerine eğiliyorum, daha önce hiç bebek tutmadığım için Adam'ı kucağıma almaya zihnen hazırlanıyorum. Ağlaması şiddetlendiğinde, elimi uzatıp onu nazikçe kucağıma alıyorum, emziğinin yanında olduğunu fark ediyorum. Onu bir kolumla kucaklayarak, diğer elimle emziği ağzına geri koyuyorum dikkatlice sallarım.

"Merhaba, küçük adam," diyorum. "Ben Matteo, ya da ağabeyinin bana dediği gibi, amcan Matty."

Onu nazikçe sallarken, Dani'nin ne kadar harika bir anne olacağını düşünmeden edemiyorum. O çok tatlı ve sabırlı. Bebeklerimiz çok sevilecek.

Peyton'ın ikizlere hamile olduğu bir fotoğrafa bakıyorum, Damien bir tarafında, Dominick diğer tarafında, eli Peyton'ın şişkin karnına uzanmış. Dani'nin benim bebeğime hamile olduğunu hayal ediyorum.

Kahretsin, bu kadın daha önce hiç düşünmediğim şeyler hakkında düşünmeme neden oluyor.

Ama düşüncelerim burada durmuyor, Dani ve benim yatakta, aramızda bir bebekle yatarkenki halimiz daha da fazla aklıma geliyor.

Doğum günü partileri, aile tatilleri. Hediyelerle dolu Noel sabahları. Parka yürüyüşler.

"Aman Tanrım! Yeğenini mi tutuyorsun?" diyor Peyton ve beni geri gerçekliğe getiriyor. "Kıpırdama. Fotoğrafını çekmem lazım."

Telefonunu çıkarır ve ben, o benimle oğlunun birkaç fotoğrafını çekerken ona ters ters bakarım. Görünüşe göre, kızlar gecesi sona ermiştir.

"Kollarında çok rahat görünüyor," diyor, bize doğru yürürken. "Artık yedek bir bakıcımız olduğunu bilmek güzel."

"Aklından bile geçirme," diye mırıldanıyorum. "Diğer oğlun her yere pislediğinde kocan onu kendi başına bıraktı."

Peyton gülüyor. "Gidip ona yardım etsem iyi olacak."

Ben bebeği ona geri veremeden yukarı çıkıyor ve Dani yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle yanımıza geliyor.

"Merak etme," diyor. "Durumu biliyorum. Bebek yok. Ama kollarında çok rahat görünüyor."

Yanağıma öpücük kondurur ve Adam'a bakar. Ona tatlı, yatıştırıcı bir sesle konuşurken, onun yorumuna cevap vermediğimi fark etmez. Ve bunun nedeni, bebek fikrine sandığım kadar karşı olmadığımdan olabilir diye düşünüyorum.

En azından onunla değil.

Dominick ve Peyton birkaç dakika sonra aşağı inerler ve Peyton Adam'ı benden alır.

Bri arkadaşlarıyla birlikte kulüpte kalır.

Kadınlara gecelerinin nasıl geçtiğini sorduktan sonra, yarın akşamki dövüş için planlar yapıyorum. Dani gitmekte ısrar ettiği için, dövüşüme odaklanabilmem için onun onlarla güvende olacağından emin oluyorum. Sonra Lorenzo, Dani ve ben dışarı çıkıyoruz.

"EŞYALARIM NEREDE?" Dani eve vardığımızda ve ben yatakta uzanıp onun gelmesini beklerken sorar.

"Olması gereken yerde." Dolabımızı işaret ettim.

Biz yokken, temizlikçimi çağırıp Dani'nin eşyalarını temizletip odamıza taşıttım, böylece her şey düzenli oldu.

Dolabın kapısını açar ve dudakları hafif bir gülümsemeye bükülür.

"Ciddiydim," diyorum ona, yanına dönerek yüzünü bana çeviriyorum. "Seni burada istiyorum."

Elbisesi çıkıp pijamalarını giyiyor ve sonra yatağa bana katılıyor. Göğüslerini sadece ince bir tişört örtüyor, meme uçları tişörtün içinden görünüyor. Dominick'in balayı dönemi hakkında söylediklerini hatırlıyorum, ağzımı göğsüne götürüp meme ucunu ağzıma alıyorum, tişörtünde ıslak bir leke yayılıyor.

Yumuşak bir inilti çıkarır ve göğsünü bana doğru uzatır, sessizce devam etmemi istediğini söyler, ben de onu sırt üstü çevirip üstüne çıkar, tüm ağırlığımı ona yüklememeye dikkat ederim.

Gömleğini başının üzerinden kaldırıp bir kenara atıyorum ve sonra meme ucunu emiyorum. Diğerine geçiyorum, sonra yumuşak karnına doğru ilerleyip karnında duruyorum.

Parmakları saçlarımı okşayarak devam etmem için beni cesaretlendiriyor, ama ben ona bakarak önceki düşüncelerime geri dönüyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, endişeyle kaşlarını çatarak.

"Az önce Adam'ı kucağımda tutarken, senin benim bebeğime hamile olduğunu hayal ettim," diye itiraf ediyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hep çocuk istemediğimi söylerdim, ama senin benim bebeğime hamile olduğunu düşünmek... sadece hamile olmayı değil," diyorum, kafamdan geçen her şeyi kelimelere dökmeye çalışarak. "Küçükken, ailelerin çok mükemmel göründüğü filmler ve diziler izlerdim ve bizim ailemizin neden öyle olmadığını merak ederdim. Ama öyle olabilirdi. Bizim ailemize

Bebeğim, istediğim ama boktan yetiştirilme tarzım yüzünden sahip olamadığım her şey. Sen en iyi anne olurdun ve ben ... ne kadar iyi olacağımı bilmiyorum ama ... denemek istiyorum."

"Fikrini mi değiştirdin?" diye fısıldadı. "Bir aile mi kurmak istiyorsun?"

Kafamı sallıyorum, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. "Bir bebek aile demek değildir. Sen benim ailemsin."

Yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde vücuduna tırmanırım. Bacakları belime dolanır ve amının sıcaklığını sikime bastırırken hissederim. Anında rahatlarım, çünkü Dani bana böyle etki eder. O, kaotik düşüncelerime sükunet getirir.

"Ama bir gün hamile kalırsan, ben... sanırım bununla bir sorunum olmaz."

Korkudan altıma sıçardım, onları korumak için daha fazla güvenlik görevlisi tutmak zorunda kalırdım ve her gün onların güvende, sağlıklı ve mutlu olduklarından emin olmak için uğraşırdım — vay canına, bir çocuğun düşüncesi bile beni çıldırtıyorken Dominick üç çocukla bunu nasıl başarıyor?

"Nefes al," diyor Dani, ben tek kelime etmeden paniklediğimi fark ederek.

Parmak eklemleriyle yüzümün yan tarafını okşadı ve ben tekrar sakinleştim.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

"Özür dileme. Bebek sahibi olma kararı hafife alınmamalı. Ve zamanı geldiğinde, eğer bir bebek sahibi olmaya karar verirsek, bunu konuşuruz ve ben..." Ayağa kalkar, alnı neredeyse benim alnıma değecek kadar yaklaşır. "Aman Tanrım, Matteo."

Altımdan çıkmaya çalışır ama ben kıpırdamam.

"Ne oldu? Konuş benimle."

"Aşı olmadım. Taşınma, esaret altında tutulma ve sonra buraya taşınma arasında... aklıma bile gelmedi."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, tüm parçaları bir araya getirmeye çalışarak. "Hamile olabilir misin?" Paniklemesini bekliyorum, ama öyle bir şey olmuyor.

"Olası değil," diyor, yastığa yaslanarak. "Bir süredir aşı oluyorum, ama bu hafta yenilemek için randevu alacağım."

"Aslında..." Ona gülümserim. "Gelecek hafta olmak zorunda."

Bana şaşkınlıkla bakar ve umarım planları yapmadan önce kaçamağı ona söylemeyerek her şeyi mahvetmemişimdir.

"Pazar sabahı İtalya'ya gidiyoruz."

Söylediğim şeyi anlaması bir saniye sürer, ama anladığında heyecanla çığlık atar.

"Ciddi misin? İtalya mı? Bekle..." Yüzü düştü. "Peki ya işim? Daha yeni başladım. Öylece bırakıp gitmek istemiyorum."

"Lorenzo biliyor ve sorun etmiyor. Berbat bir yıl geçirdin," diyorum ona. "Ve uzaklara gidip iyi vakit geçirmeyi hak ediyorsun. Ben hiç tatil yapmadığım için kardeşim ve Lorenzo da tamamen destekliyorlar."

Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Sabırsızlanıyorum."

Kollarını boynuma doladı ve yüzümü kendine doğru çekip hızlıca öptü, sonra beni itip yataktan yuvarlandı.

"Hey, nereye gidiyorsun?" diye bağırırım, o dolaba doğru giderken.

"Toplanmak!" diye gülüyor. "İtalya'ya gidiyoruz!"

28

DANIELLA

"BURASI ÇILGINCA!" Gürültünün üstüne Peyton'a bağırıyorum, o da onaylayarak başını sallıyor.

"Buraya sadece bir kez geldim, ama geçen sefer de aynı derecede çılgındı."

Dışarıdan bakıldığında sıradan bir depo gibi görünüyor, ama içi televizyonda görebileceğiniz bir şeye dönüşmüş.

Kocaman bir alanın ortasında, pek çok insanın bulunduğu bir dövüş ringi ya da her ne deniyorsa öyle bir şey var. Kadınlar müziğe dans ediyor, alkol akıyor ve bahisler yapılıyor.

Kalabalıktan uzakta, geçici VIP bölümünde oturuyoruz, çünkü kalabalığın içinde olmaktan daha güvenli ve dövüşün yapılacağı yeri mükemmel bir şekilde görebiliyoruz. Hazırlanmak için YouTube'da Matteo'nun birkaç dövüşünü izledim, ama yine de bu kadar kalabalık olacağını beklemiyordum.

"Neredeyse bir yıldır dövüşmemiş olması da durumu zorlaştırıyor," diyor Lorenzo.

Matteo dövüşe hazırlanması gerektiği için Lorenzo beni aldı ve burada Matteo'nun ailesiyle buluştuk. Bri'nin erkek arkadaşı Theodore da bu akşam ailesiyle tanıştı. Benim gölgem gibi peşimde dolaşan güvenlik görevlisi Ian, Dominick ve Matteo için çalışan tanıdığım birkaç güvenlik görevlisiyle birlikte köşede durup nöbet tutuyor.

"Maç bittiğinde ne kadar kötü olacak?" diye Bri'ye soruyorum, bana dürüst cevap vereceğini biliyorum.

Sabah İtalya'ya gitmemiz gerekiyor, ama ya Matteo ağır yaralanırsa, beyin sarsıntısı geçirirse ya da rakibi Matteo'nun hayati bir organını kırarsa? Seyahat için endişelenmiyorum, Matteo'nun sonrasında ne kadar kötü hissedeceği için endişeleniyorum. Videolar sadece dövüşü gösteriyordu, sonrasını göstermiyordu. Matteo'nun yenilmez olması yardımcı oluyor, ama bu zarar görmediği anlamına gelmiyor.

"Değişir," diyor. "Birisi karşılık veremeyecek hale gelene kadar dövüşürler, ama Matteo her zaman ayakta kalan kişidir. Al." Bana bir shot bardağı uzatıyor. "Biraz alkol sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olabilir."

"Teşekkürler." Shot'ı içiyorum, ama saniyeler içinde sakinleşmek yerine mide bulantısı beni ele geçiriyor ve kusmamak için kendimi zorluyorum.

Su şişemi alıp neredeyse tamamını bir dikişte içiyorum, bu da tabii ki tuvalete gitmeme neden oluyor.

"Dövüş ne zaman başlayacak?" Lorenzo'ya soruyorum. "Yirmi dakika kadar."

"Tuvalete gitmem lazım," diye herkese duyuruyorum, Matteo'nun onlara bana göz kulak olmalarını söylediğini biliyorum.

Bu gece burada olmak için kabul ettiğim bir şarttı: Herkese haber vermeden hiçbir yere gitmem ve Ian'ı her yere götürürüm.

"Ben de seninle gelirim," diyor Peyton. "Ben de," diye ekliyor Bri.

"Kadınlar hiç yalnız başına tuvalete gider mi?" diye mırıldanır Dominick.

"Hayır," diye hepimiz aynı anda cevap verip gülüyoruz.

Hepimizin yanında korumalar olduğu için Ian önümüzde yürüyor, yolu açıyor, Daniil ve Denis ise arkada kalıyor.

Tuvalete giden sıra uzundur ve kavgayı kaçırmak istemediğim için geri dönmeyi neredeyse düşünürüm, ama gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor.

"Birkaç kabin var," diye bağırıyor Peyton gürültünün üstüne. "Çabuk halledilir."

On dakika sonra içeri giriyoruz ve ben boş bir kabine koşup tuvaletin üzerine eğilip işemeye başlıyorum. İşimi bitirince, hızlıca ellerimi yıkayıp dışarı çıkıyorum, dışarıda onlarla buluşup, benim kullandığım kabini başkası kullanabilsin diye düşünüyorum.

Ancak dışarı çıktığımda, tuvalet önündeki kalabalık daha da artmış ve iki kadın arasında kavga çıkmış. Kaosun ortasında, itilip kakılarak odanın köşesine sıkıştım. İnsanlar bağırıyor ve çığlık atıyor, görünüşe göre birkaç kadın ve erkek
dahil olmuş gibi görünüyor.

Muhafızları bulmaya çalışıyorum, ama etraf çok kalabalık. Dövüşün iki dakika içinde başlayacağı duyuruluyor, ama bu, devam eden kavganın şiddetlenmesini engellemiyor.

Her yönden itiliyorum ve yönümü kaybediyorum. Tanıdığım kimseyi bulamadığım için VIP bölümüne geri dönmeye karar veriyorum.

Ama önce, Ian'a neler olduğunu haber vermek için telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum. Ona mesaj yazarken itiliyorum ve dengemi kaybediyorum. Dengemi sağlamak için uzanıyorum ama daha bunu yapamadan, arkamdan güçlü kollar beni sarıyor ve havaya kaldırılıyor.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama büyük bir el ağzımı kapattı ve ben tekmeleyip çığlık atarken ana alandan uzaklaştırıldım.

Etrafıma bakınıyorum, birinin, herhangi birinin dikkatini çekmeye çalışıyorum, ama sonra ne ses gibi atışlar ateş ediliyor

kulaklarımı deliyor ve kalabalık panik içinde çılgına dönüyor. İnsanlar bağırıyor, koşuyor, yere yatıyor. Ve ben dışarı taşınırken, sevdiğim herkesin o depoda olduğunu fark ediyorum ve hayatta kalmaları için dua ediyorum.

Araca kadar olan yol boyunca mücadeleyi bırakmıyorum, ama bir minibüsün arkasına zorla bindirilip telefonum alındığında, kaçışım olmadığı için kalbim yenilgiye uğruyor.

Yolculuk uzun sürmüyor ve gözlerimin bağlı olmaması beni korkutuyor, çünkü nereye gittiğimizi görmemi umursamıyorlar, bu da beni öldüreceklerine inanmaya itiyor.

Araçtan dışarı çekildim ve ellerim acı verici bir şekilde arkamda bağlanırken, sesimi kesmek için ağzıma bir tür bez parçası tıkıldı.

Karanlık yolda sürüklenirken, hayatımı düşünmeden edemiyorum. Eve taşınabileceğim ve sonunda ailemi tanıyabileceğim an için yaşadım, ama onlar bu gerçekleşmeden önce öldüler. Sonra kardeşimle çalışmayı dört gözle bekledim, ama kaçırılıp esir alındım ve öldürülme korkusuyla saklanmak zorunda kaldım. Şimdi nihayet iyi bir yerdeyim ve aşkı buldum, ama bu da bir anda elimden alındı.

Bir yanım mutlu olmam gerektiğini merak ediyor, ama diğer yanım, yani olumlu olmaya çalışan yanım, bu durumdan sağ çıkarsam hayatımın tek bir saniyesini bile boşa harcamayacağımı söylüyor. Hayatımı sonuna kadar yaşayacağım, Matteo'yu tüm varlığımla seveceğim. Kardeşimi tanıyacağım ve hatırlamaya değer anılar biriktireceğim.

"Gidelim," diyor adamlardan biri ve beni açık ve boş bir kargo sandığına doğru itiyor.

İçeri girmeden önce, tuzlu su kokusu duyularımı sarar ve etrafa bakınırım, ışıkların olmamasına rağmen bir limanda olduğumuzu fark ederim. Acaba Matteo'nun işlettiği liman mıdır diye merak ederim ve eğer öyleyse, umarım bu, Matteo'nun beni bulabileceği anlamına gelir. Sonra, içimden gülümserim çünkü nerede olduğumun önemi yok

bulunabilirsem Matteo beni bulacaktır, ya da bulmak için bu şehri paramparça edecektir.

"İçeri gir," diyor adam, kolumu çekerek beni konteynere girmeye zorluyor.

Neden buraya getirildiğimi düşününce kalbim göğsümde çarpmaya başlar. Antonovların limanları üzerinden büyük miktarda ithalat ve ihracat yaptıkları bir sır değildir.

Bu, kızdırdıkları birinin intikamı mı? Beni burada ölüme terk mi edecekler?

Aman Tanrım... Kargo beni bir yere mi gönderecek?

İçeri giriyorum, çünkü şimdi etrafımı devasa silahlarla dört tane siyah kayak maskeli adam sarmış durumda ve bana itaat etmekten başka seçenek bırakmıyorlar.

Odanın ortasında metal bir sandalye var. Beni sandalyeye itiyorlar ve ellerimi ve ayak bileklerimi sandalyeye sıkıca bağlıyorlar.

"Hoş geldin," diyor biri, karanlıktan çıkarak.

Ses tuhaf geliyor, neredeyse robot gibi, ve ağzımda hala bir parça kumaş olduğu için konuşmaya çalışmıyorum. Ama yürüyüşünü, duruşunu inceliyorum ve sanki o... bir *kadınmış* gibi geliyor.

"Sen Matteo'nun küçük kız arkadaşısın," diyor kişi, bana doğru yavaşça yürürken.

Tamamen siyah giyinmiş ve çoğu kadının sahip olduğu kıvrımları yok, ama onda farklı ya da benzer bir şey var. Belki deliyim, ama kadın sezgilerim bana bu kişinin erkek gibi görünmeye çalıştığını, ama aslında bir kadın olduğunu söylüyor.

"Onun bir kadına, kadının onu emmesi için gereken süreden daha uzun süre bağlı kalacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Midem bulanıyor. Matteo'nun geçmişini gündeme getirdiği için değil, bunu bildiği için, bu da onu tanıyıp tanımadığını merak etmeme neden oluyor.

"Ama bu benim lehime." Omuzlarını silkiyor. "Antonovlara bir mesaj gönderme zamanı geldi."

Önümde diz çöküyor ve gözlerimiz buluşuyor. Gözleri koyu, neredeyse siyah ve onlarda bir şey omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor. Çünkü gözlerinde hayat yok. Sadece kötülük var.

"Başlayalım mı?"

Ne demek istediğini anlamadım, ta ki ayağa kalkıp yüzüme yumruk atana kadar. Ve bayılmadan önce son düşüncem, umarım beni çabuk öldürür.

29

MATTEO

"UNUTMA, o hızlıdır, ama sen daha hızlısın." Lucian yüzümü ellerinin arasına alır ve her zamanki gibi, dışarı çıkmadan önce bana son bir öğüt verir. "Aklını oyunda tut. Kız arkadaşın seninle ilgileniyor ve sen endişelenmekle meşgul olduğun için güzel yüzünü mahvedersen ya da nakavt olursan, o da mutlu olmaz..."

Lucian'ın sözleri silah sesleriyle kesilir ve ben hemen silahımı almaya giderim, ama dövüşmek üzere olduğum için silahım yanımda değildir.

Muhafızların olduğu yere koşuyorum ve Scotty silahımı bana uzatıyor.

"Patron, durum iyi değil," diye bağırır Maxim, adamlarımdan biri. "Birkaç silahlı adam ortalığı kurşun yağmuruna tutuyor. Güvenlik görevlilerini etkisiz hale getirip pusu kurarak içeri girmişler."

Aklım Dani'ye gider ve silahımı elime alıp soyunma odasından çıkıp kaosun ortasına dalarım. İnsanlar çığlık atıyor ve her yöne koşuşturuyor. Silah sesleri duyuluyor. Tam bir kan banyosu.

"Seni buradan çıkarmalıyız," diye bağırıyor Scotty kargaşanın ortasında.

"Dani'yi bulmam lazım."

"Ian onunla ilgilenir. Bu karmaşada onu asla bulamazsın. Polis çoktan yola çıktı. İhbar almış olmalılar."

"Onu bırakamam," diye bağırıyorum, vücudum korkudan titriyor.

"Hayatta çıkamazsın," diye tartışıyor Lucian.

"O haklı," diye Scotty de katılır. "Ateş edenleri yakalamak için bütün bir ekip çalışıyor. Hadi arkaya gidelim. Seni arabaya güvenli bir şekilde götüreceğiz, sonra Ian ve ailenle iletişime geçebiliriz."

Siktir!

Ailem burada. Dominick, Peyton, Bri ve Lorenzo kavgayı izlemek için buradalar... Dani de onlarla birlikte. Herhangi bir yerde olabilirler, herhangi biri yaralanmış ve tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyuyor olabilir. Ama Scotty haklı. Onları orada asla bulamayacağım ve hayatta kalma şansım çok az.

Arka çıkışı kullanarak sorunsuz bir şekilde Scotty'nin SUV'sine ulaşıyoruz ve beşimiz arabaya biniyoruz. Burası lanet olası bir savaş alanı. İnsanlar kaçışıyor, arabalar oradan hızla uzaklaşıyor. Mavi ve kırmızı ışıklar beliriyor ve Scotty bizi durduramadan yola çıkıyor.

Ian'ı aramadan önce, telefonum onun aramasıyla çalar.

"Neredesin?" diye bağırıyorum.

"Onu kaybettim," diye tıslar, nefesi ağırlaşmıştır. "Her şey çok hızlı gelişti. Bir dakika önce tuvalete giriyordu, sonra birdenbire ortadan kayboldu. Telefonunu takip ettim ve sanırım biri onu kaçırdı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum, sanki lanet bir kabusta yaşıyormuşum gibi hissederek.

"Güneydoğuya doğru gidiyor. Kendi başına gitmiş olamaz. Hem hangi araçla?"

"Maxim, kardeşime ulaş."

"Aradım bile," diyor. "Hepsi güvende ve eve dönüyorlar."

Rahat bir nefes alıyorum, ama o, "Ama Dani onlarla değil," diye ekleyince rahatlığım kısa sürüyor.

"Siktir!" diye bağırarak havaya yumruk attım. "Şu anda onun konumunu belirliyorum."

Ön koltukta oturan diğer adamım Bosco'ya gönderiyorum ve o da Scotty'nin nereye gideceğini bilmesi için ekrana yansıtıyor.

"Sanırım onu limana götürüyor," diyor Scotty.

Noktayı birkaç saniye izledikten sonra Ian'a hemen geri arayacağımı söyledim. Telefonu hareket ediyorsa, belki de her şey bir yanlış anlaşılmadır ve telefonu yanındadır ve iyidir.

Bir kez, iki kez çalar ve sonra arama bağlanır.

"Dani," diye nefes nefese söylerim. "Neredesin?

Ben..."

"Üzgünüm," tuhaf, robotik bir ses geliyor hattın diğer ucundan — ses bozucu. "Dani şu anda telefona gelemiyor. Şu anda biraz... meşgul."

"Eğer sen lanet olası..."

"Ne?" diyor ses, çılgınca bir kahkaha atarak. "Ona dokunmak mı? Ne yapacaksın? Geçen yıl deponu ateşe verdiğimde bir şey yaptın mı? South Harbor Point'te senin koruman altındaki tüm işyerlerini talan ettiğimde ne yaptın? Ya da seni kara para aklamaktan tutuklattığımda?

Bir kahkaha daha ve omurgamdan bir ürperti geçer.

“Senin küçük spor salonunu kapattırdığımda ne yaptın? Hiçbir şey. Ve ben daha yeni başlıyorum. Kolay yoldan halletmeye çalıştım. Sana defalarca uyarıda bulundum, ama dinlemedin. Sen ve ailen kendinizi yenilmez sanıyorsunuz, ama değilsiniz, ve artık oyun oynamaktan bıktım.” Telefonun diğer ucundan bir kahkaha duyulur. “Ya da belki de daha yeni başladım.”

"Ne istiyorsun?" Dani'yi bu kişiden uzaklaştırıp güvende tutana kadar onu kızdırmak istemediğim için sakin bir şekilde soruyorum. Ondan sonra oyun başlasın.

"Aileme olan borcunu istiyorum."

"Peki nedir o?" diye soruyorum, kendimi korkunç bir köstebek avı oyunu oynuyormuşum gibi hissederek.

Önce Anthony, sonra Enrique. Şimdi de bu herif. Ne zaman bir pisliği halletsem, bir başkası ortaya çıkıyor.

"Harbor Point."

Durduramadan dudaklarımdan neşesiz bir kahkaha patladı. "Sana bütün bir şehri veremem."

"Oh, vereceksin," dedi ses yavaşça. "Yoksa dünyanı parça parça yıkarım, burada sana hiçbir şey kalmayana kadar. Harbor Point'i bana ver, yoksa almaya zorlanacağım."

Telefon kesilir ve ben yumruğumu kapıya vururum. Biri bize saldırıyor ve eğer söyledikleri doğruysa ve listeledikleri her şeyi yaptıysalar, çok kurnazlar demektir. Kim olurlarsa olsunlar, ses değiştirici kullandıkları için kim olduklarını bilmemizi istemiyorlar, yani bu kişi gerçekten herhangi biri olabilir.

"Limana uğradılar," diyor Scotty.

"Orada çalışan adamlarımız var," diyorum ve Francis'in numarasını çeviriyorum. O, gece liman müdürü.

"Efendim, tam sizi arayacaktım," diyor. "Elektrik kesildi ve yedek jeneratör çalışmıyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Birkaç hafta önce kontrol etmiştim."

Başımı sallıyorum çünkü ne olduğunu çok iyi biliyorum.

"Hemen geliyorum. Olduğun yerde kal ve şüpheli bir şey fark edersen tepki verme."

Bu kişinin neler yapabileceğini bilmiyorum ve limandaki adamlar çok iyi işçiler olsa da, Dani'nin hayatını onların ellerine teslim etmeye niyetim yok.

Kardeşime mesaj atıp durumun kötüye gittiğini ve mümkün olduğunda açıklayacağımı, ama ben yeşil ışık yakmadan hiçbir şey yapmamasını söyledim.

Limana vardık ve elektrik kesik olduğu için her yer kapkaranlıktı. Çit kısmen açıktı, ya

birisi elle açmış ya da elektrik kesildiğinde açılma ya da kapanma aşamasındaydı.

Scotty kenara çekip park ederken, "Dani deponun yakınlarında bir yerde," diyorum. "Öncelikli hedefimiz Dani."

Bunu yapan her kimse onu yakalamak istesem de, asıl amacım Dani'yi sağ salim geri getirmek.

Lucian'a bakıyorum, onun da bu işin içinde olmasına kızgınım ama benimle birlikte SUV'ye binmesine seviniyorum, böylece The Underground'da olan biten her ne ise ondan uzak ve güvende olduğunu biliyorum.

"Burada kal."

Onu hiç sahip olmadığım babam gibi seviyorum ve hayatını tehlikeye atmayacağım.

"Matteo..." diye fısıldıyor, ama ben başımı sallayarak sözünü bitirmesine izin vermiyorum.

Kadınımı geri almama yardım etmek istiyor. Ve bunu onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum. Ama o, karşılaştığım en iyi dövüşçülerden biri olsa da, onu hiç silah tutarken görmedim. Ve Dani'yi geri almaya odaklanmam gerekirken ona göz kulak olmak istemiyorum.

Scotty aracı çalışır halde bırakır ve sessizce dışarı çıkarız, neyle karşılaşacağımızı bilmediğimiz için ayrı yönlere gideriz. Adamlarım bu tür durumlar için eğitilmiştir, ama her seferinde farklı bir şey olur ve ne olacağını tahmin edemezsiniz.

Yol karanlık ama kimseye fark ettirmek istemediğim için el fenerimi kullanmıyorum. Yanıp sönen noktanın yanına gelene kadar yolu takip ediyorum ve birden aklıma geliyor: Ya telefonu yanında değilse? Bu düşünce kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor ama ben onu bir kenara itiyorum. O burada olmalı. Ve eğer burada değilse, nerede olursa olsun onu bulacağım. Onu bulana kadar bu lanet şehri yakıp yıkarım. Ve bir daha onu gözümün önünden ayırmam.

Durup etrafa bakınıyorum, nerede olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Sonra gözlerim kargo konteynerlerinin sıralarına takılıyor.

Kapılardan birinin kapanma sesi, aksi takdirde sessiz olan geceye yankılanır ve bakışlarım, adamlarımdan biri olan Abram ile karşılaşır. Anlaşarak başımızı sallarız ve sesin geldiği yere doğru koşarız.

Diğer arkadaşlarım da duymuş olmalılar çünkü birkaçının konteynere yaklaştığını görebiliyorum. Bir şey görmek zor ama bir silahın ateşlenmesi sessizliği bozuyor.

Hemen oraya koşuyorum, bunun doğru kişi olduğunu umarak.

Elimi kilide koyup, bunun bir tuzak olmaması için dua ederek açmaya hazırlanırken, Ian "Patron" diye seslendi.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve sonra onun da kızın yerini bildiğini hatırlıyorum, yani benim yaptığım gibi onu takip etmiş olmalı.

"Bana bırak," diyor. "O benim sorumluluğumdaydı."

Ben tartışmaya fırsat bulamadan, kolu yukarı çekip kapıyı açıyor. Hepimiz silahlarımızı doğrultup ateş etmeye hazırız, ama karşımızda sadece sessizlik var.

Telefonumun fenerini açtım ve konteynerin ortasında oturan kişi Dani'den başkası değildi. Bir sandalyeye bağlanmış, ağzı tıkanmış, gözleri korkuyla açılmıştı.

Adamlarım bizi korumak için nöbet tutarken, ben ona doğru koşuyorum.

"Siktir, bebeğim," diye boğuk bir sesle söylüyorum, dudaklarının kanadığını fark edince.

Ağzındaki bezi çıkarırım ve o rahatlamış bir şekilde hıçkırır.

Çakımla ipi kesip ellerini ve ayaklarını serbest bıraktım, sonra onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım ve tatlı kokusunu içime çektim. Kısa süre önce kendi vücut şampuanına geçmişti ve onun üzerinde benim kokumu özlesem de, vanilya ve Dani'nin kokusu da en az benimki kadar bağımlılık yapıcıydı.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

"Evet," diye ağladı. "Bana hiçbir şey yapmadılar."

Geri çekilip kanlı dudağını başparmağımla okşadım. "Şey,

bana bir kez yumruk attı," dedi, "beni yere düşürdü

bayılttı, ama hepsi o kadar."

Bir dakika... Az önce "o"

mu dedi?

"Onu göremedim ve diğerleri gibi giyinmişti — baştan aşağı siyah, siyah kayak maskesi ve savaş botları giymişti

—ama duruşunda bir şey vardı... Bilemiyorum. O sadece bir kadın gibi geliyordu."

İlginç...

"Seni buradan çıkaralım," diyerek onu konteynırdan dışarı taşıdım.

"Bekle, telefonum," diyor, sandalyeye doğru başını sallayarak.

Ona o kadar odaklanmıştım ki, lanet olası sandalyenin altında kaldığını fark etmemiştim.

Scotty telefonu alır ve biz de yola çıkarız. SUV dolu olduğu için Dani ve ben Ian'la birlikte evimize döneriz, diğerleri ise kalıp bulabildikleri tüm bilgileri toplamaya çalışırlar.

Bosco mesaj atıp, kaçan iki adamdan birinin vurulup öldürüldüğünü, diğerinin ise hayatta olduğunu, ancak durumunun kritik olduğunu bildirince, ben oraya gidip onu sorgulayana kadar hayatta tutmasını ve Ian'a planlarda değişiklik olduğunu bildirmesini söylerim.

"Kardeşinin evine mi gidiyoruz?" diye sordu Dani, yanıma sokulmuş halde.

"Evet, adamlardan birini yakaladılar ve kan kaybından ölmeden önce onu sorgulamam gerekiyor. Ayrıca seni henüz yalnız bırakmaya hazır değilim. Kardeşimin evinde güvende olacağını biliyorum."

Anladığını belirtircesine başını sallar ve bana daha da yakınlaşır.

Birkaç dakika sessiz kalır ve uykuya daldığını düşünürüm, ta ki "Özür dilerim, Ian" diye mırıldanana kadar.

Gözleri benimkilerle buluşur, kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Özür dileyecek bir şeyin yok, Daniella. Seni koruyamadığım için özür dilerim."

"Benim hatamdı," diyor hıçkırarak. "Tuvaletten çıktım ve..."

"Kimsenin suçu yok." Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Bunu yapan kişi ne yaptığını çok iyi biliyordu.

seni mesaj göndermek için kaçırmak niyetiyle oraya geldi. Ama bunu çözene kadar, tek başına hiçbir yere gidemezsin ve bir koruma daha ekliyorum."

Göğsüme başını yaslayarak başını sallar.

Dominick'in evine vardığımızda, Peyton ve Bri Dani'ye koşarak sarılırlar ve iyi olup olmadığını sorarlar.

Sonra Lorenzo onu kollarına alır. "Dani," diye boğuk bir sesle söyler. "Kahretsin, babam senin için bunu istemiyordu. Eğer gitmek istiyorsan..."

Yumruklarımı sıkarım, onun gitme fikrini dile getirdiği için suratına yumruk atmak isterim, ama olduğum yerde kalırım çünkü gitmek isterse onu suçlamam ve ne kadar berbat olsa da onu durdurmam.

Dani geri çekilir ve Lorenzo'ya birkaç saniye bakar, sonra hüzünlü gözleri benimkilere bakar. Ve midem düğümlenir. Bize gitmek istediğini söyleyeceğinden korkuyorum, ama beni terk edeceği için değil... Onsuz yaşamanın düşünülemez olduğu için. Gitmek istediğini söylerse, onunla birlikte giderim.

"Hayır." Başını sallayarak yanıma gelip kollarını belime doladı. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Sevdiğim herkes burada."

"Hadi," diyor Peyton ona. "Git temizlen. Erkeklerin halletmesi gereken işler var, bence kızlar gecesi yapmalıyız."

Dani bana bakarak, gitmesinin sorun olup olmadığını sessizce sorar ve ben bir kez başımı sallayarak, onu tatmak için dudaklarını dudaklarımla kapattım ve hızlıca öptüm.

Kızlar gittikten sonra Lorenzo kanepeye çöküp iç geçirir. "Her şey mahvoldu."

"Evet," diye onaylıyorum, hala ayakta duruyorum çünkü oturmak için çok fazla öfke birikmiş durumda.

Bu gece kavga etmedim, üstelik depoda beni bekleyen, işkence edip eziyet edeceğim bir pislik var.

"Kızlarla burada kalacak mısın?" diye soruyorum.

Dominick, Peyton ve Bri'yi evlerine bıraktıktan ve Bri'nin yeni erkek arkadaşının eve güvenli bir şekilde ulaştığından emin olduktan sonra, polisle ilgilenmek için The Underground'a geri dönmek zorunda kaldı.

Dominick deponun sahibi olduğu için, bu gece olan her şeyden o sorumlu. Neyse ki, kameralar silahlı adamların içeri girip çıkmasını gösteriyor, bu yüzden olanlardan sorumlu tutulmayacağız, ama yine de durum iyi görünmüyor. Seyirciler The Underground'a eğlenmek için geldiler, bizim çatımızın altında korunacaklarını umuyorlardı, ama bunun yerine çoğu yaralandı ya da hayatını kaybetti. Bize kim saldırıyor, bunu bir an önce bulmamız lazım.

"Evet," diyor Lorenzo. "Güvenlik görevlilerinin burada olduğunu biliyorum, ama
..."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Ve senin de burada olduğunu bilmek Dani'yi rahatlatacaktır."

Dominick kapıdan içeri girerken, ben çıkmak üzereydim. Yorgun görünüyordu.

"Durum ne kadar kötüydü?" diye soruyorum.

"Şaşırtıcı bir şekilde, o kadar da kötü değildi," diyor. "Ölenlerin çoğu silahlı adamlardı. Sanki kimseyi öldürmek istemiyorlarmış gibi."

"Dani'yi hayatta bıraktıkları gibi." Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Bir mesaj vermek istediler."

Dominick bana şaşkınlıkla bakar ve ben ona ve Lorenzo'ya telefon görüşmesini ve uyarıyı anlatırım.

"Bu iş kişisel," diyor Dominick çenesini seğirterek.

"Dani bunun bir kadın olduğunu düşünüyor," diyorum onlara.

Dominick şok içinde başını çevirip bana bakar. "Lanet bir kadın mı?"

"Dani, duruşundan bir kadın olduğunu hissettiğini söyledi. Ama baskı altındaydı, kim bilir?"

"Siktir," diye tıslar Dominick. "Bu noktada kimseyi göz ardı edemeyiz."

"Hillary ne olacak?" diye sorar Lorenzo.

"Hayır." Kafamı sallarım. "Bütün bunları başaracak kadar zeki değil."

"Yine de araştırmalıyız," diye ısrar ediyor Lorenzo. "O yeterince kurnaz ve size garezi var."

Kabul ederek başımı sallıyorum, ama Hillary'nin en iyi arkadaşımdan uzak durmasını sağlamak için adamıma onu kontrol ettirdiğimi söylemiyorum. Georgia'da yaşıyor, gündüzleri boktan bir kahvaltı mekanında garson olarak part-time çalışıyor, geceleri ise sürtük vücudunu kullanarak bir sonraki şeker babasını bulmaya çalışıyor.

"Bence belediye başkanını tekrar sorgulamalıyız," diyorum Dominick'e. "Anthony ve Enrique ile bağlantısı var."

"Bütün bunları yapabilecek kapasitede olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Dominick. "Hayır," dedim dürüstçe. "Ama bütün bunları yapan kişi
Enrique ve Anthony ile çalışıyorsa, belediye başkanıyla da çalışıyor olma ihtimali var ve hayatta kalan tek kişi o olduğu için onu sorgulamaktan zarar gelmez."

"Kızlar nerede?" diye sorar Dominick.

"Yukarıda, kızlar gecesi yapıyorlar," diyor Lorenzo. "Peki Daniella?" diye soruyor bana bakarak.

"O iyi."

O başını sallar. "Gitmeye hazır
mısın?" "Evet."

Dominick bizi depoya götürürken, Eddy telefonda, yakaladığımız adamla ilgili öğrendiklerini bize anlatıyor. The Underground'da ölenlerin kimlikleri sonunda kamuoyuna açıklanacak ve Eddy de onlar hakkında bilgi edinebilecek, ama o zamana kadar bu adam, bize saldıran kişiyle olan tek bağlantımız.

Depoya girdiğimizde, Dani'nin oturduğu metal sandalyede, Dani'yi The Underground'dan kaçırmaya yardım eden adamlardan biri oturuyor.

Eddy'ye göre adı Ross Ryker. Yirmili yaşlarının başında, evde bir kız arkadaşı ve bebeği var. South Harbor Point'te yaşıyor ve

bir düzine iş değiştirmiş, ama uyuşturucu bağımlısı olduğu ve temizlenmeyi reddettiği için hiçbirinde kalamamış.

Bizi içeri girerken gördüğü anda, gözleri korkuyla büyümüş bir şekilde, kim olduğumuzu çok iyi bildiğini ima ederek, "Bakın," diyor. "Görevimin ne olduğunu bilmiyordum. Bir arkadaşım bana bir iş olduğunu söylemişti. Hızlı ve kolay para kazanma fırsatıydı. Kızı alıp limana götürmekti. Eğer onun sizin kızınız olduğunu bilseydim..."

Cümlesini bitirmesine izin vermeden, yüzüne yumruk atıyorum. Sandalye geriye uçuyor ve kafasını betona çarpıyor.

"Kızın kim olduğu sikimde değil," diye bağırırım, sandalyeyi tekrar kaldırarak. "Masum bir kadını kaçırmayı içeren bir işi kabul ettin."

Yine yumruk attım, bu sefer karnına, o da öğürdü ve yere kustu.

"Lütfen," diye yalvarır. "Her şeyi mahvettim, ama paraya ihtiyacım vardı."

"Evet, böylece kız arkadaşın ve bebeğinle ilgilenmek yerine biraz daha uyuşturucu alabilirdin. Biliyorum."

Onu saçından tutup başını geriye doğru çekerim. "Seni kim tuttu?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim, bilmiyorum."

"Bağladığın kadınla konuşan kişi... erkek miydi, kadın mıydı?"

Kafasını salladı. "Onu hiç görmedim. Erkek olduğunu tahmin ediyorum, ama tamamen siyah giyinmişti ve yüzünde kayak maskesi vardı. Sesi robot gibi berbat bir sesiydi."

"Ödemenizi nasıl aldınız?"

"Almadım," diye ağlar. "Gittikten sonra alacaktım, ama siz düşündüğümüzden daha çabuk geldiniz ve o da bizimle iletişime geçeceğini söyledi."

"Nasıl?"

"Arkadaşım Steve aracılığıyla. Bana bu işi ayarlayan oydu..."

Ağzını sıkıca kapattı, ama çok geçti.

Silahımı çekip kafasına, tam gözlerinin arasına doğrultuyorum. "Daha önce ne iş yapıyordun? Yalan söylemeyi düşünmeden önce söyle, yoksa anlarım ve seni öldürürüm."

Genelde bu tür saçma tehditler, bunlara alışkın olanlarda işe yaramaz, ama bu adam amatör, sokaktan alınmış biri. Ross'u işe alan kişi, yakalanıp yakalanmamasını umursamadı, çünkü o hiçbir şey bilmiyordu. O, ya da o, bir işin yapılmasına ihtiyaç duyuyordu ve South Harbor Point sokaklarında çaresiz adamlar bulabileceğini biliyordu, ve eğer ölürlerse, bu onun için hiç sorun olmazdı.

"Geçen yılki yangın," diye itiraf ediyor. "Bizi limandaki depoyu ateşe vermek için tuttu. Dikkatleri başka yöne çekmek için olduğunu söyledi."

Dominick'e bakıyorum ve çenesini sıkıyor. Geçen yılki yangının amacını açıkça hatırlıyor: Anthony Damien'i kaçırırken bizi şehrin diğer tarafına götürmek. Bu da Anthony'nin tek başına çalışmadığı ve Enrique ile birlikte olmadığı anlamına geliyor, çünkü Anthony'nin birlikte çalıştığı kişi hala hayatta.

"Başka ne var?" diye soruyorum ve emniyet kilidini açarak niyetimi belli ediyorum.

"Yemin ederim, başka bir şey yok. Bir arkadaşım bazı işleri mahvetmesi için onun tarafından tutulmuştu, ama benim bununla hiçbir ilgim yoktu."

Gereksiz kan dökülmesini istemediğim için bu adamın hayatını bağışlamayı düşünüyorum, ama benim kadınıma sahip olduğunu, onu korkuttuğunu ve bağladığını düşününce, kafasına bir kurşun sıkıyorum. Bu adam için iki iş yaptı ve parasız ve bağımlı olduğu için başka bir iş almayacağının garantisi yoktu.

"Telefonunu aldın mı?" diye Bosco'ya soruyorum. "Evet." Telefonu bana uzatıyor. "Teşekkürler. Temizlik için birini çağır."

Telefonuna dokunuyorum, ama şifreli. Eddy'den şifreyi kırmasını isteyeceğim.

Dominick ve ben dışarı çıkıyoruz ve arabaya bindiğimizde, "Bu her kimse, durmayacaklar" diyor.

istediklerini elde etmek için."

"Harbor Point'i istiyorlar." Ona bir bakış attım. "Vazgeçmeye hazır mısın?"

Yutkunur ve başını sallar. "Çok derine batmış durumdayız. Öylece çekip gidemeyiz. Onlar da bunu biliyor. Harbor Point'i istediklerini sanmıyorum." Gözlerime bakar. "Bence onlar savaş istiyor."

30

DANIELLA

MATTEO beni Peyton ve Dominick'in evinden aldığından beri, bana bir kez bile bakmadı. Eve gitmemiz gerektiğini söylediğinde bile. Arabayla evimize dönerken bile. Eve girip, halletmesi gereken işleri olduğu için yalnız kalabileceğimi sorduğunda bile. Sonra koridorda kayboldu.

Beni kaçırdıkları için bana kızgın mı, yoksa kavgaya karışamadığı için mi kızgın, bilmiyorum. Ya da belki de olan biten her şeyle uğraşırken beni korumak zorunda kalmak ona çok ağır geliyor.

Peyton'a göre, birisi ailelerinin peşinde ve nedenini bilmiyorlar.

O ve Bri'ye, o kişinin Matteo'ya telefonda Harbor Point'i istediklerini söylediğini anlattığımda, gözleri fal taşı gibi açıldı. Bri içinden küfretti ve Peyton bebeklerini kontrol etmek için izin istedi.

Neler olduğunu bilmiyorum, ama Matteo'nun benim güvenli limanım olduğunu ve geri çekilmesinin kalbimi kırdığını biliyorum.

Bunu daha önce de yaptı, diye kendime hatırlatıyorum.

Beni korumak için beni itti ve tahminimce, yine aynı şeyi yapıyor. Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Onu aramaya çıkıyorum ve spor salonunda buluyorum. Ses geçirmez olmalı çünkü dışarıdan hiçbir şey duyamıyorum, ama içeride, kum torbasına vurduğu ses, aksi takdirde sessiz olan odada yankılanıyor.

Omuzları gergin, boyun kasları kasılmış. Kolları kum torbasına o kadar güçlü bir şekilde tekrar tekrar vuruyor ki, torbada delik açmamış ya da tavandan ankrajı sökmemiş olmasına şaşırıyorum.

"Matteo," diye sesleniyorum, onu korkutmak istemiyorum.

Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor, ama kum torbasına vurmayı bırakmıyor.

Bu yüzden, içeriye doğru adım atarak, bana bakmak zorunda kalması için yanına yaklaşıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek, "konuş benimle."

"Ne dememi istiyorsun?" diye homurdanarak, torbayı yumruklamaya devam ediyor. "Seni gözümün önünden ayırdım ve sen lanet olasıca öldürülebilirdin!" Son kelimeyi, torbayı daha da uzağa fırlatan bir yumrukla vurguluyor. "Seni korumam gerekiyordu ama başaramadım! Sana bebek istediğimi söyleyerek ne halt yiyordum ben? Seni bile koruyamıyorum!" Torbaya tekrar tekrar vurur. "Ben lanet olası bir beceriksizim!"

Düşüncelerim, onun duygusal dengesizliği hakkındaki konuşmalarımıza geri dönüyor.

"Duygularımı kontrol altında tutmak için ya kavga ediyorum ya da sevişiyorum. Tam olarak bir koca ya da baba malzemesi değilim."

Korkm u ş ve kızgın, duygularını kontrol etmekte zorlanıyor ve beni incitmekten korktuğu için öfkesini torbaya yöneltiyor.

"Matteo" — yanına yaklaşıyorum — "Ben buradayım."

“Sadece o psikopat bir mesaj vermek istediği için. Eğer seni öldürmek isteseydi, bunu yapabilirdi ve bu

benim hatam olurdu. Bu hayat... Lanet olsun!"

Çuvalı deli gibi yumrukluyor, tüm vücudu çuvalın etrafını sarana kadar durmuyor. O kadar hızlı nefes alıyor ki, yorgunluktan bayılacağından korkuyorum.

Parmak eklemleri kızarmış ve kanıyor, onu kum torbasına vurmaktan alıkoymazsam ellerini kırabileceğini biliyorum.

Bu yüzden, ellerini ve kollarını kum torbasından çekip parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Vücudu terden kaygan ama umurumda değil. Onu kollarıma çekip kucaklıyorum ve o yere düşerken beni de beraberinde götürüyor.

"Ben buradayım." Terli saçlarını gözlerinden çekiyorum. "Kendine zarar vermen gerek yok. Ben buradayım."

Kaslı bacaklarının üzerine oturuyorum ve parmakları kalçalarıma gömülüyor.

"Sana zarar vermek istemiyorum." Yüzünü boynuma gömüyor. "Bu yüzden buraya geldim. Sana asla zarar vermek istemiyorum, tatlım."

"Asla incitmeyeceksin," diyorum, ellerimle yüzünü kavrayıp başını geriye çekerek gözlerimizin buluşmasını sağlıyorum. "Duygularını kontrol etmek için kavga edip seviştiğini söylemiştin. Ben buradayım, hadi seviş Matteo."

Birkaç saniye bana bakar ve beni iteceğini düşününce midem düğümlenir. Ama sonra ağzı benimkine sert bir öpücükle çarpar ve kadınsı bölgelerim arzuyla kasılır.

Parmakları saçlarıma dalıyor, öpücüğü derinleştirirken saç tellerimi yumrukluyor. Isırıyor, emiyor, yalıyor, ısırıyor. Ağzımı yalayıp yutuyor, sonra başımı geri çekip çenemden boynuma kadar açık ağızla öpücükler bırakıyor, kulağımın kepçesinde duruyor.

"Nazik olamıyorum," diye mırıldanıyor. "Çok heyecanlıyım. Emin misin, Küçük Russo?"

Takma adım beni ürpertir. Kim olduğumu hatırlamak istediğinde bu takma adı kullanır, ama onun beni uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.

Evet, Lorenzo'nun kız kardeşiyim.

Matteo'dan birkaç yaş küçüğüm.

O, benim parçası olmak istememem gereken bu korkutucu dünyanın bir parçası.

Ama Matteo'yu seviyorum ve o beni uzaklaştırmadıkça, burada, onun yanında olacağım.

Benim tepkisizliğimi isteksizlik olarak algılamış olmalı ki, beni kendinden uzaklaştırmaya başlıyor, ama bunu yapamadan, bacaklarımı ona sıkıca sarıp bırakmıyorum.

Enrique'nin bana yaptıklarından sonra belki daha tereddütlü davranmam gerekirdi, ama Matteo o değil. Beni incitmek için iradem dışında hareket etmiyor. Benden izin istiyor ve ben de kendimi ona isteyerek teslim edeceğim.

"Evet," diyorum ona, geri çekilip koyu mavi gözlerine bakarak. "Sana güveniyorum Matteo. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Dudakları bir kez daha benimkini yakaladı ve o öpücüğe tüm duygularını dökerek, dakikalarca, belki saatlerce birbirimizin dudaklarına yapıştık.

Geri çekildiğinde, gözleri bir şekilde daha da koyulaşmış, okyanusun en derin kısmı gibi. Gözleri bir saniye benimkilerle buluşuyor, sonra gömleğimi başımdan çıkarıyor ve arkamdan uzanıp sütyenimi açıyor, göğüslerimi serin havaya maruz bırakıyor. Tepki olarak meme uçlarım sertleşiyor ve o onlara sırıtarak bakıyor.

Birini ağzına alır, dilini nazikçe etrafında döndürür ve ısırır, bu da zevk ve acının karışımıyla vücudumu saran bir nefes almama neden olur.

Aynı şeyi diğer meme ucuma da yapar ve ben de sürtünmeyi arzulayarak merkezimi ona sürterim.

Meme ucumu bırakır ve beni kollarının arasına alır, ağırlık kaldırdığı bankın yanına yürür. Beni bankın üzerine yatırır, sonra bankın ucuna yürür ve Peyton'ın bana ödünç verdiği yoga pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirir, kenara atar.

"Çok güzel." Bacaklarımı açarak amımı tamamen ona açık hale getirir. "Ve şimdiden çok ıslak."

Parmağının ucunu amımın yarığına doğru sürükledi ve sonra amımın üstüne tokat attı, beni sıçratarak. Bunu tekrar tekrar yaptı, ben kıvranarak, sadece bundan orgazm olmanın mümkün olup olmadığını merak edene kadar.

"Seni eğip kıçına şaplak atmalıyım." İki parmağını sertçe içime sokar. "Ne kadar korktuğumu biliyor musun?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve beni kaçırdığı için gerçekten kızgın olduğunu onayladığında tüylerim diken diken oldu. Ve sadece beni kaçıran kişiye değil, bunun olmasına izin verdiğim için bana da kızgındı.

"Özür dilerim," diyorum boğuk bir sesle. "Ben..."

Yine amımın üstüne tokat atar ve ben çığlık atarım.

"Seni korumak benim görevim," diye mırıldanır, gözleri benimkilere kilitlenir, "ve ben başarısız oldum."

Sesindeki sertlik gözlerimi yaşartır, ama şimdi bunun zamanı olmadığını bilerek gözlerimi kırpıp yaşları silek. Onun, mücadele ettiği tüm duygularla başa çıkabilmesi için benim güçlü olmam gerekiyor.

Onun başarısız olmadığını savunamadan, beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirir. Henüz dengemi sağlamışken, avucunun sol kalçama çarptığı anda havada yüksek bir çatırtı duyulur.

"Ne kadar korktuğumu biliyor musun?" diye titrek bir sesle sordu. "Seni bir daha göremeyeceğimi düşündüm."

Eli sağ kalçama çarptı ve onun tokatının verdiği acı verici zevkten dolayı tısladım.

"Sana gardını düşürme demiştim, ama dinlemedin," diye boğuk bir sesle söylüyor.

Ve anladım...

Bana kızgın değil. Beni koruyamadığı için kızgın. Kontrolünü kaybetmiş olduğu için kızgın. Bana karşı hissettiklerini nasıl ele alacağını bilmiyor. Ve ben bunu anlıyorum, çünkü Matteo'ya karşı hissettiklerim kadar güçlü bir şeyi hiç kimseye karşı hissetmedim.

"Matteo, özür dilerim," diye bağırıyorum, o yine kıçıma şaplak attığında.

"Üzgünüm demek seni öldürülmekten kurtarmazdı," diyor, az önce vurduğu yeri ovuşturarak. "Senin o lanet metal sandalyeye bağlı olarak oturduğunu her düşündüğümde göğsümde hissettiğim acıyı dindirmiyor."

Bir şaplak daha, sonra bir tane daha. Acı artık zevke dönüştü, bacaklarımın arasındaki bölge karıncalanıyor, sanki o benim amıma doğrudan bağlıymış gibi, ve kıçıma her şaplak attığında, daha da tahrik oluyorum.

Bir tokat daha bekliyorum, onu memnuniyetle karşılıyorum, ama onun yerine, uzanıp saçımı çekiyor, başımı geriye doğru çekiyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Bu duygularla ne yapacağımı bilmiyorum," diye boğuk bir sesle söylüyor, neredeyse siyah gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor. "Seni kaçıran kişiyi bulmak için bu lanet şehri yakıp kül etmek istiyorum. Seni bu dünyadan uzaklaştırmak istiyorum, böylece artık bu dünyanın bir parçası olmayacaksın..."

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, saçımı daha sıkı tutuyor ve ben, farkına vardığımda gözyaşlarımı geri çekiyorum — kaçırılmıştım ve öldürülebilirdim. Şimdiye kadar olanlardan dolayı hissizleşmiştim, ama onun gözlerindeki yıkımı görüp, sözlerinde duyduğumda, her türlü duyguyu hissediyorum.

"Ama her şeyden çok," diyor, "seni çok sıkı sarılmak ve asla bırakmamak istiyorum. Seni seviyorum Dani ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Eğilip, kalbimin göğsümde hızla atmasına ve bacaklarımın arzuyla kasılmasına neden olan, uyuşturucu gibi bir öpücükle dudaklarımı ele geçiriyor.

Sonra ağzı kaybolur ve ona geri dönüp beni tekrar öpmesini yalvarmadan önce, şortunu aşağı indirir.

Bana sabretmemi söylerken ereksiyonunu dışarı çıkarır, sonra kalçalarımı kavrar ve o kadar sert ve derine girer ki, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı ayırt edemem.

Diğer seks yaptığımız zamanlarda olduğu gibi, benim orgazm olmama dikkat etmiyor, beni orgazmın eşiğine getirip sonra da geri çekiyor.

"Matteo, lütfen," diye yalvarıyorum.

"Boşalmak mı istiyorsun?" diye soruyor, parmakları etimi ısırırken beni çılgınca sikiyor. "Boşalmayı hak ettiğini mi düşünüyorsun?" diye tıslıyor. "Beni sana aşık ettin, sonra da bunu benden neredeyse aldın."

Çok yaklaştım, ama her seferinde doruğa ulaşmak üzereyken pozisyon değiştiriyor ve ben orgazm olamadan kayboluyor.

"Neden boşalmana izin vereyim ki, Küçük Russo?" diye bağırıyor, birbirine çarpan ateşli bedenlerimizin sesini bastırarak. "Sensiz yaşayamayacağımı anlamıyor musun?"

"Matteo," diye bağırıyorum, o kadar yaklaşmışım ki midem kramp giriyor ve bacaklarımın arası zonkluyor. "Lütfen, bir daha seni asla terk etmeyeceğime söz veriyorum."

Gerçekçi olarak, böyle bir söz veremeyeceğimi biliyorum, ama o anda, Matteo'nun beni korumak için göndermek istediğini söylediğinde bana baktığı gibi bir daha asla bakmaması için her şeyi yapacağımı söyleyerek kendime söz veriyorum. Beni kucaklamak ve asla bırakmamak istediğini söylediğinde sesindeki o acı dolu tonu bir daha asla duymamak için.

Matteo kelimelerle cevap vermiyor, ama hareketleri kararlı hale geliyor, içimdeki tatlı noktaya ulaşıyor ve birkaç dakika içinde, beni spermleriyle doldururken onun adını haykırıyorum.

Bacaklarım artık beni taşıyamayacak hale geldiği için bankın üzerine yığılmak üzereyim ki, o beni kaldırıp kollarının arasına alır ve bana sıkıca sarılır.

Beni banyoya taşıyor, lavabonun üzerine oturtuyor ve bacaklarımın arasına giriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ve sensiz bu dünyada yaşayamam."

Boğazıma düğümlenen duyguları yutuyorum. "Seni seviyorum Matteo," diyorum boğuk bir sesle. "Ve şunu bilmeni istiyorum ki

gelecekte ne olursa olsun, seni asla isteyerek terk etmeyeceğimi bilmeni istiyorum."

"TATLIM, UYANMALISIN."

Yana dönüp inlerim, rüya gördüğümden eminim çünkü Matteo'nun dışarısı hala karanlıkken beni uyandırması imkansızdır, özellikle de gece boyunca ve sabahın erken saatlerine kadar birbirimize ve kendimize, olanların kıl payı kurtulduğumuz bir olay olduğunu, benim hala burada ve hayatta olduğumu ve zorlanmadıkça hiçbir yere gitmeyeceğimi hatırlattığımız için.

"On dakika daha," diye sızlanarak başımı yastığın altına soktum.

Bugün Pazar, yani işe gitmek için kalkmam gerekmiyor. Ve onun yapacak işleri olduğunda, beni asla uyandırmaz.

"On dakikamız yok," diyor, yastığı kafamdan kaldırıp saçlarımı yüzümden çekiyor. "Uçak bir saat sonra kalkacak, yani pijamalarınla ve duş almadan havaalanına gitmek istemiyorsan, şimdi kalkman lazım."

Havaalanı...

Gözlerimi açıyorum. "Havaalanı mı?" O gülüyor. "İtalya, unuttun mu?"

Otururum ve gözlerimdeki uykuyu silerim. "Hâlâ gidiyor muyuz?"

Olan biten her şeyden sonra, ailesinin peşinde olanları bulmak için evinin yakınında kalması gerektiğini düşünmüştüm.

"Döndüğümüzde tüm bu saçmalıklar hala burada olacak," diyor. "Ama şu anda, kız arkadaşımı İtalya'ya götürüyorum."

Neden birdenbire bu kadar duygusal olduğumu bilmeden, hıçkırarak ağlarım ve başımı sallarım. "Tamam, İtalya'ya gidelim." Kollarımı boynuna doluyorum ve çenesinin köşesini öpüyorum.

"Seninle İtalya'yı görmek için sabırsızlanıyorum."

UÇAK, Antonovlar'ın ailemle paylaştığı uçak, bu yüzden daha önce de binmiştim ve içeri girdiğimiz anda, ailemle yaptığımız gezilerin anıları bir anda aklımı doldurdu. En son bu uçağa, Virginia'daki Wintergreen kayak merkezine yaptığımız kayak gezisi için binmiştim. Bir daha ailemle geziye çıkamayacağımın üzücü gerçeği, kollarımı göğsüme dolamama ve hıçkırarak ağlamama neden oldu.

"Hey, ne oldu?" Matteo ruh halimi fark ederek soruyor.

"Bu, ailem öldürülmeden önceki Noel'de kayak yapmaya gittiğimiz uçaktı."

Matteo anlayışla başını sallar ve bana sarılır.

"Onlar iyi insanlardı. Baban benim için kendi babamdan daha çok baba gibiydi. Annen ise en lezzetli tatlıları yapardı." Alnımı öper. "Senin gibi."

Ailemi özlediğim için kalbim acıyor olsa da, Matteo'ya gülümserim, ona sahip olduğum için minnettarım. Onların yerini alamaz, ama sevgisi, ölümlerinin kalbimde bıraktığı boşluğu büyük ölçüde dolduruyor.

"Belki bir gün kayak yapmaya gidebiliriz?" diyorum, belki her kış Wintergreen'e gitme geleneğimizi sürdürebiliriz diye umarak. Lorenzo'ya henüz bundan bahsetmedim, ama...

"Ben kayak yapmam," Matteo ciddi bir ifadeyle konuşarak umutlarımı suya düşürdü. "Ve lanet olası soğuğu da nefret ederim. Ama senin vücut ısınla beni sıcak tutacağın bir kulübede bir hafta geçirmek isterim. Ve belki, beni yeterince ikna edersen, snowboard yapmayı denerim."

Onun cevabına boğuk bir kahkaha atıyorum ve ona öpücük vermek için eğiliyorum. "Teşekkürler Matteo. Bu benim için çok anlamlı."

Koltuklarımızı bulup, saat henüz erken olduğu için görevliden kahvaltı sipariş ediyoruz. Matteo, uçuşun on saat süreceğini ve İtalya'nın altı saat ileride olduğu için yatmaya tam zamanında varacağımızı söylüyor. Ama haftanın geri kalanı turistik saçmalıklarla dolu olacak — bu onun sözleri, benim değil. Roma'ya uçuyoruz, ama Venedik, Floransa veya Milano gibi diğer şehirlere gitmek istersek diye uçak hazırda bekleyecek.

Uçak havalandıktan ve kemerlerimizi açmamıza izin verildikten sonra, Matteo beni odaya sürükler ve sonraki on saati tatilimizi en iyi şekilde başlatarak geçiririz — o benim içimdeyken.

31

MATTEO

Roma'da Kolezyum'un yanından geçip makarna yapma dersine katıldık, Pisa Kulesi'ni ziyaret ettik, Floransa'da sayısını hatırlayamayacağım kadar çok galeriye gittik ve şimdi Portofino'dayız, sokaklarda dolaşıp dükkanları geziyoruz.

Bu hafta mükemmel geçti. Dani İtalya'ya aşık oldu, ben de ona daha da aşık oldum. Günlerimizi gezerek geçirdik, geceleri ise o bana sarılıp uyudu.

Bu gece burada geçireceğimiz son gece ve ben biraz panik yapıyorum çünkü bu geceyi unutulmaz kılmak istiyorum. Ligurya Denizi'ne bakan bir otelde kalıyoruz ve otelin restoranından, geri döndüğümüzde terasta akşam yemeği hazırlamalarını istedim. Hayatımın böyle olacağını hiç hayal etmemiştim, ama Dani'nin İtalya'nın her yerini gezerken yüzünde parıldayan mutluluk, tüm bunlara değdiğini gösteriyor.

"Oh! Hadi buraya girelim," diyor ve beni lüks bir butiğe çekiyor.

Sonraki yirmi dakikayı, annem ve kız kardeşimin kullandığını gördüğüm pahalı çantalara bakarak geçiriyor ve

sonunda, fiyatı bu kadar yüksek olmaması gereken küçük, siyah-beyaz bir çantaya karar verdi.

Tabii ki, bana onu satın almamı istemiyor çünkü kendi parası var ve seyahatin bir parçası olmadığı sürece hiçbir şeyin parasını ödememe izin vermiyor. Aşırı pahalı çanta ödendikten ve çirkin turuncu bir çantaya konduktan sonra, yola çıkıyoruz.

"Çanta çok şirin, değil mi?" diyor, eli yine benim elime girmiş, diğer elimle onun çantalarını taşırken.

Benim ısrarımla bizimle gelen korumalar, herhangi bir riske girmeyeceğim için, arkamızdan takip ediyorlar. Bizimle birlikte olduklarını hissettirmeyecek kadar uzak, ama bir şey olursa hemen fark edebilecekleri kadar yakın bir mesafede.

"Çok sevimli," diyorum gülerek, onu gülümsetiyorum. "Acıktın mı?"

"Açlıktan ölüyorum. Bir yer bulup yemek yemeliyiz, sonra otele dönüp o kocaman spa küvetini kullanmalıyız."

Kaşlarını oynatıyor ve ben başımı sallıyorum. Dani'nin cinsel dürtüsü doyumsuz — şikayet ettiğimden değil tabii.

"Biliyorsun, sen on iki yaşın... aslında, ben otuz beş yaşına girdiğimden beri *on üç* yaş daha gençsin, birkaç yıl sonra, ben yaşlanıp zorlukla ayakta durabildiğimde, beni daha genç bir adam için terk edeceğinden korkuyorum."

Bu bir şaka olmalıydı, ama Dani yürümeyi bırakıp bana baktığında şakanın işe yaramadığını anladım.

"Seks yüzünden seni terk edeceğimi
mi düşünüyorsun?" "Sadece şaka
yapıyordum."
Ama bir parçam şaka
yapmıyordu. Kaşlarını kaldırdı
ve ben iç geçirdim.

"Andrey, annem onunla yatmadığı için başka kadınlarla yattığını söylerdi. Hep genç kadınlardı, en güzel çağlarında." Omuz silkiyorum. "Ben zaten otuz beş yaşındayım, sen yirmi iki."

"Yakında yirmi üç olacağım," diye karşılık verdi, bu da beni düşündürdü...

"Doğum günün ne zaman?" Kahretsin, bunu bilmem gerekirdi, ama bilmiyorum.

O, burnundan bir kahkaha attı. "Aslında, yarın."

"Ne?" diye bağırırım. "Ciddi misin? Bunu nasıl bilmedim? Bu erkek arkadaşlık işinde şimdiden başarısız olduğumu hissediyorum."

"Hiçbir şeyde başarısız değilsin. Birbirimiz hakkında her şeyi bilmemiz mümkün değil. Ve birbirimizi tanımak da işin eğlenceli kısmı." Elini yüzümün yanına koyuyor. "Seni seviyorum ve benden ne kadar büyük olduğun umurumda değil. Hiçbir yere gitmiyorum. Ayrıca, o küçük mavi hapların bir sebebi var."

Bana dilini çıkarır ve koşmaya başlar, ama kaçamadan kıçına bir şaplak atarım, o da bana bakıp kıkırdar. Gülümsemesi o kadar bulaşıcı ki, birkaç gün sonra nasıl gerçek hayata döneceğimi bilemiyorum. O, hiç bırakmak istemediğim bir bağımlılık haline geldi.

İstediğim masa ve sandalyeler terasta hazır, biz duş alıp üstümüzü değiştirir değiştirmez akşam yemeğini getirecekler. Ayrıca müdüre e-posta gönderip, Dani'nin yarın doğum günü olduğunu ve benim bundan haberim olmadığını söyledim, o da doğum günü pastası eklesin diye .

"Nerede yemek yiyeceğiz?" diye soruyor Dani, duştan dışarı bakarak, saçları sırılsıklam.

Perdenin arkasında çıplak olduğunu bilmek pantolonumun içindeki sikimi şişiriyor, ama bu gece duşta onu sikmek için çok önemli olduğunu hatırlatıyorum. Umarım seks daha sonra olur.

"Burada yiyeceğiz," diyorum ona. "Oda servisi sipariş ettim."

Gülümsüyor. "İyi, o zaman sonra küvete gitmek için uzağa gitmemiz gerekmez."

O perde arkasında kaybolurken, ben her şeyin yerli yerinde olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Masa fildişi renkli bir örtüyle örtülmüş, üzerine tabaklar ve bardaklar yerleştirilmiş, ortada ise yakılmayı bekleyen mumlar duruyor. Teras korkuluğu çeşitli renklerde çiçeklerle süslenmiş ve köşede, telefonumu koyup hafif bir müzik çalabileceğim bir dock hazır bekliyor.

Hazırlıkları izlerken, doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Bir restoranda akşam yemeği yiyor olsaydık, birine fotoğraf çekmesini isteyebilirdim, ama burada yalnız olduğumuz için bu mümkün değil.

Kardeşime mesaj atıp fikrini soracağım tam o sırada Dani odadan çıkıyor. Önü dekolte, muhteşem bir kolsuz yazlık elbise giymiş, göğüslerinin kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sergiliyor ve dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan elbise bacaklarını ortaya çıkarıyor. Elbise, vücudunun kıvrımlarını vurgulayan, tam da olması gereken yerlerde dar. Ayakları çıplak, yüzünde sadece hafif bir makyaj var ve saçları taranmış ama hala nemli. Bu hafta aldığı güneşin etkisiyle ışıl ışıl parlıyor ve birdenbire, onu benim yapmak dışında hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

"Harika görünüyorsun." Elini tutup onu terasa götürüyorum.

Bunu akşam yemeğinden sonra yapmam gerekiyordu, ama bekleyemiyorum. "Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. Bakışları
akşam yemeği hazırlıklarına kayıyor. "Vay canına," diyor. "Bu çok güzel. Hepsi akşam yemeği için mi?"

"Aslında" — cebimden kutuyu çıkarıp açıyorum
—"bu için."

Ne demek istediğimi görmek için bana döner ve gözleri yüzüğe takıldığında, elini ağzına götürür ve bakışları benimkilerle buluşur.

Tüm konuşmayı planlamıştım, ama konuşmaya başladığım anda, her şey beynimden uçup gitti ve beni çok sinirlendirdi

.

Orada durup bir şey söylememi bekliyor ve ben gülerek ona yaklaşıyorum.

"Söylemeyi planladığım her şey beynimden uçup gitti," diye itiraf ettim.

O da gülüyor. Ama bu alaycı bir gülüş değil. Tatlı ve anlayışlı bir gülüş, çünkü Daniella Russo beni anlıyor.

"Aşık olmayı hiç planlamamıştım," diyorum ona, kalbimden geçenleri söyleyerek. "Hayat hikayeme girmeyeceğim, çünkü sen zaten biliyorsun ve bu havayı bozacaktır. Ama bu yüzden, bunların hiçbirini istemedim." Elimi sallayarak sözlerimi vurgularım. "Ve kesinlikle seni istemedim," diye itiraf ediyorum, bunun ne kadar kötü geldiğini fark edince utanarak.

"Senin değerinin olmadığını söylemiyorum, ama benim için sen hep Küçük Russo'ydun. Lorenzo'nun küçük kız kardeşi. Kardeşimin evlenmeden önce evlenmeyi planladığı küçük kız... Kahretsin." Gülmeden gülerim. "Bu konuda gerçekten berbatım."

"Hayır, değilsin," diyor, narin elini koluma koyarak. "Ben yasaktım."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Ama sen büyüdün ve bu muhteşem kadın oldun. Ama o zaman bile bunu düşünmedim. Sonra sen kaçırıldın ve biz mesajlaşmaya başladık, birbirimizi tanımaya başladık. Sen bana taşındığında, bildiğim tüm hayatımın bir yalan olduğunu anladım. Sen, evlilik, bebekler ve... gibi, hiç istemediğimi sandığım şeyleri istememi sağladın."

Boğazımı yutkunarak, parlak zümrüt gözlerine baktım. "İstediğim şeyin aşk olmadığını fark ettim. İstediğim sensin. Ve seni hayatımda tutabildiğim sürece, seni elde edebileceğim her şekilde kabul edeceğim."

"Seni sevdiğim için ne kadar da iyi," diyor şakacı bir gülümsemeyle. "Yani, beni *ve* sevgiyi elde ediyorsun."

"Seninle her şeyi istiyorum. Karım olmanı istiyorum. Böyle tatillere çıkabileceğimiz bir hayatımız olmasını istiyorum. Seninle yemek yemek ve karşılaştığımız her lanet yüzeyde seni sikmek istiyorum."

O sulu bir kahkaha atıyor ve kalbim lanet olası bir sevgiyle doluyor.

"Doğum kontrolünü yenilemeyi planladığını biliyorum, ama hazır olduğunda, eğer sen de istersen, seninle bir bebek sahibi olmak istiyorum. Hiçbir zaman böyle bir şey istemedim ve bu konuda iyi olup olmayacağımı bilmiyorum, ama senin bir parçan ve benim bir parçamın senin içinde büyüyeceği düşüncesi..." Kafamı sallayıp sakallarımın üzerinde elimi gezdiriyorum. "Senin yeşil gözlerine, sabrına ve koşulsuz sevgine sahip küçük bir mini versiyonumuzun olması düşüncesi..."

"Ve senin gücün, sadakatin ve büyük kalbin," diye ekliyor.

"Benimle evlenir misin, Dani? Benim karım olur musun ve hayatının geri kalanını benimle geçirir misin?"

"Evet," diyor, gözyaşlarını silerek. "Seninle evlenmeyi çok isterim."

Yüzüğü parmağına takıyorum ve o da kollarını bana doluyor. Onu kollarımın arasına alıyorum ve o da bacaklarını belime doluyor, dudaklarımız birleşiyor.

İçeri girerken Fransız kapıları açık bırakarak akşam esintisinin içeri girmesini sağlıyorum ve sonraki saatleri nişanlımı taparcasına severek geçiriyorum, ta ki karnı guruldayarak akşam yemeğini getirmeyi unuttuğumu hatırlatana kadar.

"Hadi yemek yiyelim," dedim ve ona kıyafetlerini uzattım.

Üç orgazmın ardından, uykulu bir halde yatakta yatıyor, ama aç olduğu için başını sallayıp oturur.

"Orada kal," diyorum ona, eğilip kapı çalındığında ona hızlıca bir öpücük veriyorum. "Yemeği sana getireceğim."

"Hayır, gerek yok," diyor. "Terasta oturmak istiyorum. Çok güzel dekore edilmiş ve buradaki son gecemiz. Ayrıca, yüzüğümün birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum."

Güzel bir pembe tonunda kızarıyor ve ben de ona tekrar öpüşmeden edemiyorum, bu sefer daha sert.

"Tamam, dışarıda görüşürüz."

Kimsenin onu yarı çıplak görme riskini göze alamayacağım için, bellboya yemeği kendim getireceğimi söyledim ve arabayı içeri sürdüm. Kubbeli kapaklı yemeklerimizi alıp, Dani'nin oturup denizi seyrettiği terasa taşıdım. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, pijamalarını giymiş ve hafifçe gülümsüyordu.

"Kokusu çok güzel," diyor ve tabağın kapağını açıyor.

Nişan yüzüğü ışığa vurup parıldıyor ve şimdi kardeşim Peyton'a karşı hissettiği sahiplenme duygusunun nereden geldiğini anlıyorum.

"Beklemek istemiyorum."

"O zaman otur ve ye." Yanlış anlayarak gülüyor.

"Hayır, seninle evlenmek için beklemek istemiyorum. Hayatta her şey olabilir ve seni karım yapmak için beklemek istemiyorum."

Yüzünde güzel bir gülümseme yayılır. "Tamam, beklemek zorunda değiliz. Ama..."

Alt dudağını ısırır, ben de uzanıp onu çekerim, sonra onu kucağıma oturturum.

"Konuş benimle."

"Daha önce evlendiğimi biliyorum..."

Vücudumdan çıkan hırıltı, onun gözlerini iri iri açmasına neden olur.

"O pislikle evli değildin," diyorum ona. "Evlilik iptal edildi, yani hiç gerçekleşmedi."

"Biliyorum," diye onayladı. "Ama demek istediğim, Enrique ile evlendiğimizde, her şey çok hızlı oldu. Gerçek bir düğün istediğimi söylediğimde, beni görmezden geldi ve hızlı bir düğün yapmaya zorladı. Geriye dönüp baktığımda, bunun onun büyük planının bir parçası olduğunu anlıyorum.

"Ama seninle öyle bir düğün istemiyorum. Çok fazla ailem ya da arkadaşım yok, ama beyaz bir gelinlik giyip kardeşimle birlikte koridorda yürümek istiyorum. Güzel bir resepsiyon ve kesip birbirimize yedireceğimiz bir pasta istiyorum

Dans etmek istiyorum ve gecenin sonunda bir otele gidip, evliliğimizi tamamlamak için geceyi orada geçirmek istiyorum."

Utangaç bir şekilde omuz silkiyor, bakışları omzumun üzerinden başka yere kayıyor, ben de çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum.

"Hepsini elde edebilirsin," diyorum ona.

Tek umursadığım şey onunla evlenmek, ama eğer düğün istiyorsa, düğün olacak ve ben de smokinimle, kardeşimle birlikte orada olacağım.

"Ama beklemek istemiyorum. Birini tut ya da kendin planla. Ne istersen yaparım. En fazla iki ay," diyorum, "sonra sonsuza kadar benim olacaksın."

Dudaklarının köşesi güzel bir gülümsemeyle kıvrılır. "Teşekkür ederim." Dudaklarını benimkilere bastırır. "Şimdi beni besle, nişanlım. Açlıktan ölüyorum."

32

MATTEO

"ENRIQUE ANNE BABANI ÖLDÜRDÜ."

Lorenzo bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, ben de açıklıyorum: "Eddy onun dizüstü bilgisayarını didik didik aradı ve Enrique'nin Michael'ın babanın avukatı olduğunu öğrendikten sonra, adresleri dahil olmak üzere anne baban hakkında bilinecek her şeyi öğrendiğine dair kanıtlar buldu.

“Eddy ayrıca bir offshore hesaba yapılan bir havaleyi de buldu. Biraz araştırma gerektirdi, ancak bunu Chad Kennedy ile ilişkilendirdi. Chad, North Harbor Point Country Club'ın şeflerinden biriydi ve çok fazla kötü karar vermiş ve acil nakit akışına ihtiyaç duyuyordu.

Chad, Enrique'nin, öldürüldükleri gece, ev ateşe verildiğinde uyanmamaları için Enrique'nin ona para ödediğini doğruladı.

Lorenzo'nun çenesi sıkılır. "Peki Chad şimdi nerede?" "Öldü," derim.

Dün gece, suçluluk duygusuna kapılıp bana yalvardıktan sonra onu öldürdüm. Lorenzo'ya kendisi anlatabilmesi için onu hayatta tutmayı düşündüm, ama en iyi arkadaşımın ellerine kan bulaşmasını istemedim, bu yüzden onun yapmasına gerek kalmasın diye ben hallettim.

"Bütün bunlar babam onun babasını öldürdüğü için mi?" diye tahmin ediyor Lorenzo.

"Babasını ve annesini," diyorum, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

“Joseph yıllardır bir ilişki yaşıyordu ve bu ilişkinin sonucu Enrique oldu. Ne olduğunu kesin olarak bilmiyoruz, ama Enrique Dani'ye hem annesinin hem de babasının öldürüldüğünü söyledi, bu yüzden Eddy biraz araştırma yaptı ve Silvia Morgan adına bir ölüm belgesi buldu. Enrique soyadını yasal olarak Rothschild olarak değiştirmiş olmalı. Ölüm tarihi Joseph'in ölüm tarihi ile aynıydı, bu da baban onu vurduğunda onunla birlikte olduğunu düşündürüyor.”

"Siktir," Lorenzo iç çeker. "Bekle... Morgan mı dedin?" "Evet, Silvia Morgan."

Kaşlarını çatarak düşünmeye dalar. "Bu ismi daha önce bir yerde duymuşum gibi geliyor." Kafasını sallar. "Dani biliyor mu?"

"Evet. Dün gece söyledim."

Hayatına soktuğu adamın, anne babasını öldüren adamla aynı kişi olduğunu öğrenmek onu neredeyse mahvetti, ama ben saatlerce ona bunun onun suçu olmadığını ve önlenemeyeceğini anlatmaya çalıştım. Enrique, anne babasının intikamını almak için bir göreve çıkmıştı ve kimse onu durduramazdı. Ayrıca bir terapist bulup onunla konuşmaya karar verdi ve her ne kadar benim bir psikiyatriste içimi dökmeyeceğimi bilseniz de, onun durumunda bunun iyi bir fikir olduğunu kabul ettim.

"Onların ölümlerinin kaza olmadığını hep biliyordum," diyor Lorenzo. "Bunu doğruladığın için teşekkürler."

"Bu, Enrique'nin motivasyonunu açıklıyor, ama şu anda peşimizde olan kişiye bizi yaklaştırmıyor," diyor Dominick.

"Hayır," diye onaylıyorum. "Yaklaştırmıyor."

DANIELLA

"Aman Tanrım! DANI!" Bri çığlık atar. "Bu yüzük gerçekte daha da güzelmiş. Matteo'dan bahsettiğimiz için ne bekleyeceğimi bilmiyordum..."

"Hey!" diye gülüyorum. "Kibar ol. Bahsettiğin kişi benim nişanlım."

Peyton ve Bri ikisi de gülüyor.

Tatilimizden döneli birkaç gün oldu ve Peyton, Matteo ve beni akşam yemeğine davet etti. Yemek, bu özel gün için getirdikleri bir şef tarafından hazırlanırken, erkekler, kardeşim de dahil, ofiste iş konuşuyorlar, kadınlar ise arkada oturmuş, Damien'in oyun setinde oynamasını izliyorlar, bebekler ise Peyton'ın yanındaki beşiklerinde uyuyorlar.

Matteo'nun annesi Larisa ve kocası Walter da bize katılıyor. Büyük bir ailem olmayabilir, ama Antonov ailesine kabul edilmek neredeyse aynı şey.

"Dominick, birkaç ay sonra düğün yapmayı planladığınızı söyledi?" diye sorar Peyton.

"Evet." Sadece düşünmek bile beni strese soktuğu için iç çekiyorum. "Tam olarak altı hafta sonra. Dominick, Matteo'nun sağdıcı olacak ve Lorenzo beni mihraba kadar götürüp yanımda duracak. Samimi bir tören olacak. İkimizin de çok fazla arkadaşı ve ailesi olmadığı için sadece yakın arkadaşlarımız ve ailelerimiz olacak."

"Harika olacak," diyor Bri.

"Umarım öyle olur. Kısa sürede bir düğün organizatörü bulmaya çalışıyorum ama şansım yaver gitmedi."

"Yardım edebilirim," diyor Bri. "Başka bir işim yok ve düğünleri çok seviyorum. Belki tüm romantik enerjimi senin düğününe odaklayarak, evlenecek bir erkek bulmayı gerçekleştirebilirim."

"Theodore ne olacak?" diye soruyorum.

"Şu anda ara verdik," diyor, yüzüne zoraki bir gülümseme takınıyor.

"Birini bulursun," diyorum ona.

"Belki de aşk bana göre değildir," diyor Bri omuz silkerek. "Yirmi bir yaşında aşık oldum, bir yıl sürdü - hayatımın en güzel yılıydı - ve sonra o öldü. Belki de herkesin aşık olmak için tek bir şansı vardır ve ben benimkini kullandım."

"Buna inanmıyorum," diyor Peyton.

"Gerçekten mi?" diye soruyor Bri. "Kaç kez aşık oldun?"

Peyton dudaklarını sıkıştırır.

"Gördün mü? Bir kez," diyor. "Önemli değil. Odaklanmam gereken başka şeyler var... Matteo ve Dani'nin düğününü planlamaya yardım etmek gibi." Dikkatini bana çeviriyor. "Ne dersin?"

"Eğer yardım etmek istiyorsan, seni engellemeyeceğim."

Bri modadan anlar ve harika bir stil anlayışına sahiptir. Ayrıca tanıdığım en kararlı kadınlardan biridir —tabii ki flört etmemesi konusunda değil— bu yüzden onun yardımıyla düğünün zamanında ve güzel bir şekilde gerçekleşeceğinden hiç şüphem yok.

"Bri, yarın ikizlere bakabilir misin?" diye sorar Peyton. "Kadın doğum uzmanı ile randevum var ve Dominick benimle gelmek istiyor, ama henüz yeni bir gündüz bakıcısı bulamadık."

"Neden gitmekte ısrar ediyor?" diye soruyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Gözlerini devirir. "Ona doğum kontrol hapı kullanmaya başlayacağımı söyledim ve o da bununla ilgili bilgi almak istiyor... başka bir bebek yapacağımız zaman mümkün olduğunca kolay bir şekilde geri döndürülebileceğinden emin olmak için."

"Kardeşim tam bir mağara adamı," diye söylenir

Brielle. "Kaç çocuk yapmayı düşünüyorsun?"

"Artık bebek istemiyorum," diyor Peyton ciddi bir ifadeyle. "Ama Dominick bunu henüz kabul etmedi."

Brielle gülerek burnunu çeker. "Gördün mü?

Mağara adamı." "Evet, ama o benim mağara

adamım." Peyton sırıtarak gülümser.

"Bana doktorunun bilgilerini verebilir misin? Aynı nedenle randevu almam gerekiyor," diyorum ona.

Bunun yanı sıra, Enrique ile birlikte olduktan sonra - korunmamıza rağmen - temiz olduğumdan emin olmak istiyorum. Bunu düşünmemiştim, ama şimdi düşündüğümde, Matteo ile korunmadan birlikte olmak sorumsuzluktu. Ya Enrique bana bir hastalık bulaştırdıysa ve ben de Matteo'ya bulaştırdıysam?

"Tabii," diyor Peyton. "Bilgileri sana mesaj atarım. Birkaç farklı doktorun çalıştığı bir muayenehane ama hepsi çok nazik."

"Teşekkürler." Aniden hissettiğim suçluluk duygusu midemi kemirirken, yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum.

"Bayan Antonova, kayınvalideniz ve kayınpederiniz geldi," diyor yaşlı bir kadın.

"Teşekkürler," diyor Peyton. "Onları buraya gönderebilirsiniz."

"Anne!" Bri ayağa kalkar ve kapıda annesiyle buluşur, ona sarılır. "Çok iyi görünüyorsun... ve bronzlaşmışsın."

"Meksika'da tatil yapınca böyle olursun." Larisa gülüyor.

Ellili yaşlarında olabilir, ama bu kadın kırk yaşından bir gün bile fazla görünmüyor. Uzun sarı saçları ve mavi gözleriyle pantolonlu takım elbise giymiş, Bri'nin otuz yıl sonra nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum.

Larisa'nın gözleri benimkilerle buluştu ve ben tereddütle gülümsedim, umarım beni ailelerine kabul ederler. Matteo'nun babasıyla pek yakın olmadığını biliyorum, ama annesi hakkında sadece iyi şeyler söylüyor. Hayatını onu korumaya çalışarak geçirdi, bu da onu çok sevdiği anlamına geliyor.

"Daniella," diyor Larisa, sesi melodik. " , tanrım, tıpkı annene benziyorsun." Yanıma geliyor ve ben ayağa kalkıp ona sarılmak için bekliyorum. "Kaybın için çok üzgünüm," diyor fısıldayarak. "Annen çok güzel bir insandı ve başına gelenleri hak etmemişti."

Onun tatlı sözleri o kadar beklenmedik ki -ama annemle yakın olduğu için mantıklı da- gözlerim yaşlarla doluyor.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Seninle gurur duyardı. Üniversiteden mezun olduğunu duydum. Senin, iş dünyasını kasıp kavuran ilk Russo kadını olacağından sürekli bahsederdi."

Annemin bunu söylediğini hayal ederken, düşmek üzere olan gözyaşları yüzümden süzülür. Ev hanımı olmaktan nefret ederdi ve benim eve dönüp Russo Property Group'ta çalışmamı tamamen destekliyordu.

"Seni ancak şimdi görebildiğim için üzgünüm," diye ekliyor Larisa. "Bebekler doğduktan sonra seyahate çıktık ve ancak dün gece döndük."

"Burada ne oluyor lan?" Matteo yanıma gelerek bağırır. "Neden nişanlım ağlıyor?"

Larisa gülümsüyor. "Nişanlım mı?" diye bağırarak elimi tutuyor. "Aman Tanrım. Matteo, evlenme teklif ettin ve bana söylemedin mi?"

"Sana yüz yüze söylemenin daha iyi olacağını düşündüm. Şimdi, neden ağlıyor bu kız?"

"Ağlıyorum," derim, yüzünü bana doğru çevirerek, "çünkü annen benim annem ve benim hakkımda tatlı şeyler söyledi ve bu beni duygulandırdı."

Matteo'nun omuzları rahatlamış bir şekilde düşer.

"İnanamıyorum," diye boğuk bir sesle söyler Larisa. "En büyük oğlum mutlu bir evliliği ve üç çocuğu var, şimdi de Matteo nişanlandı." Gözleri yaşlarla dolar. "Geçmişimizin sana zarar verdiğinden çok endişeleniyordum, ama işte buradasın... aşık olmuşsun."

Matteo'yu kucaklayıp sonra bana da sarılır.

"Bunun için size, harika kadınlara teşekkür etmeliyim." Eğilip Peyton'a sarılır.

Aşkını bulamadığı için kendini dışlanmış hisseden Bri'ye bakıyorum, ama annesi bunu fark edip ona sarılır. Brielle'in kulağına bir şeyler fısıldar

Brielle başını sallar, gözleri duygu dolu bir şekilde dolmaya başlar.

"İyi misin?" Matteo sorar ve dikkatimi anne-kız anından uzaklaştırır.

"Evet, sadece annemi özledim."

"Onun yerini dolduramayacağımı biliyorum," diye ekler Larisa, konuşmayı duymuş. "Ama ben buradayım." Matteo'dan Bri'ye doğru bakar. "Çocuklarımı hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ediyorum..."

"Anne, bizi hayal kırıklığına uğratmadın," diyor Bri. "Hiçbirimiz Andrey'e karşı şansımız yoktu, ama başardık."

Larisa onaylayarak başını sallar. "Her şeye rağmen çok mutluyum" — gözlerinde sempatiyle bana bakar.

—“Bazı iyi insanları kaybetmiş olsak da, hala buradayız. Mutlu ve sağlıklıyız.” Beşiklerinde uyuyan torunlarına bakıyor. “Şükretmemiz gereken çok şey var.”

*“B*üy*ükanne*, eve geldin!” Damien koşarak Larisa'nın bacaklarına sarılır. “Bana bir şey getirdin mi?”

“Damien,” Peyton tıslar, ama Larisa güler.

“Onun suçu değil. Her seyahatten ona bir şeyler getiririm.” Damien'in seviyesine gelmek için eğilir. “Al bakalım.”

Ona küçük bir paketi uzattı ve Damien paketi açarak gözlerini kocaman açtı.

"Bu ne?" diye sorar, sevimli küçük burnunu şaşkınlıkla buruşturur.

"Bir *balero de copa*," diye açıklıyor, oyuncağı ondan alıyor.

Ahşaptan yapılmış ve çubuğun üstünde bir bardak var.
Üzerinde küçük bir topun bağlı olduğu bir ip sarkmaktadır.

"Amaç, bu topu havada sallayıp bardağa yakalamak." Ona nasıl yapılacağını gösterir, top doğrudan bardağa girer.

Damien kıkırdar. "Ben de denemek istiyorum!"

Ona geri verir ve o dener. Top uçar — neyse ki ipe bağlıdır — ama kaba girmez.

Küçük kaşlarını çatarak tekrar tekrar dener ve sonunda top kaba girer. "Başardım!" diye bağırır ve herkesin gördüğünden emin olmak için etrafına bakar.

"Aferin," der Dominick, varlığını belli ederek. "Git yıkan. Akşam yemeği hazır."

İçeri koşmadan önce Peyton ekler: "Hediyen için *Babushka*'ya ne diyeceksin?"

"Teşekkür ederim!" diye bağırır ve akşam yemeği için yıkanmak üzere içeri koşar.

"O çok iyi bir çocuk," diyor Larisa, eğilip Adam ve Justin'e bakarken. "Şu ikisine bak. Onları gördüğümden beri çok büyümüşler. Fotoğraflar onlara haksızlık ediyor."

"Evet," diye onaylar Peyton. "Ve ikisi de Dominick ve Damien'e benziyor. Onları taşıyıp doğurmaktan kalan sezaryen izi ve çatlaklarım olmasaydı, kocamın dönüp onları kendi yarattığını düşünürdüm."

Herkes kahkahalara boğulur.

"Bu cinsiyet dengesini sağlamak için kesinlikle birkaç kız çocuğuna ihtiyacımız var," diyor Larisa gülerek, Matteo ve bana bakarak.

"Hayır, bize bakma," diyor Matteo, kollarını bana dolayarak. "Sadece eğlenerek pratik yapacağız."

Tam o anda başımı kaldırıp onun kaşlarını oynattığını görüyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Biz de katılmayacağız," diye ekliyor Peyton. "Yarın doğum kontrol hapı almaya başlayacağım."

Dominick içinden bir şeyler mırıldanır ve Peyton kahkahayla güler.

"Ve hepimiz biliyoruz ki ben yakın zamanda hamile kalmayacağım," diye mırıldanır Brielle, "bu ailede erkeklerin kadınlara üstün geldiğini kabul etmek zorunda kalacaksınız gibi görünüyor."

Larisa Matteo'ya, sonra Dominick'e bakar ve sırıtarak, "Göreceğiz," der.

"TATLIM, yüzüme oturman gerek." Kahkaha atarak başımı sallıyorum.

Pazar akşam yemeğinden biraz önce eve geldik ve daha rahat kıyafetler giydikten sonra kanepeye uzandık. Orada *Vampire Diaries* ve *The Originals* dizilerini izlemeye devam ettik. Çünkü herkes bilir ki, *TVD'nin* beşinci sezonuna geldiğinizde, ikisini de izlemek zorundasınız.

"Yapmam gereken bu mu?" diye soruyorum, dikkatimi ekrandan Matteo'ya çevirerek.

O, bacaklarını açarak kanepede uzanıyor, böylece ben de bacaklarının arasına uzanabiliyorum.

"Evet." Dudaklarını yaladı. "O akşam yemeğinden sonra tatlı canım çekti."

Yine gülüyorum, ama onun tuhaf davranışlarını görmezden gelmek yerine, vücuduna tırmanarak yüzlerimiz aynı hizaya geliyor. Matteo ile geçirdiğim zamandan, onun dikkat süresinin kısa olduğunu öğrendim. Kısa bir süre içinde *The Giver'ı* okumaktan, bir dizi izlemeye, seks yapmak istemeye veya egzersiz yapmaya geçebilir. Hiç teşhis konulmadı, ama bir tür DEHB'si olduğundan şüphem yok. Bazen bu durum beni şaşırtıyor, ama diğer zamanlarda kendi ritmine göre hareket etmesini seviyorum.

"Yüzüne *oturmamı* mı istiyorsun?" diye netleştiriyorum. "Uh-huh." Yaramazca sırıtıyor.

Çenemi çimdikler ve beni hızlı ama tutku dolu bir öpücüğe çeker. "Yüzüme otur, bebeğim."

Kanepede sırt üstü yatana kadar aşağı kayıyor ve onun çok ciddi olduğunu anlıyorum. Üzerimde sadece onun

gömleğini ve bir çift külot giydiğim için, külotumu bacaklarımdan aşağı indirip oturuyorum, nasıl davranacağımı bilemeden.

"Seni seviyorum," diyorum ona. "Ve bunu iyi hale getireceğini bilsem de, seninle evlenmeden önce seni boğmak istemem."

Matteo kahkaha atar ve arkamdan uzanıp kıçıma şaplak atar. "Buraya gel de o amcığı yiyebileyim."

O benim kalçalarımı kavrar ve ben onun yüzünün üzerinde durana kadar vücudunda yukarı kayarım, ama bu pozisyonda, o beni orgazma ulaştırırken boş odaya bakmaktan başka yapacak bir şeyim yok. Bu yüzden, bunun yerine, diğer yöne bakana kadar vücudunda dolanırım. "Sen tatlı alıyorsan, ben de alacağım," derim, belimden eğilip onun ereksiyonunu dışarı çıkarıyorum.

O zaten sertleşmiş, bu yüzden parmaklarımı ve dudaklarımı piercingli penisine doladım ve onu emmeye başladım.

Beni kendine doğru çekerek zevkle inliyor, böylece ağzının tam üzerinde duruyorum ve sonra kendi deyimiyle tatlısını yemeye başlıyor.

Bunu istediği için, kelimenin tam anlamıyla yüzüne oturduğum gerçeğini hiç düşünmüyorum. O, benim amım onu boğuyorsa beni kaldıracak kadar güçlü bir yetişkin erkek.

Onun boşalmasını benden önce sağlamak için kararlı bir şekilde, testislerini nazikçe okşarken onun penisini emiyorum. Bu adam benim vücudumu çok iyi tanıyor ve vücudumdaki her erojen bölgeyi biliyor.

İkimiz de doruğa yaklaşmışken, telefonu çalmaya başlıyor. Birbirimize odaklanmış olduğumuzdan, telefonu görmezden geliyoruz. Ama sonra tekrar çalmaya başlıyor ve ben, onun telefonu açması gerekip gerekmediğinden emin olamadığım için duraksıyorum.

Ancak kısa kesmek yerine, klitorisimi okşayarak, ben boşalana kadar durmayacağını sessizce bana bildirir, ben de onu emmeye devam ederim. Birkaç dakika içinde - ve birkaç cevapsız arama sonra - ikimiz de orgazm olurken inliyoruz.

Normalde sperm tadını kaldırabilirim - en sevdiğim tat olmasa da - ama boğazımın arkasına değdiği anda

boğazıma değdiği anda, öğürür ve kusarım.

Ağzım spermle dolu halde Matteo'nun üstünden inerim, orgazm sonrası titrek bacaklarım yüzünden neredeyse düşüyorum ve bugün yediğim her şeyi kusmak için tam zamanında mutfak lavabosuna ulaşırım.

"Siktir, bebeğim," diyor Matteo, saçlarımı yüzümden çekerek. "İyi misin?"

"Evet." Öksürüyorum, sonra ağzımı suyla çalkalıyorum. "Sanırım spermin boğazımın arkasına yanlış geldi." Arkanı dönüp yüzümü buruşturuyorum. "Kusura bakma," mırıldanıyorum. "Pek de seksi bir an değildi, değil mi?"

"Hey." Boynumun arkasını kavrar. "Sen benim yüzüme oturup sikimi boğazına sokarken, ben on dakikanın büyük bir kısmını senin amını yalayarak geçirdim. Bundan daha seksi bir şey olamaz. Ayrıca" — sırıtarak — "bütün bunları idare etmenin kolay olduğunu sanmıyorum." Kalçalarını ileri doğru iter ve ben gülümserim, hayatımı bu adamla geçirebildiğim için minnettarım.

Duş almayı önermek üzereyim ki telefonu tekrar çalmaya başlar ve o iç çeker.

"Cevap versem iyi olur."

Eğilip beni öper, az önce kusmuş olmam umurunda bile değildir. Onun üzerinde benim uyarılmamın kokusunu ve tadını alıyorum ve bu bacaklarımın kasılmasına neden oluyor.

Matteo bunu fark eder ve gülümser. "İkinci raunt için hazır mısın?" diye alay eder. "Kimin aradığını bakacağım, sonra yatakta buluşuruz. Beni dört ayak üstünde, o mükemmel kıçını havaya kaldırmış olarak bekliyor olmanı istiyorum."

Bana iki kez söylemesine gerek yok, dediğini yapıyorum, ama o odaya girip arkama baktığımda, yüzündeki ifadeden ikinci rauntun olmayacağını anlıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, sırt üstü dönüp oturuyorum.

"Liman'da bir sorun var," diyor,

el konuldu."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Sence beni kaçıran kişi miydi?"

"Bilmiyorum," diyor, kot pantolonunu tutup kaslı bacaklarına çekerek. "Ama adamlarımın dediğine göre, durum kötü... gerçekten çok kötü."

33

MATTEO

Anonim bir ihbar sayesinde memurların gönderilerimizi didik didik aradığını izlerken, içimde kaynayan öfkeyi bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Sanki kardeşim benim ipin ucunda olduğumu hissedebiliyormuş gibi, bana sakin ol dediği bir bakış atıyor ve ben de onun haklı olduğunu bilerek yumruklarımı sıkıyorum.

Çantamızda olan polislerden birinden, işlerin ters gideceğini haber veren bir telefon aldığımda, artık bir şey yapmak için çok geçti, sadece sonuçlarıyla başa çıkmak kalmıştı.

İlaç içermesi gereken sevkiyat - yasal ilaçlar, eklemeliyim - deniz hukuku uygulayıcıları, yani sudaki sevkiyatlarla ilgili her şeyden sorumlu olan Sahil Güvenlik pislikleri tarafından işaretlendi.

Kontrol yapmaya ısrar ettiler ve yük açıldığında, sevkiyatta ilaçların eksik olduğu ortaya çıktı, üstelik sevkiyat kokain, eroin, ecstasy ve Rohypnol gibi çeşitli yasadışı uyuşturucularla doluydu.

South Florida Pharmaceuticals, limanımız ve ile

gönderileri güvenli bir şekilde ulaşacak ve depolarına teslim edilmek üzere hazırlanacaktır.

"Bu delilik!" Güney Florida İlaç Şirketi CEO'su Ilan Cohen, Dominick'e öfkeyle bakarak bağırır. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama bunun sorumlusu bulunmalı."

Gece yarısı, saat neredeyse sabahın ikisi, ama Dominick ve Ilan ikisi de takım elbise giymişler.

"Ve ben bunu araştıracağım," diyor Dominick, bizi suçlu duruma düşürmemek için sözlerine dikkat ederek. "Ama bizim bununla hiçbir ilgimiz yok. Kargo gemisindeki sevkiyat denizde durduruldu. Biz sadece kargoyu kabul ediyoruz."

Ilan öfkeyle nefes alır ve memur ona doğru yürür.

"Ilan Cohen, tutuklusun," der ve ellerini tutup bileklerine kelepçe takar.

Dominick başını sallar ve elini yüzüne sürerek bunun iyi bir şey olmadığını bilir. Sevkiyat bizimle ilişkilendirilemez, ama mesele bu değil. Bunu yapan kişi, en büyük sözleşmelerimizden birini mahvetmek için elinden geleni yaptı. Ilan hapisten çıktığında, bizimle olan sözleşmesini feshedecek ve sonra tanıdığı herkese olanları anlatarak itibarımızı zedeleyecek.

Dominick, işlerimizi meşrulaştırmak için çok uğraştı ve bu olay bizi çok geriye götürecek. Ve bizi yasadışı sevkiyatları için kullananlar özellikle korkacaklar.

"Avukatlarımdan haber alacaksınız," diyor Ilan, polis arabasına bindirilirken.

Sonraki bir saat, narkotik polisleri bizim gözümüzün önünde mekanı kapatıp delilleri toplarken geçer. Neyse ki, şu anda mekanımızda suçlayıcı hiçbir şey yok, bu yüzden bizi tutuklayamıyorlar.

Sorgulamayı ve baskını bitirdikten sonra, onlar ayrılır ve bizimkiler, Dominick ve beni yalnız bırakarak, bıraktıkları dağınıklığı temizlemeye başlarlar.

"Siktir!" diye bağırıyorum ve en yakınımdaki tahta sandığı yumrukluyorum. Sandık bir düzine parçaya ayrılıyor, ama bu benim hissettiğim öfkeyi dindirmekte yetersiz kalıyor. "O lanet olası kaltak..."

"Kadın olduğunu bilmiyorsun," diyor Dominick, her zamanki gibi lanet olası sakinliğiyle.

"Kadın olmadığını da bilmiyorsun," diye karşılık veriyorum. "Bu kişiyi gören tek kişi Dani ve o da bir kadın olduğunu düşünüyor, bu yüzden bu ihtimali göz ardı etmiyorum. Ama ne olursa olsun, bu saçma sapan numara onun işine benziyor."

"Halledeceğiz." İçini çekiyor, ama sesinde yıkım hissedebiliyorum.

Her adımda, biri bizi sabote etmeye çalışıyor.

Siktir et. Bu kaltak oyun oynamak mı istiyor? Ben de oynarım.

Saat sabahın sekizi, ama ben henüz eve gitmedim ve yatmadım. Bu meseleyi çözmeye kararlıyım ve çözene kadar durmayacağım. Ne aradığımı bilmiyorum, ama o bir tür ipucu bırakmış olmalı ve ben onu bulmaya kararlıyım.

Dani mesaj attı, iyi olup olmadığımı sordu ve işe gideceğini söyledi. Ona evde kalmasını, güvenli yerde kalmasını söylemek istedim, ama onun tüm hayatını askıya almak ona haksızlık olurdu. Yanında iki koruma var ve kardeşi ile birlikte güvenli bir binada olacak.

"Ne arıyoruz?" diye sordu Scotty, sahil şeridindeki kaldırımda yürürken.

"Bilmiyorum," diyorum. "İçgüdüsel bir his diyelim."

Sıcak güneşin altında bir saatten fazla yürüdük, ama bir şeyi kaçırdığımız hissini bir türlü atamıyorum.

Gözüm karşıdaki depolara takılıyor ve aklıma bir fikir geliyor.

"Gidelim."

SUV'uma geri dönüp Ocean Avenue'ye doğru sürmeye başlıyoruz. Bu çok uzak bir ihtimal, ama bu noktada çaresizim.

Warehouse District'teki ilk depoda duruyoruz ve adımı verip kameralarını görmek istediğimi söylüyorum. Kolayca kabul ediyorlar, ama baktığımızda hiçbir şey olağandışı görünmüyor.

Onlara teşekkür edip bir sonraki işletmeye, sonra da bir sonrakine geçiyoruz. Sonraki birkaç saati işletmeden işletmeye dolaşarak kameralarını görmek için izin isteyerek geçiriyoruz.

Sevkiyat Almanya'dan geldiği için, ürünleri yolun bir yerinde değiştirmiş olması gerekiyordu. Atlantik'in ortasında kamera yok, ama o konteynerleri değiştirmedi. İçeriği değiştirdi, ki bu okyanusun ortasında yapmak zor olurdu.

Depo Bölgesi'nin sonuna yaklaşmıştık ki, iskelenin yanındaki köşede küçük bir işletme fark ettim.

"Orada," dedim Scotty'ye.

Müdürle konuşmak istediğimi söyledim ve neyse ki, kameralarını görmeme izin verdi.

"Biliyor musun, benim kayıtlarımı görmek isteyen ilk kişi sen değilsin," diyor adam geri dönerken. "Bir çalışan, bir adamın gelip güvenlik kameramız olup olmadığını sorduğunu söyledi. Bir kaza geçirmiş ve kameraya yakalanıp yakalanmadığını öğrenmek istemiş."

"Peki ne dedi?"

"Çalışanlarım kameralardan haberdar değil. Balıkçılık ekipmanlarımdan birkaç tanesinin kaybolduğunu fark ettikten sonra kısa süre önce taktırdım," diyor omuz silkerek. "Ben burada değildim, o da çalışana kameramız olmadığını söyleyince gitti."

"Bu ne zaman oldu?" diye soruyorum. "Yaklaşık bir hafta kadar önce."

Scotty ve ben birbirimize bakışırız. Bu kaltak akıllıymış.

Müdür bize görüntüleri izlememiz için yalnız bırakıyor ve tam da hiçbir şey göremeyeceğiz diye düşünürken, bir şey dikkatimi çekiyor ve duraklat düğmesine basıyorum.

"İşte burada," derim, ekrana işaret ederek.

Scotty eğilir ve gözlerini kısar. "Anlamak zor, ama Eddy yakınlaştırır herhalde."

Telefonumu çıkarır ve Eddy'yi ararım, böylece ona görüntüleri nasıl göndereceğimi anlatabilir. Birkaç dakika sonra, kristal netliğinde bir görüntü telefonuma gelir.

"Şah mat."

Scotty'ye fotoğrafı gösteririm ve o başını sallar. Çünkü orada, siyah beyaz olarak, birinin sevkiyatları değiştirdiğinin kanıtı vardır. Bu sadece Ilan'ın adını ve itibarımızı temize çıkaracak değil, aynı zamanda birinin bize zarar vermek istediğini de kanıtlayacaktır. Bu kaltak denemesine çalışabilir, ama ben ona işini kolaylaştırmayacağımdan eminim.

Dedektifi arar ve bulduğumuz şeyi ona bildiririm, sonra onlar gelip kanıtları torbalara koyana kadar bekleriz. Sonra Dominick'e gidip bulgularımı paylaşırım.

"Bizi kurtardın," diyor kardeşim ve beni kucaklayarak sıkıca sarılıyor. "Teşekkürler Matteo. Sen olmasan bunu başaramazdım."

"Şanslısın ki, bunu yapmak zorunda kalmayacaksın. Eddy, kargo gemisinin adını bulabilmek için kameraları inceliyor. Eğer bulursa, onu kimin tuttuğunu öğrenebiliriz ve bu da bizi o orospunun izine yönlendirebilir."

"Gerçekten bir kadın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu göz ardı edemeyeceğimizi düşünüyorum. Ama erkek ya da kadın, bunun bir önemi yok. Kim olursa olsun, onu bulduğumda kalbini göğsünden söküp çıkaracağım."

Genelde kadınlara ve çocuklara zarar vermeme kuralımız vardır, ama bu kaltak her kimse, açıkça erkekler gibi muamele görmek istiyor. O yüzden onu ortadan kaldırdığımda - ki kaldıracağım - ailemize karşı gelmeye cesaret eden herhangi bir düşmana yaptığım gibi yapacağım.

"Akşam yemeğine kalmak ister misin?" diye sordu Dominick. "Peyton en sevdiğim fettucine'yi yapıyor. Dani işten çıkınca bize katılabilir."

"Teşekkürler, ama karımı on sekiz saattir görmedim ve şu anda tek istediğim şey o."

Dominick gülümser, ama itiraz etmez.

Dani'yi işten almaya gitmeyi düşünüyorum, ama duş almadım, bu yüzden ona mesaj atıp akşam yemeğini halledeceğimi bildiriyorum. Hala en sevdiği Yunan yemeğini sipariş ettikten sonra, günün yorgunluğunu atmak için duşa giriyorum.

Banyodan çıktığımda, tişörtsüz bir kot pantolon giymiş olarak, Dani'yi yatak odamızda komodinin içine bir şey koyarken buluyorum. Hafifçe eğilmiş ve dar bir kalem etek giymiş, bu yüzden dolgun kalçalarını mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Çekmeceyi kapatıyor ve dönüp kapıda durduğumu görünce, sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi, gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Bakışları benden çekmeceye kayıyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum.

"Orada ne var?" diye soruyorum ve onun durduğu yere doğru yürüyorum.

"Hiçbir şey," diye ciyaklayarak çekmecenin önüne geçip onu engelledi.

"Birbirimize yalan söylemeyiz. Tekrar deneyelim. Çekmecede ne var?"

Bana bunun benim için bir sürpriz olduğunu söylerse, konuyu kapatırım, ama sesinin yükselmesi ve yüzündeki suçlu bakışları, bunun bir hediye olmadığını söylüyor.

Birkaç saniye bana bakar ve sonra iç çeker. "Peki." Diye homurdanır ve kollarını göğsünde kavuşturur.

Ön kollarının göğüs dekoltesini yukarı iterek göğüslerinin dolgunluğunu ortaya çıkarması bir an için dikkatimi dağıtır. Emmek ve sikmek için can attığım göğüsler. Uzun bir gün oldu ve ben hiç stres atamadım, bu yüzden ikimiz de terleyip yorgun düşene kadar onu sikme düşüncesi beni...

"Prezervatif aldım," diyor ve düşüncelerimi durduruyor.

"Özür dilerim. Seni yanlış anlamış olmalıyım. Prezervatif aldığını mı söyledin?"

Gözlerini devirip çekmeceyi açar. Kutuyu alır ve bana fırlatır, ve tabii ki, lanet olası prezervatifler almıştır.

"Bugün jinekoloğa randevu almak için aradım, ama beş hafta sonrasına kadar doluymuş. Bu noktada aşımın hala etkili olma ihtimali olmadığına göre, doğum kontrol haplarına geri dönene kadar prezervatif kullanarak tedbirli davranmamızın en iyisi olacağını düşündüm. İyi haber şu ki, düğün gecemiz için hazır olacağım."

Prezervatiflere bakıyorum, üzerinde **"Parlayan zevk"** yazdığını fark ediyorum ve kahkaha atıyorum. "Karanlıkta parlayan prezervatifler almışsın ve bunu ciddiye almamı mı bekliyorsun?"

Onları ona geri fırlattım, o da yakaladı.

"Ne? Hayır, ben..." Kutuyu okur ve inler. "Prezervatif reyonunda çok utandım ve önündeki kutu açılmış gibi görünüyordu, ben de arkasındaki kutuyu aldım. Aynı kutu olmadığını fark etmedim bile. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." Omuz silker. "Evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak istemiyorsan, bunları kullanmamız gerekecek."

Onları bana geri atar, ben de yakalarım, gözlerim ondan hiç ayrılmadan, onu benim bebeğimle şişmiş olarak hayal ederim. Onu iki kez neredeyse kaybettim — birincisi Enrique onu aldığında, ikincisi ise gizemli kaltak onu kaçırdığında —ve onu karım yapmak için zaman kaybetmek istemediğim gibi, bir aile kurmak konusunda da aynı şekilde hissediyorum.

"Benimle bir çocuk sahibi olmak ister misin?"

Benim ne istediğimden bağımsız olarak, eğer o hayır derse, bu iş biter. Onun isteklerine her zaman saygı duyacağım, tıpkı ona aşık olmadan ve benim için her şey değişmeden önce çocuk istemediğimi söylediğimde onun benim isteklerime saygı duyduğu gibi.

"Bunu konuştuk," diyor. "Beklemeye karar verdik."

"Peki, diyelim ki korunmamayı ve doğanın akışına bırakmayı kabul ettim, benimle bir çocuk sahibi olmak *ister* miydin?"

Ona doğru adım atıp ellerimi kalçalarının kıvrımlarına koyuyorum. "Küçük bir bebek ister misin?" Dudaklarımı yanağına bastırıyorum ve sonra çene hattı ve boynuna kadar yumuşak öpücükler konduruyorum, kulak memesini hafifçe emiyorum. "Yarısı sen" Nefesi kesiliyor ve ben içimden gülümsüyorum, ona etki ettiğimden hoşlanıyorum. "Yarısı ben" Elimi kalçasından karnının önüne kaydırıyorum ve vücudunda belirgin bir titreme oluyor. "Karnında büyüyor mu?"

"Matteo," diye nefes nefese söylüyor. "Adil davranmıyorsun. Sadece korunmak istemiyorsun."

Kıkırdayarak, "Doğru," diye itiraf ettim ve o bana öfkeyle baktı. "Ama senden önce, ben hiç..."

"Hayır!" Elini ağzıma kapatıyor. "Benden önce gelen kadın ordularını duymak istemiyorum. Bu ilişkide tek iki kişi var, o da sen ve ben."

"Katılıyorum." Elimi uyluğundan yukarı kaydırıp külotunun içine sokuyorum. "Ve şu anda, içine girmek için can atıyorum."

Parmaklarım ıslak merkezine girerken ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum. Onu sert ve derin bir şekilde öpüyorum, aynı şekilde parmaklarımla onu beceriyorum.

Kıyafetlerimizi çıkarmamız uzun sürmüyor ve sonra onu sırt üstü yatırıp, bir bacağını omzuma atarak içine giriyorum.

O inliyor, gözleri yukarı doğru dönüyor ve ben o benim adımı haykırıncaya kadar onu bu şekilde sikmeye devam ediyorum. Prezervatif konusunda gerçek bir karara varmadığımız için,

benim sikimin etrafında patlayıp, sikimi lanet bir mengene gibi sıkıştırdığında ve ben de hemen arkasından gelmek üzereyken, sikimi çıkarıp tutuyorum, birkaç kez okşadıktan sonra göğüslerine boşalıyorum.

Vücuduna yayılmış beyaz şeritlere bakıp sırıttı. "Bu bir ilk."

"Prezervatif tartışmasında nerede durduğumuzdan emin değildim." Omuz silkiyorum, nefesimi topluyorum.

Bana ifadesiz bir şekilde bakar, sonra başını sallar ve dudaklarından en tatlı kahkaha çıkar.

"Ah Matteo, seninle ne yapacağım ben?" Eğilip dudaklarının kenarını yalarım.

"Benimle evlen," diye fısıldarım, "ve hayatının geri kalanını benimle geçir."

Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum."

34

DANIELLA

"ÇOK MU... BEYAZ?"

Aynadan Peyton ve Bri'ye bakıyorum, ikisi de kahkahaya boğuluyor.

"Düğün elbiselerinin beyaz olması gerektiğine eminim," diyor Bri.

"Benimki öyleydi," diye ekliyor Peyton.

Yerel bir gelinlik mağazasının soyunma odasında durmuş, gelinlikleri deniyorum. Bu dördüncü denememem, ama şu ana kadar hiçbiri bana hitap etmedi.

Coral Bay'den arkadaşlarım kısa sürede gelemedikleri için sadece üçümüz varız. Onları ne kadar sevdiğimden bağımsız olarak, hayatımın o kısmının bittiğini söylemek yanlış olmaz. Hepsi tam zamanlı çalışıyorlar. İkisi aşık oldukları erkeklerle tanışmış, biri de erkek arkadaşının yanına taşınmış. Onlarla iletişimde kalmayı çok istesem de, şu anda sahip olduklarıma odaklanmayı tercih ediyorum: kardeşim Matteo, onun ailesi ve yakında gelin olacak kız kardeşlerim.

"Neim var bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Denediğim hiçbir elbise bana uymuyor."

"Ve sen istediğin elbiseyi bulana kadar aramaya devam edeceğiz," diyor Brielle. "Bu, baktığımız ilk mağaza. Mükemmel elbiseyi bulmak için önümüzde haftalarca vaktimiz var."

Platformdan inip tekrar deneme kabinine giriyorum, böylece bunu çıkarıp başka bir tane deneyebileceğim. Düğün planlamasına başlamamızın üzerinden bir hafta geçti ve Bri'nin yardımı olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. İş yerinde çok meşguldüm, işin inceliklerini öğrenmeye ve kardeşimle tanışmaya çalışıyordum. Bunları tek başıma yapmaya nasıl zaman bulurdum bilmiyorum.

Ama neyse ki, Bri bu işi hallettiği için benim yapmam gerekmiyor.

O zaten mükemmel bir düğün mekanı buldu ve biz de rezervasyon yaptırdık. Mekanın bağlı olduğu otelin sahibi olmaları da işleri kolaylaştırıyor, böylece her şeyi halletmek çok kolay olacak. Mekan suya bakıyor ve oteli plaja bağlayan nefes kesici bir kaldırım ve köprü var, orada evlilik yeminlerimizi edeceğiz. Ardından, resepsiyon için pavilyona geçeceğiz.

Elbisenin fermuarını açarken, butik sahibi Melissa bana denemem gereken bir elbise bulduğunu söyledi.

"Yeni geldi," diyor heyecanla. "Ama düğmeleri var. Size yardım edebilir miyim?"

"Tabii ki." Asistanına az önce denediğim elbiseyi veriyorum ve Melissa yeni elbiseyi giymeme yardım ediyor.

Aynaya çok yakın olduğum için nasıl göründüğünü göremiyorum ve geri adım atmaya çalıştığımda Melissa, "Hayır, öyle değil. Bekle" diye azarlıyor.

İşini bitirince kapıyı açıyor ve beni ana alana yönlendiriyor, üç yönlü aynada elbisenin tamamını görebilmem için beni döndürüyor.

Gözlerim yansımama değdiği anda, nefesim kesiliyor çünkü elbise mükemmel. Kolsuz, A kesim prenses kesim bir elbise. Bust ve omuzları açık kollu elbisenin göğüslerim, kollarım ve belim boyunca uzanan dantel çiçekleri, zarif tülle birleşene kadar süzülüyor. Dahili sütyen ve dar bel sayesinde, her şey

yerinde duruyor ve hiçbir yerden sarkmıyor gibi hissediyorum. Elbise yere kadar uzanıyor ve küçük bir kuyruğu var.

"Aman Tanrım," diyor Peyton. "Bu... sen çok güzelsin."

"Mükemmel," diye ekliyor Bri.

Kendime bakarak, Matteo'ya doğru yürüyen kendimi hayal ediyorum ve gülümsüyorum çünkü bu elbise mükemmel ve içinde çok güzel görünüyorum. Tül sayesinde, çok beyaz değil, çünkü ten rengimi arka plan olarak kullanarak tüm elbiseye hafif bir pembe tonu veriyor ve dantel çiçekleri öne çıkarıyor.

"İşte bu," diyorum onlara. "Bu elbise."

Kızlar sevinç çığlıkları atıyor ve Melissa gülümsüyor.

Asistanı bize şampanya tepsisi getiriyor. "Tebrikler," diyor ve her birimize köpüklü sıvı dolu bir kadeh uzatıyor. "Elbisenizi buldunuz."

Hepimiz kadeh kaldırıp şampanyamızı yudumladıktan sonra, "*Elbiseye evet dedim*" yazan bir tabela ile birkaç sevimli fotoğraf çektiriyoruz ve ardından Melissa *elbiseyi* inceleyip tadilat için notlar alıyor.

Fotoğrafta elbise görünmediği için onu Matteo'ya gönderiyorum ve o da düğün gecemizde onu üzerimden çıkarmak için sabırsızlandığını söylüyor. Nişanlım tam bir seks manyağı, ama bunu sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Matteo'nun yanında olduğumda kendimi hiç bu kadar istenen ve arzulanan hissetmemiştim.

"Düğünden birkaç gün önce, değişiklikler için tekrar buraya gelin," diyor Melissa, değiştirilmesi gereken yerleri iğneledikten sonra.

"Emin misin?" diye soruyorum, giysilerimi giyebilmek için aşağı inerek. "Sadece birkaç hafta kaldı. Vücudum yıllardır aynı boyutta."

Gülüyor. " 'da düğün planlamasının bir kadına verdiği stresin boyutunu bilsen şaşırırsın. Umarım büyük değişiklikler gerekmez, ama her ihtimale karşı randevu alalım."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, sonra Bri ve Peyton'a bakarak, "hepiniz. Sizler olmasaydınız mükemmel gelinliğimi bulamazdım."

"Biz bunun için buradayız," diyor Peyton, ayağa kalkıp bana sarılırken. "Hadi şimdi bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Elbisenin parasını ödedikten ve düğünden hemen önce son provası için randevu aldıktan sonra dışarı çıkıyoruz. Muhafızlar kapıda bizi bekliyorlar ve Brielle'in muhafızı Daniil kapıyı bizim için açıyor. İçeri giriyoruz ve su kenarında bulunan şirin bir bistro olan Oasis'e gitmeye karar verdikten sonra yola çıkıyoruz.

Bistroya girerken, düğün elbisemin fotoğrafına bakıyorum, ne kadar mükemmel olduğuna takıntılıyım, birden biri beni arkadan yakalıyor. Çığlık atıyorum, telefonum neredeyse elimden düşüyor ve Matteo'nun bana sürekli verdiği eğitim sayesinde içgüdülerim devreye giriyor.

Kim olursa olsun, bacaklarının arasına tekme atıp kaçmaya çalışıyorum, ama kaçamadan, güçlü bir kol belime dolanıp beni göğsüne sıkıca sarıyor.

MATTEO

Birkaç dakika önce

"SABRINIZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ," diyor Dominick, Ilan'a, karakoldan çıkıp Güney Florida'nın ılık havasına adım attığımızda. "Kimin sorumlu olduğunu bilmiyoruz, ama öğrenene kadar soruşturmayı bırakmayacağız."

Ilan, Dominick'in elini ve ardından benim elimi sıkıyor. "Lütfen bunu yapın. Hâlâ bir kamyon dolusu ürünüm kayıp."

Video görüntüleri ortaya çıktıktan sonra, bölge savcısı, birinin kargoyu değiştirdiği ve Ilan'ın bunu yapmak için bir nedeni olmadığı kanıtlandığından, daha yeterli kanıt bulunana kadar suçlamaları düşürmekten başka seçeneği kalmadı.

Ilan uzaklaşır ve ben telefonumu kontrol ederim, Daniella'dan bir mesaj bulurum. Fotoğrafta, "**Elbiseye evet dedim**" yazan bir tabela tutarken geniş bir gülümsemeyle poz vermiştir.

Seksi beyaz gelinliğiyle koridorda bana doğru yürüyen görüntüsü, kalbimi sıkıştırıyor ve penisimi şişiriyor.

"Neden gülümsüyorsun?" Dominick, ben cevap veremeden sorar.

"Dani gelinliğini buldu." Sesli

mesajla cevap veriyorum.

Ben: Gecenin sonunda onu senden çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Sonra telefonumu cebime koyuyorum.

Dominick kıkırdar. "Bana yaptığın onca şeyden sonra, senin..." Telefonuna bir mesaj gelir ve sırıtarak "Gidelim" der.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama yine de onu takip ediyorum. Üç blok ileride, köşede duruyoruz ve Dominick SUV'den inen kadınlara doğru başını sallıyor.

"Öğle yemeği için burada durdular," diyor. "Gidip onlara sürpriz yapalım."

Kadınımı görmekten asla vazgeçmeyeceğim için Dominick ile birlikte caddeyi geçip bayanlara doğru yöneliyorum. Hostes masasının önünde duruyorlar ama Dani dikkatini vermiyor, yerine telefonuna bakıyor.

Arkasına yaklaşıp elimi beline doluyorum, ama bir şey söylemeden önce beni hayalarımdan tekmeliyor ve kaçıyor.

Acıdan inlerim ama kendimi toparlayıp onu tekrar belinden yakalar ve kendime doğru çekerim. "Tatlım," derim, "benim."

O hızla dönüyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Matteo Antonov, bir daha bunu yapma!" diye bağırıyor ve pembe oje sürülmüş tırnağıyla beni dürtüyor. "Ödümü kopardın."

Sakinleştirici bir hareketle ellerimi kaldırırım. "Üzgünüm, bebeğim. Bunu beklemiyordum, ama lanet olsun, seninle gurur duyuyorum. Kalıcı bir hasar vermiş olabilirdin."

Elimi sikimin üzerine koyuyorum ve o aşağıya bakıyor, gözleri şefkatle doluyor.

"Çok üzgünüm," diyor, bana doğru adım atarak. "Saldırıya uğradığımı sandım."

"Biliyorum. Benim hatam." Kalçalarının kıvrımlarını kavrar ve onu kendime doğru çekerek hızlıca öperim. "Ama iyi iş çıkardın."

Gururla gülümser.

"Matteo nişanlısı tarafından neredeyse alt edildiğine göre, hadi öğle yemeğine gidelim," diyor Dominick sırıtarak.

"Aslında," Bri telefonuna bakarak, "sizin smokin provasına gitmeniz gerekiyor. Lorenzo otuz dakika sonra orada sizinle buluşacak."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Bunu unutmuşum."

Dani ile evlenmek için sabırsızlanıyor olsam da, takım elbise ve smokinler benim için birer baş belası.

"Ve sonra, Dani ile pastanede buluşup pasta seçeceksin," diye ekliyor Bri.

Kahretsin, onu da unutmuşum.

"Bana borçlusun," diyorum Dani'ye şakacı bir şekilde, çenesini tutup dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum. "Smokinler... pasta tadımı... Senin için olmasa bunu kimse için yapmazdım."

"Bu gece sana borcumu ödeyeceğim," diye fısıldıyor, sonra kimse duymasın diye eğiliyor. "Ağzımı senin sikine dolayarak."

Gelmiş geçmiş en iyi nişanlım.

"VANİLYA, çikolata, kırmızı kadife, badem var..." Fırıncı her pasta örneğini gösterip etiketini okurken, ben bunların neden gerekli olduğunu merak ediyorum.

Kekin tadı ne olursa olsun kimin umurunda? Birini seç ve devam edelim. Karar veremiyorsan, doğum günü pastası gibi yap, çikolata ve vanilya, ve bu konuyu kapatalım.

Ama bu düşüncelerimi kendime saklıyorum çünkü Dani, sanki tüm geleceği buna bağlıymış gibi her pasta örneğine bakıyor.

Fırıncı sonunda örnekleri okumayı bitiriyor — yemin ederim, burada otuz tane var — ve gülümsüyor. "Tadına bakabilirsiniz, sorunuz olursa bana söyleyin."

O uzaklaşır ve Dani iç çeker. "Bunları nasıl tadacağız? Çok fazla var."

"Onları eve götürebiliriz," diyorum ve çikolatalı pastayı Dani'nin dudaklarına götürüyorum.

Bir ısırık aldı ve birkaç kırıntı düştü.

"Her birini farklı bir vücut bölgesinde tadabilirim."

Isırığını yutar ve ağzının köşesinde biraz kalır, ben de eğilip onu yalarım.

Vücudu hareket ediyor ve bakmam gerekmeden bacaklarının sıkıldığını anlayabiliyorum. Elimi pantolonunun içine sokarsam ıslak olduğunu hissedebilirim.

"Matteo," diye nefes nefese söylüyor. "Bugün pasta seçmemiz gerekiyor."

"Affedersiniz," arka tarafta duran fırıncıya sesleniyorum. "Bir saat sonra geri gelirseniz size on bin dolar veririm."

Gözleri fal taşı gibi açılır.

"Şey..." "Yirmi bin."

"Anlaştık," diyor. "Arkamdan kilitleyeceğim."

O gittikten sonra, Dani bana aklımı kaçırmışım gibi bakar, ama ben bu bakışı görmezden gelerek pencerelere doğru yürür ve perdeleri indiririm.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, ben onu koltuğundan kaldırıp tezgahın üzerine yatırırken.

Örnekleri alıp yanına koyarım. "Düğün pastasını seçiyorum."

35

DANIELLA

"ORADA OLACAĞIM." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Son seferinde nasıl sonuçlandığını hatırlıyor musun?" Matteo
tıslar. "Hayır, gitmeyeceksin."

"Evet, gideceğim," diye tartıştım, geri adım atmayı reddederek. The Underground'da rövanş maçı yapacaksa, ben de orada olacağım. Sadece onu izlemek için değil, o kaltağa bizi yenmeye çalışabileceğini ama kazanamayacağını göstermek için. Matteo'nun dövüşmesinin nedeninin yarısı bu.

Ona bir mesaj göndermek için.

Ve o bunu yaparken ben evde oturup beklemeyeceğim.

"Bu işte birlikteyiz. Kaçırılan bendim..."

"Ve bunu bir daha riske atmayacağım!" diye bağırır.

"Ben korumalarla kalacağım. VIP alanından ayrılmayacağım, söz veriyorum."

Matteo sinirli bir şekilde iç çeker. "Küçük Russo..." "Hayır."

Kafamı sallarım. "Bu kartı kullanamazsın.
seninle yatacak, evlenecek ve hayatını birlikte geçirecek kadar yaşlıysam, işler zorlaştığında senin yanında olacak kadar da yaşlıyım."

Bir kez daha iç çeker, ama bu sefer başını sallar. "Tamam. Ama koltuğundan kalkma. Bir bakarım da seni görmezsem..."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Beni kollarına alır ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. "Sen olmadan bu hayatı yaşayamam, tatlım. Beni buna zorlama."

"Bu yerin ne kadar çılgın olduğuna inanamıyorum," diye Lorenzo'ya bağırıyorum. "Önce yangın, sonra silahlı çatışma. Derslerini almış olmaları gerekirdi."

Lorenzo gülüyor. "İnsanlar tehlikeli yaşamayı seviyor. Yangın yanlış alarmdı ve silahlı çatışmada sadece birkaç kişi yaralandı ve öldü, çoğu da silahlı kişilerdi. İnsanlar bu tür olayları seviyor."

"Ve yarısı bir şeyler olacağına bahis oynuyor," diye ekliyor Bri sırıtarak.

Sayamayacağımız kadar çok sayıda güvenlik görevlisi tarafından çevriliyiz ve tüm depo kilit altında. Kimse kontrol edilmeden giremiyor ve bu sadece davetlilerin katılabileceği bir etkinlik.

Alkol akıyor, müzik çalıp duruyor ve yine bahisler yapılıyor.

Matteo son birkaç haftayı bu gece için deli gibi antrenman yaparak geçirdi ve kazanacağından hiç şüphem yok.

En azından, dövüştüğü adam ringe çıkana kadar böyle düşünüyorum. Boyu 1,95 metre olmalı, baştan aşağı dövmeli ve 113 kilo kaslı.

"Matteo onunla mı dövüşecek?" diye fısıldıyorum, insanlardan çok Shrek'e benzeyen adamı işaret ederek.

"Evet," diyor Dominick.

Peyton, bu gece gelmesine izin vermediği için evde bebeklerle birlikte. Anlıyorum, anne olsaydım durum farklı olurdu, ama değilim ve Matteo benim için evde kalamayacak kadar önemli. Dövüşmek onun tutkusu ve ben de burada olup onu destekleyeceğim.

Ama...

"O adam onu öldürecek."

Dominick, Lorenzo ve Bri kahkahalara boğulur.

"Boyut ve ağırlık, beceri kadar önemli değildir," diyor Dominick. "Kardeşimin dövüşmesinden nefret etsem de, o bu konuda yetenekli."

Müzik değişir ve Matteo tanıtılırken ışıklar kararır. Lucian da dahil olmak üzere ekibiyle birlikte sahneye çıkar ve köşesine geldiğinde doğrudan bana bakar ve bir kez başını sallar.

Gülümserim ve "*Seni seviyorum*" *derim*, o da karşılık olarak göğsünü ve sonra beni işaret eder.

"Tanrım, kardeşim çok kötü durumda," diye inliyor Bri. "Tamamen farklı bir insan gibi."

"Aşk insana bunu yapar," diyor Dominick, sonra ne dediğini ve kime söylediğini fark edince irkiliyor. "Brielle, ben..."

"Sorun değil," der Bri, eliyle onu susturur, ama hepimiz yüzündeki acıyı görebiliriz.

"Şahsen, bence şanslısın," diyor Lorenzo Bri'ye. "Aşk işleri karmaşıklaştırır ve insanları aptallaştırır."

İçkisini alıp bir dikişte içiyor ve kardeşim için kalbim sızlıyor. Hillary'nin ona yaptığı şey çok kötüydü ve bunun üstesinden gelmesi zaman alacak. Artık Enrique'ye aşık olmadığımı anlasam da, onun bana yaptıklarının canımı yakmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Sunucu erkeklerin istatistiklerini sıraladıktan sonra, "Unutmayın, tek kural sadece vücutların kullanılmasıdır. Silah kullanmak yasaktır. İlk ayağa kalkamayan kaybeder" dedi.

Düdük çalınır ve iri yarı adam Diesel — evet, adı gerçekten Diesel! — Matteo'nun üzerine doğru gider.

Hayatı buna bağlıymış gibi yumruklarını savuruyor ve bir bakıma öyle de.

Matteo, vurabileceği darbeleri kaçınarak ve neredeyse isabet edecek olanları engelleyerek bir yandan diğer yana sallanıyor. Kalabalık bağırıyor ve tezahürat yapıyor. Nişanlımın hayatını riske atarak bu iri yarı adamla dövüşmesini pek sevmesem de, onun orada olmanın verdiği heyecanı anlayabiliyorum.

Birkaç dakika sonra, Diesel'in Matteo'dan daha çok çabaladığı belli oluyor ve Matteo'nun ne zaman karşılık vereceğini merak etmeye başlıyorum. Sonunda ilk gerçek hamlesini yapıyor. Tekme atıyormuş gibi yapıp Diesel'in yüzüne bir darbe indiriyor. Diesel toparlanamadan Matteo bir darbe daha indiriyor, ardından bir tane daha. Adam sendelemeye başlar, dengesini kaybeder ve Matteo'nun tekmesi onu yere serer. Matteo arkasına kayar ve onu boğazlayarak yüzünün birkaç farklı kırmızı tonuna dönmesine neden olur, ardından adam yere yığılır.

Sunucu geri sayım yapar ve adam hareket etmezse Matteo'yu kazanan ilan eder. Herkes alkışlar ve tezahürat yapar. Bazıları Matteo'ya karşı bahis yaptıkları için kaybettikleri için kızgındır, ancak çoğu bu gece ceplerini doldurdukları için gülümsemektedir.

Matteo, Lucian'ın elini sıkarken Diesel'in ayağa kalktığını fark ettim. Başka bir beyefendiye doğru yürüdü, ondan bir şey aldı ve Matteo'ya doğru yöneldi.

Elinde ne olduğunu bilmiyorum, ama doğru şekilde hareket ettiğinde metal ışıkta parlıyor ve onun bir silahı olduğunu fark edince nefesim kesiliyor.

"Onu bıçaklayacak," diye fısıldıyorum, sesimin çok yüksek çıkmasından ve çok uzakta olduğum için bir şey yapamamaktan nefret ediyorum.

Ama sonra Lucian'ın gözleri büyüdü, dudakları hareket etti ve Matteo, bir insanın yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde döndü.

Kalabalık olan biteni anlamış olmalı ki, Matteo adamı silahsızlandırıp bıçağı ters çevirerek kendi bıçağıyla tehdit ettiğinde herkes sessizliğe büründü.

Adam ona saldırmaya çalışır, ama Matteo onu engeller. Nefesimi tutarım, onu bıçaklamamasını dilerim. Çok fazla insan var, çok fazla tanık var.

Ama sonra Matteo'nun adamları ringe akın eder ve adamı yakalayıp sürükleyerek götürürler, ben de rahat bir nefes alırım.

Gözlerimiz karşılaşıyor ve ona koşmak istiyorum, ama buradan ayrılmayacağıma söz verdiğim için, onun yerine onu sevdiğimi dudaklarımla söylüyorum, böylece iyi olduğumu anlasın.

Diğer kavgaların nasıl gittiğini bilmiyorum, ama Matteo arkaya gidip üstünü değiştirmiyor. Bunun yerine, doğruca bana geliyor ve bana ulaştığında, beni kollarına sarıp sert ve derin bir öpücük veriyor.

"Hadi gidelim, tatlım," diyor, kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor. "Serbest bırakmam gereken bir ton adrenalin var ve bunu bütün gece senin amına girerek yapmayı planlıyorum."

Kıkırdamadan kendimi alamıyorum.

Çünkü Matteo'nun yanında sıkıcı bir an asla olmaz.

36

DANIELLA

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?" Matteo, o işe, ben de doktor randevuma hazırlanırken soruyor.

"Hayır, gerek yok," diyorum, eğilip rujumu sürerken. "Sadece rutin bir kontrol. Sonra gelinlik mağazasına gidip gelinliğimi alacağım ve kızlarla öğle yemeği yiyeceğim."

Yoğun bir ay geçirdim. Gündüzleri Russo'da çalışmak, her gece Matteo'ya kendimi kaptırmak ve arada düğün hazırlıkları yapmakla meşguldüm. Balayı için ayırdığımız iki haftayı sabırsızlıkla bekliyorum. Matteo bunu söylediğinde, Russo'da kısa bir süredir çalıştığımı ve tekrar izin almamın kötü görüneceğini söylemeye çalıştım, ama kardeşim ısrar etti ve balayının bize düğün hediyesi olduğunu söyledi. Gözlerim yaşlarla dolduktan sonra kabul ettim.

"Peki ya iğne ne olacak?" diye sordu Matteo, beni kendine dönerek bakmamı sağladı.

"Ne olmuş ona?"

"Her şeyi akışına bırakmaya karar verdiğimizi sanıyordum."

"Biliyorsun... bir kez hamile kalırsam, geri dönüş yok. O yüzden, bunun istediğin şey olduğundan emin olmalısın. Çok uzun zaman önce, asla evlenip aile kurmak istemediğini söylüyordun, ama şimdi haline bak..."

"O senin öncesiydi." Çenemi kavradı. "Sana her şeyi seninle birlikte istediğimi söyledim, benim bebeklerimle şişmiş halini de dahil." Eli karnıma gitti ve içim eridi. "Ama sadece sen de istiyorsan," diye ekledi. "Bebek istediğini söylemiştin. Bu değişti mi?"

Birkaç saniye ona baktım, mavi gözlerinde parıldayan sevgi ve dürüstlüğe baktım.

"Hayır, bu değişmedi. Bir gün anne olmak isterim ve seninle bebek sahibi olmak benim için her şey demek. Belki doğanın akışına bırakmak pervasızca bir davranış," diyorum ona, "ama seninle pervasız davranmayı seviyorum ve bunun sonucunda bizim minik bir versiyonumuz olursa, benim için sorun olmaz."

"GÜNAYDIN, BAYAN RUSSO," diyor Dr. Drescher sıcak bir gülümsemeyle.

Peyton bana onun muayenehanede en sevdiği hasta olduğunu söyledi ve nedenini hemen anladım.

"Rutin muayene ve doğum kontrolü için geldiğinizi görüyorum."

"Aslında, nişanlımla konuştuk ve doğanın akışına bırakmaya karar verdik."

"Bu çok iyi," dedi hafifçe gülerek, "çünkü idrar örneğine göre, doğa zaten işini yapmış."

Söylediklerini kafamda sindirmek birkaç saniye sürdü, ama sindirdiğimde şoktan nefesim kesildi. "Hamile miyim?" Elim karnıma gitti ve aniden

Matteo'nun burada olmasını diledim. Sadece rutin bir kontrol olacağını sanıyordum.

"Öyle görünüyor." Önümdeki muayene koltuğuna oturuyor. "En son ne zaman adet gördüğünü söyleyebilir misin? Formu doldururken *N/A* yazmışsın."

"Çünkü gerçekten bilmiyordum," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyorum. "Çok uzun süre iğne oldum ve..." İğne olmadan önce de adetlerim hiç düzenli değildi, ama iğne olduktan sonra nadiren adet gördüm, bu yüzden son birkaç aydır adet görmediğimde hiç düşünmedim bile.

Doktor başını salladı. "Mantıklı. Tamam o zaman." Ayağa kalktı. "Hemşireyi çağırayım, muayenenizi yapalım, sonra da ultrasona girip hamileliğinizi teyit edip kaç haftalık olduğunu görelim."

"Tamam."

Matteo'ya mesaj atmayı düşünüyorum, ama o sabahının yoğun olduğunu söyledi ve eğer gerçekten hamileysem, gelecekte gelebileceği birçok randevu olacağını söyledi . Hamile olup olmadığımı bile bilmiyorum. Bildiğimiz kadarıyla, idrar testi yanlış çıkmış olabilir.

"Hiçbir semptomum yok," diyorum doktora. "Hiçbiri." Son birkaç haftayı düşünüyorum ve hamile kadınların her zaman yaşadığı mide bulantısı veya aşerme hissi yaşamadım. "Sence bir sorun mu var?"

"Her hamilelik farklıdır ve belki de henüz o kadar ilerlemiş olmayabilirsiniz. Birçok kadın, birkaç hafta geçene kadar herhangi bir değişiklik hissetmez."

Muayenemden sonra hemşire kanımı aldı ve sonra başka bir odaya götürüldüm. Orada, hamileliğimi doğrulamak için hem heyecanlı hem de gergin bir şekilde muayene masasına uzandım.

Her zaman anne olmak istemişimdir. Küçükken evcilik oynar, annemmişim gibi davranırdım. Büyüdüğümde evimi özlediğimde, evimin nasıl olacağını hayal ederdim — sevgi ve kahkahalarla dolu.

güvenlikleri için çocuklarımın yanından ayrılmalarını istemezdim. Onları yanımda tutardım ve Matteo'nun da aynısını yapacağını biliyorum.

Ama Matteo çocuk istemediğini açıkça belirttiğinde, zor olsa da kararını kabul ettim çünkü Matteo'suz bir hayat, sadece ikimiz olsak bile, benim istediğim bir hayat değildi. Yeğenlerimi şımartan, onlara çok düşkün bir teyze olacağımı kabul ettim ve hatta Matteo'ya sevimli bir kedi alabilir miyiz diye sormayı düşünüyordum.

Ama sonra fikrini değiştirip benimle bir aile kurmak istediğini söyleyince beni şok etti. Yanlış anlamayın. Hala yeğenlerimi şımartan teyze olmayı planlıyorum ve bir gün kesinlikle sevimli bir kedi yavrusu alacağım, ama şimdi aynı zamanda anne de olacağım ve tanıdığım en tatlı, en özverili erkeklerden biri olan müstakbel kocamla birlikte bebeklerimi büyüteceğim. Baba olmaktan korktuğunu biliyorum, ama bunun tek nedeni benim onu gördüğüm gibi kendini görmemesi.

"Önce karın ultrasonu deneyeceğiz," diyor doktor ve beni geri gerçekliğe döndürüyor. "Hamileliğinizin kaçıncı haftasında olduğunuza bağlı olarak, bir şey göremezsek transvajinal ultrasona geçeceğiz."

O benim alt tarafıma kağıt bir örtü koyarken, ben kafamda hesap yapmaya çalışıyorum. Sonra önlüğümü göğüslerimin hemen altına kadar kaldırıyor ve karnıma ılık mavi bir sıvı sıkıyor.

Sonda ile mavi sıvıyı taradıktan sonra ekranı açtı ve neye baktığımı hiç bilmesem de, gözlerim ekrandan ayrılmadı, hamile olduğuma dair herhangi bir işaret arıyordu.

"Tamam, işte burada," diyor. "Bu kese." Ekranı işaret ediyor. "Ve bu da bebeğiniz." Birkaç düğmeye basıyor ve yüksek bir uğultu duyuluyor. "Bu bebeğinizin kalp atışı."

O, bebeğimin her bir parçasını açıklarken, ben de büyük bir dikkatle onu izlerken gözlerim doluyor. Hayır, benim bebeğim değil... *bizim* bebeğimiz.

Benim ve Matteo'nun bir parçası olan değerli bir bebek. Boğazım düğümleniyor, keşke o da burada olsaydı, bunu görmekten çok hoşlanacağını biliyorum.

"Ölçümlere göre, on beş hafta dört günlük hamilesiniz," diyor doktor, sesinde biraz şaşkınlık var. "Doğum tarihiniz 15 Şubat. Ve" —gülümsüyor—"eğer bilmek isterseniz, cinsiyeti görebilecek kadar ilerlemişsiniz. Ya da dosyanıza not edebilirim. Cinsiyetini açıklamak bu günlerde çok moda, biliyorum."

O ekranda gördüklerini anlatmaya devam ediyor, ama ben onu dinlemiyorum, zihnimde on beş hafta öncesine gidiyorum. Bu yaklaşık dört ay demek... ama bu mantıklı değil, çünkü Matteo ve ben dört aydır birlikte değiliz.

"Bir şeyler tutarsız," diyorum, sözünü keserek. "O kadar ilerlemiş olamam."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve ellerim terliyor.

Bir terslik var.

"Henüz belli bile değil." Karnımı işaret ediyorum.

Tabii, ben kilolu bir kadınım, bu yüzden karnım yumuşak, ama kıyafetlerim bana olmuyor. Hala aylar önce giydiğim bedeni giyiyorum. Hatta, sağlıklı beslenip Matteo ile egzersiz yaptığım için kıyafetlerim daha da bollaşmış durumda.

"Lütfen tekrar kontrol eder misiniz?" diye ısrar ediyorum. "Bir şeyler yolunda değil."

Damarlarımda sıcaklık dolaşıyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacak diye endişeleniyorum. Panik atak geçiriyorum ama önümdeki ekrana odaklanarak bunu bastırmaya çalışıyorum.

Doktor kaşlarını çatıyor, ama istediğim gibi probunu karnımda gezdiriyor, tıklamalar yapıyor ve notlar alıyor.

İşini bitirdikten sonra, "Ölçümlerim doğru, Daniella. On beş buçuk haftalık hamilesin. Kesin olarak bilemeyiz, ama bu durumda gebe kaldığın tarih yaklaşık 14 Mayıs olur" diyor.

14 Mayıs.

14 Mayıs.

14 Mayıs'ta neredeydim?

Ve sonra, bana doğru gelen bir yük treni gibi, birdenbire aklıma geldi.

Aman Tanrım.

Başım dönüyor ve görüşümde siyah noktalar beliriyor. Bu olamaz.

O geçmişte kalmalıydı. O öldü.

Matteo onu öldürdü.

Henüz aşımı yenileme zamanım gelmemişti.

Doktor bana baktığında, bu kısmı yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

"Tıp mükemmel değildir," diyor basitçe.

"Peki ya karnım?" Vurgulamak için karnımı işaret ettim. "Daha büyük, daha yuvarlak olması gerekmez mi? Bu mantıklı değil." Kendimi kaybetmek üzere olduğumun farkındayım — ya da belki çoktan kaybetmişimdir — ama bunu engelleyemiyorum. Ellerim titriyor ve sıcak gözyaşları göz kapaklarımı yakıyor. "Hamileliğimin neredeyse yarısını geride bıraktım," diyorum boğuk bir sesle, "ve bir kez bile hasta olmadım."

Doktor başını sallar. "Sık sık görülmez, ama kariyerim boyunca birkaç kez rastladım. Bazıları buna görünmez hamilelik diyor. Bir hastam neredeyse otuz haftalık olana kadar hiçbir belirti göstermedi. İyi haber şu ki, bebeğiniz sağlıklı görünüyor ve önümüzdeki birkaç hafta içinde onu hissetmeye başlayabilirsiniz. Önce hafif hareketler, sonra tam anlamıyla tekmeler. Kan tahlilinizi gönderiyoruz, sonuçlar geldiğinde sizi arayacağız, konuşmamız gereken bir şey olursa."

Şok içinde başımı sallıyorum.

Bu olamaz.

Bu bizim istediğimiz şeydi, ama böyle değil.

Yine de... Elimi karnıma koyuyorum, içimde büyüyen bebeği şimdiden seviyorum.

"İşte buraya buradasın," Dr. Drescher der elini bana sonogram resimlerini vererek. "Cinsiyeti bilmek istediğini söylemedin

, bilmek istersen diye dosyana işaretledim. Resepsiyona gidip çıkış işlemlerini yaparken, yirmi haftalık randevunu da al. Ultrason yapılacak, nişanlın da gelmek isterse..."

Nişanlım.

Matteo ile nişanlıyım, birkaç gün sonra onunla evleneceğim ve başka bir adamın bebeğine hamileyim.

Bebeğimin ultrason görüntüsüne bakıyorum... bizim değil, *benim bebeğimin*. Ve her ne kadar yarısı Enrique'ye ait olsa da, onu tüm kalbimle seviyorum ve onu korumak için her şeyi yaparım.

"Teşekkür ederim," diyorum boğuk bir sesle, buradan çıkmam gerekiyor.

Panik ataklarım tam gaz devam ediyor ve nefes almak, konuşmak, düşünmek zorlaşıyor.

Bir şekilde kıyafetlerimi giymeyi başarırım, gelecek ay için randevu alırım ve hamilelik hediyelerimi kabul ederim, bunların arasında ücretsiz doğum öncesi vitamin örnekleri de var - hamile olduğumu bilmediğim için almadığım bir şey.

Dışarı çıktığımda, korumalarım Ian ve George ile karşılaşıyorum. Kafayı yediğimi fark etmiş olmalılar çünkü ikisi de kaşlarını çatıp öne çıkıyorlar, ama ben elimi kaldırıyorum.

"Sen olmadan hiçbir yere gidemeyeceğimi biliyorum," diye ağlıyorum. "Ama ben... Bana bir dakika izin verin lütfen."

Anlayışla başlarını sallayıp beni takip ederek doktorun muayenehanesinden çıkıp asansöre biniyorlar. Dışarı çıktığımda, nereye gideceğimi bilemeden etrafa bakınıyorum.

Ilık bir esinti başlar ve tuzlu hava duyularımı sarar. Ben de onu takip ederek caddenin karşısına geçerim, böylece deniz kenarında yürüyüp düşünebilirim.

Neredeyse on altı haftalık hamileyim.

Hala taşıdığım çantadan ultrason görüntüsünü çıkarır ve bir bankta otururum. Çantayı yanımd 'a koyar ve bunun ne anlama geldiğini düşünürken birkaç dakika boyunca resme bakarım.

İçimde minik, çaresiz, masum bir bebek büyüyor.

Yarısı ben, yarısı Enrique.

Sıvı duygular göz kapaklarımı dolduruyor ve sonra kağıda sıçrıyor, görüntüyü ve görüşümü bulanıklaştırıyor, Matteo ile olan konuşmalarım kafamda tekrar tekrar oynuyor.

Bana birkaç kez bebek istemediğini söyledi. Ama fikrini değiştirdi.

"O, senden önceydi. Sana, benimle her şeyi istediğimi söyledim, benim bebeklerimle şişmiş halini de dahil."

Benim karnımda büyüyen bebeğin onun bebeği olmadığını öğrendiğinde de aynı şekilde hissedecek mi?

"Yarısı sen, yarısı ben olan bir çocuk ister miydin?"

Ne yaparsam yapayım, bu bebek asla yarısı Matteo olmayacak, ama bu onu daha az sevmeme engel olmuyor.

Bankta otururken, hıçkırıklar bedenimi sarsarken, geleceğimin nasıl olacağını merak ediyorum. Bir an için, her şeye sahip olacağımı sandım — sevdiğim adam, sevgiyle bakacağımız bir bebek, mutlulukla dolu bir hayat. Ama şimdi, bunların hepsini kaybetme ihtimalim var.

Karnımı okşuyorum, orada bir bebek büyüdüğünü bilerek, istediğim ama sahip olamayabileceğim her şey için ağlıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum bebeğime, karnımı okşayarak, içimden taşan sevgiyi hissedebilmesini umarak.

Bebeğin bir kısmının Enrique'ye ait olduğunu bilerek bir şeyler hissetmem gerekirdi, ama bu kalbimin hissettiklerini değiştirmiyor. Bu bebek masum ve onu hayatımın geri kalanında her gün tüm varlığımla koruyup seveceğim. En iyi anne olacağım ve o da başka türlüsünü asla bilmeyecek.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar. "Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Yukarı bakıp nefesimi tutuyorum, yanımda kimse olduğunu fark etmemişim, Matteo endişeli bir ifadeyle bana bakıyor.

.

“Burada ne yapıyorsun?” diye soruyorum, korumalarıma bakarak.

"Elbise provasına gelmeyince Bri endişelenip beni aradı."

Kahretsin! Elbise provasını unutmuşum.

Matteo oturdu. "Konumunu takip ettim. Ian, güvende olduğunu söyledi, ama daha fazla ayrıntı vermek istemedi. Görünüşe göre, onların sadakatini kazanmışsın." Sırıtıyor, ama bu sırıtışında her zamanki şakacı tavır yok. "Ama bu, seni kendim görmeye gelmemi engellemedi. Ve geldiğim için mutluyum, çünkü tatlım, biraz yıpranmış görünüyorsun. Güzel, ama yıpranmış."

Onun tatlı, şefkatli doğası beni bir kez daha boğazımı düğümler ve Matteo'nun olmadığı bir hayatımın nasıl olacağını hayal etmeye çalışırken - ve başaramayınca - gözyaşlarım yüzümden süzülür. Onu daha yeni kazandım ve şimdi onu kaybedebilirim. Bu düşünce kalbimi acı bir şekilde sıkıştırır.

"Hey," diyor ve beni kollarına alıyor.

Bir kez daha hıçkırarak ağlıyorum ve yüzümü göğsüne yaslayarak erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

"Konuş..." Sözleri yarıda kesilir ve başımı kaldırdığımda nedenini anlarım. Ultrason resmi hala kucağımdadır. "Dani," der, o tek kelimede büyük bir umut vardır, "hamile misin?"

Boğazımı tıkayan duygular yüzünden konuşamadığım için başımı sallarım.

Matteo gülüyor — sesi yürek parçalayıcı derecede güzel — ve sonra yere çöküyor, karnımla aynı hizada olmak için önümde diz çöküyor.

"Hamile misin?" diye tekrar sorar, sesi hayranlıkla doludur. "Bebeğimiz mi olacak?"

Çenemi kaldırır ve ben onun bakışlarına karşılık veririm, gözyaşlarımı silmeye çalışırım ama nafile.

"Tatlım," diye fısıldar, "neden ağlıyorsun? Bunun senin istediğin şey olduğunu sanıyordum... bizim istediğimiz şey olduğunu." Ve sonra onun

Gülümsemesi kaybolur. "Bebeğe bir şey mi oldu?"

Ses tonundaki endişe beni daha da ağlatıyor, çünkü Matteo'nun bebeğimize en iyi baba olacağını biliyorum.

"Bebek mükemmel," diye fısıldıyorum. "Ama..." Daha fazla hıçkırık bedenimi sarsıyor ve sonraki sözleri söylemek zorunda kalmamayı diliyorum, ama söylemem gerektiğini biliyorum. "Bebek senin değil."

Kalbim ikiye bölünürken ağlamam daha da şiddetlenir.

"Dani," Matteo, sesinde karışıklıkla, "Beni asla aldatmayacağını çok iyi biliyorum, bu yüzden ne demek istediğini açıklamak zorundasın."

Ağlamam hıçkırığa dönüşür ve nefes almakta zorlanırım. Yanıma oturur, beni kucağına alır ve nazikçe sallar, bu da ağlamamı daha da şiddetlendirir ve ne yaparsam yapayım, ne dersem diyeyim, onun asla bebeğimin babası olmayacağını hatırlatır bana. Bu düşünce ne kadar da yıkıcıdır.

Sonunda konuşacak kadar sakinleştiğimde, gözlerine bakarım — çünkü bunu hak ediyor — ve derin bir nefes alıp, onu mahvetmeye zihnen hazırlanırım.

"Bebek senin değil, çünkü o Enrique'nin. On beş buçuk haftalık hamileyim. 15 Şubat'ta doğacak." Sert bir nefes veriyorum. "Üzgünüm," diyorum ona yetersiz bir şekilde. "Başka bir adamın bebeğini bekliyorum. Bunun her şeyi değiştireceğini biliyorum. Sen benim ve senin bir parçan olan bir bebek istiyordun, ama kader başka planlar yapmıştı."

Neşesiz bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. Hala bunun gerçek olduğunu anlayamıyorum. "Ve belki de bu bebeği istememeliyim. Yani, o bebek benim... olduğum sırada gebe kalmış olabilir." Cümlemi tamamlayamıyorum, ama ikimiz de neyi kastettiğimi biliyoruz — Enrique'nin bana tecavüz etmesini. "Ama ben bebeğimi çoktan seviyorum."

Hıçkırıklar dökülüyor içimden ve başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu çok adaletsiz. Bu, birbirini seven iki insan için mutlu bir an olmalıydı. Bunun yerine, kalp kırıklığıyla dolu.

Matteo hiçbir şey söylemeden, sadece acı ve yıkım karışımı bir ifadeyle bana bakarken, bir kez başımı sallıyorum, hıçkırıklarımı bastırıyorum ve ondan kalkmaya başlıyorum.

Ama ben uzaklaşamadan, beni daha sıkı tutmaya başladı. "Yani, kararı tek başına mı verdin? Benim babası olmadığımı mı karar verdin? Konuşacak bir şey yok. Planların ne? Nişanımızı bozup taşınacak mısın, bebeği tek başına mı büyüteceksin? Baba olmak için yeterince iyi değil miyim?"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Tabii ki baba olmak için yeterince iyisin! Sen en iyi baba olurdun! Ama işler öyle yürümüyor. Parmaklarımı şıklatıp seni baba *yapamam*," diye ağlıyorum. "Yapabilseydim, yapardım."

"Bu bebeği seviyor musun?" diye soruyor, elini karnıma indirerek. "Bebek Enrique ile aynı DNA'ya sahip olmasına rağmen, onu hala seviyor musun?"

"Tabii ki!" diye tıslıyorum. "Nasıl dünyaya geldikleri umurumda değil. Bebeğin varlığını öğrendiğim anda onu sevdim. Ve hayatımın geri kalanında her gün onu seveceğim."

"*Seni* ne kadar çok sevdiğimi anlıyor musun?" Matteo, güçlü elleriyle yüzümü kavrayarak diyor. "Kısa sürede benim tüm dünyam oldun. Sen, ihtiyacım olduğunu bilmediğim temiz hava gibisin. Her sabah uyanıp, seni bana getirdiği için hangi tanrıya olursa olsun şükrediyorum. Bütün gün seni düşünüyorum. Gülümsemelerin, kahkahaların... karanlık dünyamı ışıkla dolduruyorlar. Geceleri ise seninle o aptal vampir dizilerini izlemeyi, sana kitap okumayı, seninle yemek yapmayı ya da seninle sevişmeyi iple çekiyorum."

Bana cam gibi gözlerle bakıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

“Sen benim en iyi yanımsın, Dani. En iyi arkadaşımsın. Kalbim ve ruhum sana ait. Ve eğer senin bir parçan olan bir bebeği sevmeyeceğimi veya *sevemeyeceğimi* düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir.”

Son sözleri boğuk bir sesle çıkar ve tek bir gözyaşı yanağından süzülür. Beni kaldırmaya başladığını hissederim, ama bacaklarımı ona sıkıca sararım.

"Özür dilerim. Paniklemiştim ve tek düşünebildiğim senin çocuk istemediğindi, sonra istediğini söylediğinde, yarısı sen, yarısı ben diye tekrar edip durdun, sonra bana hamile olduğumu söylediğinde ve bebeğin yarısı senin olmasının imkansız olduğunu anladığımda, çok yıkıldım çünkü senin harika bir baba olacağını biliyordum, yoksa seninle çocuk sahibi olmak istemezdim."

"DNA hiçbir şey ifade etmez," diye tükürdü Matteo. "Andrey ve benim DNA'mız aynıydı, ama ben Lucian'a ve babana daha yakındım. Andrey'in DNA'sının yarısına sahip olabilirim, ama ona hiç benzemiyorum." "Üzgünüm," dedim yine. "Çok duygusal ve korkuyorum. ve şok oldum." Yeni bir hıçkırık dalgası beni sarar ve başımı sallarım. "Artık benimle birlikte olmak istemiyorsan ..."

"Bunu yapmayı bırak," diye sert ama nazikçe emretti. "Bana bir çıkış yolu sunmaya çalışmayı bırak. Seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum, sen aksini söylemedikçe, üç gün sonra seninle evleneceğim." Eli tekrar karnıma gider ve içimde kelebekler uçuşur. "Ve benim için bu bebek yarı sen, yarı benim. DNA ne derse desin. İkimiz de onu çok seveceğiz ve o hiçbir zaman farklı olduğunu bilmeyecek."

Onun itirafı, kollarımı boynuna dolayarak yüzümü göğsüne gömdüğümde yeniden ağlamaya başlamama neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Beni ve bu bebeği sevdiğin için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyor. "Seni sevmek, hayatımda yaptığım en kolay şey. Ve bu bebeği sevmek de aynı derecede kolay, çünkü o senin bir parçan, Dani, ve ben senin her bir parçanı seviyorum."

37

MATTEO

EVE DÖNÜŞ YOLUNDA sessizlik hakim, ikimiz de düşüncelerimize dalmışız. Ama bunun böyle kalmasını istemiyorum. Çok fazla sorum var ve cevapları sadece Dani biliyor... çünkü ben orada değildim. Hızlı bir muayene olacağını düşündük, ben de gitmedim, ama keşke gitseydim, çünkü hamileliğini tek başına öğrenmek zorunda kaldı.

Ben kadın değilim, bu yüzden nasıl hissettiğini anlayamam, ama kan çanağına dönmüş gözleri, şişmiş yanakları ve kırmızı burnuna bakılırsa, uzun süre ağlamış olmalı.

Elbise provasına gelmediğinde, ilk aklıma gelen şey korkunç bir şeyin olduğu oldu. Tek istediğim onun güvende olduğundan emin olmaktı.

Onu bankta otururken, duygularla dolu halde görmek, kalbimi parçaladı. Tek istediğim Dani'nin mutlu olması. Ve bir kadının hayatındaki en mutlu anlardan biri, hamile olduğunu öğrenmek olmalı diye düşünüyorum - tabii eğer istediği buysa.

Ve o da bunu istiyordu. Hâlâ da istiyor.

Ama ikimiz de bu olayın böyle gelişeceğini beklemiyorduk.

"Matteo," dedi Dani yumuşak bir sesle, "lütfen bir şey söyler misin? Çok sessiz ve... Bilmiyorum... Sanırım kafandan neler geçtiğini merak ediyorum."

Şu anda çok karmaşık duygular içinde olduğum için dikkatli olmaya çalışarak ne söylemek istediğimi düşünüyorum. Onu daha fazla üzmemek istiyorum ama aynı zamanda dürüst olmalıyım.

"Aynı DNA'ya sahip olmadığımız için bebeğimizi istemeyeceğimi düşündüğün için çok kızgınım," diye itiraf ediyorum ve otoparka giriyorum. Bana ayrılan yere park edip ona dönüyorum. "İlişkiler konusunda uzman değilim. Sen benim ilk gerçek ilişkimdin, ama beni bu kadar küçümsemen hoşuma gitmedi."

"Doğanın akışına bırakalım derken, bu kadar çabuk hamile kalacağımı hiç düşünmemiştim. Sonra bunun Enrique'den olduğunu öğrendim ve bu benim için büyük bir şok oldu." Orta konsola eğilip yüzümü avuçlarıyla okşadı. "Beni ne kadar sevdiğini biliyorum. Bana bakışından, beni öpüşünden ve bana destek olduğundan bunu anlıyorum. Ama senin de dediğin gibi, bu yeni bir durum ve ben daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Sen de çocuk istememekten, benimle çocuk istemeye başladın ve bebeğin senden olamayacağını öğrendiğimde, aklımda sürekli senin söylediğin sözler yankılanıyordu: "*Yarısı senden, yarısı benden*." Duygularını bastırmaya çalışıyor. "Ben de bunu kelimesi kelimesine algıladım ve paniğe kapıldım."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım, çünkü o sözleri ben söylemiştim ve bugünün nasıl geçeceğini bilseydim, asla söylemezdim. Ama kafamda sadece ben ve o vardı.

"Söylediğimde ciddiydim. Karnındaki bebek benim ve senin.

“Kontrolüm dışındaki engellerim yüzünden beni başarısız biriymişim gibi gören bir adamla büyüdüm, bu yüzden istenmeyen ve sevilmeyen birinin nasıl hissettiğini ilk elden biliyorum. Kişinin babasının kim olduğu, bir engelle eşdeğer değildir.

Ama karnında büyüyen o bebek, DNA'sını paylaştığı kişi yüzünden cezalandırılmamalı, tıpkı Andrey'in disleksim veya duygusal dengesizliğim yüzünden beni cezalandırmaması gerektiği gibi. Ve ben, sırf benim DNA'mı taşımadıkları için oğlumuza veya kızımıza farklı davranmayacağım veya onları daha az sevmeyeceğim. Benim için bu bebek benimdir. Konu kapanmıştır."

Dani hıçkırarak ağlamaya başlar. "Bu bebeği birlikte büyütmekten daha çok istediğim bir şey yok. Seni seviyorum ve onu şimdiden seviyorum."

"Cinsiyetini biliyor musun?"

"Ha?"

"Az önce, cinsiyet ayrımı yapmamak için 'onlar' demiştin, ama az önce 'o' dedin. Erkek mi olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Sanırım bir parçam bebeği erkek olarak hayal ediyor çünkü Peyton ve Dominick'in erkek çocukları var, bu yüzden etrafımda hep erkek çocuklar var. Dürüst olmak gerekirse, bebek kız olursa nasıl olur bilmiyorum."

"Ne? Neden?" diye soruyorum. "O da şımartılırdı." "Evet, ve bir prenses gibi kilit altında tutulurdu."

"Bu kesin." Diye homurdanırım. "Ama en çok sevilen, şımartılan, kilitli tutulan prenses olacak."

Dani gülerek burnunu çeker ve bu ağırlığa rağmen bana geri dönüyor olmasına sevindim.

Evimize gidiyoruz ve içeri girdiğimizde Peyton ve Dominick oturma odasında oturuyorlar.

"Aman Tanrım! İyi misin?" Peyton Dani'ye koşarak sarılır. "Çok endişelendim. Gelmeyince... Matteo halledeceğini söyledi ama hiç cevap vermedi, ben de paniklemeye başladım..."

"Ve o da beni buraya gelip seni beklemem için zorladı," diye bitirir Dominick. "İkinizin de hayatta olmasına sevindim."

Dani hafifçe güler. "İkimiz de hayattayız. Ve bu sabah olanlar için özür dilerim. Bazı şeyler oldu ve zamanın nasıl geçtiğini

."

Peyton bir adım geri çekilir ve Dani'ye şüpheyle bakar. "Ağladın mı?" diye sorar, Dani'den bana bakarak. "O seni ağlattı mı?" Bu bir soru, ama ses tonu bunu bir tehdit gibi gösteriyor.

"Hayır, beni ağlatmadı," diyor Dani, yanıma gelip kollarıyla beni sarıyor. "Her şeyi daha iyi hale getirdi." Parmak uçlarına basıp yanağıma öpücük konduruyor. "Her zamanki gibi."

Peyton bana bakar ama Dani ile tartışmaz. "Tamam," der. "Her şey yolunda ise, elbise provasına gitmeliyiz. Beşten önce istediğimiz zaman gelebileceğimizi söyledi."

Dani bana bakar ve ben başımı sallarım. Konuşmamıza devam etmek isterdim, ama bunu sonra da yapabiliriz. Şu anda, düğünümüz sadece üç gün kaldı, elbisesinin uyduğundan emin olması gerekiyor. Ve hiçbir şey beni o kadınla evlenmekten alıkoyamaz.

Peyton, Dani'yi evden dışarı çıkarır ve onlar gittikten sonra kardeşim, "Gerçekte neler oluyor, Matteo?" der.

"Dani hamile."

Kardeşimin gözleri fal taşı gibi açılır. Eminim, en son duyduğunda çocuk istemediğimi söylediğim için, bu konuda ne hissettiğimi merak ediyordur.

"Bu iyi bir şey," diye ekliyorum. "Konuştuk ve işlerin kendi akışına bırakmaya karar verdik. Sadece onun hamile olduğunu bilmiyorduk, bu yüzden işler düşündüğümüzden biraz daha erken gelişiyor."

Omuz silkiyorum ve kendime bir içki hazırlamak için barıma doğru yürüyorum. İki bardağa iki parmak viski döküyorum ve birini ona uzatıyorum.

"Ne zaman doğacak?" diye sorar, viskisini yudumlarken.

"15 Şubat."

Hızlıca hesap yaparken kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyorum ve ona izin veriyorum çünkü kardeşimden sakladığım hiçbir şey yok.

Sonunda anladığında, boğazını temizler ve gözlerinde sempatiyle bana bakar. "Matteo, ne kadar

kaç haftalık olduğunu biliyor musun?"

"Neredeyse on altı hafta."

Yavaşça başını sallar, viskisini içer ve sehpaya koyar. "Bu, hamile kaldığı tarih yaklaşık..."

"Mayıs ayında."

"Ama o zamanlar onunla birlikte değildin. O, ..." Sert bir nefes verir. "Siktir."

"Ben babasıyım," diyorum ona, ses tonum bunun tartışmaya açık olmadığını açıkça belli ediyor. "Onun taşıdığı bebek benim. Dani ve o bebek *benim.*"

Dominick bir kez başını sallar ve odanın diğer ucuna geçer, beni kucaklamak için kendine çeker. "Harika bir baba olacaksın," diye fısıldar. "Tebrikler."

"Siktir, buradan çıkmam lazım. Barda gerçek bir içki içmeye ne dersin?"

"Tabii. Peyton zaten Dani'yi provadan sonra yemeğe çıkmaya ikna etmeyi planlıyor."

"Lorenzo'ya mesaj atayım."

Olan biten her şey yüzünden, en iyi arkadaşımı hapisten çıktığından beri pek görmediğimi hissediyorum.

Bir dakika sonra, country kulübünde buluşacağını mesajla bildirince, "O da geliyor," diyorum.

O lanet yeri sevmediğimi biliyor, ama saat beşe kadar açık olan çok fazla bar yok.

Dominick ve ben ayrı araçlarla gidiyoruz çünkü sonra eve döneceğiz. Lorenzo'dan önce varıyoruz ve içkilerimizi sipariş ediyoruz.

"Peki, tüm bunlar gerçekten senin için sorun değil mi?" diye soruyor Dominick, her zamanki gibi benim için endişelenerek.

Bunun sevgiden kaynaklandığını bilmesem, beni sorguladığı için sinirlenirdim.

"Evet, benim için sorun yok. Ben sadece..." Bir an düşünerek, hissettiklerimi açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Biraz panik yapıyorum çünkü bunun biraz zaman alacağını düşünmüştüm. Evleneceğiz, balayımızda ateşli seks yapacağız

seks yaparız ve sonunda hamile kalır diye düşünmüştüm. Ama lanet olsun, altı aydan az bir süre sonra doğuracak."

"Altı ay sonra kim doğuracak?" Lorenzo yanımdaki koltuğa otururken soruyor.

Dominick'e bakıyorum, o da bilmiş bir şekilde sırıtıyor.

Lorenzo, Dominick'ten bana bakıyor, kelimeler beyninde dönüp duruyor. Noktaları birleştirdiğinde, içinden küfrediyor ve sonra koluma yumruk atıyor, bu da beni güldürüyor çünkü bu adamın kuvvet antrenmanı yapması gerekiyor.

"Ciddi misin sen? Kız kardeşimi evlilik dışı hamile mi bıraktın?"

Dominick gülerek burnunu çeker.

"Yani, birkaç kez bizi yakaladın. Kız kardeşinle benim seviştiğimizi bilmiyormuş gibi davranma," dedim ciddi bir ifadeyle. "Ayrıca, birkaç gün sonra evleneceğiz."

"Sen bir pisliksin," diye tıslar Lorenzo. "Ve sert bir içkiye ihtiyacım var."

Barmen'den bir içki sipariş eder ve sonra telefonunu çıkarır, ama ben onu elinden kaparım.

"Dani sana söylediğinde şaşırmış gibi davranmalısın," diyorum ona. "Herkese nasıl söyleyeceğimizi konuşmadık. O yüzden ona mesaj falan atma. Bırak o sana söylesin." Telefonunu tezgahın üzerine koyuyorum, ama o geri almadan önce Hillary'den bir mesaj geliyor.

"O sürtükle mesajlaşıyor musun?"

"Hayır..." Ben ona sert bir bakış attığımda, o içini çeker. "Öyle değil. Onu engellemedim sadece. Sürekli mesaj atıp özür diliyor, para kazanmak için başladığı halde bana aşık olduğunu ve beni özlediğini söylemeye çalışıyor."

"Siktir et o yalancı kaltağı," diye bağırırım. "Onu affetmeyi düşünmüyorsun, değil mi? O saçmalıkları sadece Georgia'nın ücra bir köşesinde, boktan bir lokantada garsonluk yaptığı ve senin zengin olduğunu bildiği için söylüyor."

"Çünkü beni gerçekten umursamıyor olabilir mi?" diye mırıldanıyor.

Ona birkaç saniye bakarım ve Lorenzo ile ne kadar kopuk olduğumuzu fark ederim. Kız kardeşine o kadar odaklanmışım ki, en iyi arkadaşımın ne kadar acı çektiğini görmek için ona yeterince dikkat etmemişim. Bu duygusal saçmalıklarda berbatım, ama son birkaç aydır Dani'nin yanında olmak gözlerimi açtı ve beni açılmaya zorladı.

"Sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin," diyorum ona. "Çocukluğumuzdan beri benim için bir kardeş gibisin, hayır, siktir et." Kafamı sallıyorum. "Sen benim kardeşimsin. Ve mutluluğu hak eden biri varsa, o da sensin. Kocaman kalbin ve ne kadar önem verdiğinle bana kız kardeşini çok hatırlatıyorsun. Girdiğim her kavgada, her sinir krizi geçirdiğimde, hep yanımda oldun. Sen her zaman benim yanımda olduğun gibi, ben de her zaman senin yanında olacağım ve sana karşı her zaman dürüst olacağım.

"Ve gerçek şu ki, Hillary bir altın avcısı. Sen, ne kadar önemsediğin için sevilmesi en kolay insanlardan birisin. Ama o kaltak, kendinden başka kimseyi sevemez. Ve bu, ondan başka kimseyi, en önemlisi de seni tanımlamaz."

İçkimi bir dikişte içip, biraz fazla sert bir şekilde bar tezgahına koyuyorum, sonra derin bir nefes alıyorum çünkü kendimi sinirlenmeye başladığımı hissediyorum. Dani ve kardeşim için endişelendiğim gibi, Lorenzo için de endişeleniyorum ve onun, onunla aynı havayı solumayı hak etmeyen, hatta onun tarafından sevilmemeyi hak eden bir kaltak yüzünden acı çekmesi beni çok kızdırıyor.

"Teşekkürler," diyor Lorenzo yumuşak bir gülümsemeyle. "Bu benim için çok anlamlı."

"Evet, umarım not almışsındır ya da kaydetmişsindir, çünkü bu samimi konuşma saçmalığına artık son verdim."

Dominick gülüyor ve elini omzuma koyuyor. "Yeni halini seviyorum kardeşim."

"Buna alışma," diye homurdanırım. "Şimdi, bu kız muhabbeti yeter. Peşimizde olan kişiyi bulmak için konuşmamız lazım.

. Lanet olası bir bebeğim olacak ve psikopat bir kaltak hepimizi hedef tahtasına koymuş."

Dominick iç geçirir. "Her yolu denedik, ta ki o," kaşlarımı kaldırırım ve o ekler, *"ya da o* başka bir hamle yapana kadar, çıkmaza girdik. Peyton ve Damien'e ek koruma sağladım ve o da gerekli olmadıkça dışarı çıkmamasını biliyor, ama bunun dışında ne yapabileceğimi bilmiyorum. Eğer bizi öldürmek isteselerdi, çoktan yaparlardı. Kim olursa olsun, bizimle uğraşmak istiyor."

"Bu arada," diyor Lorenzo, "geçen gün imar dairesine gidip bazı izinlerle ilgileniyordum, genişletme alanının önündeki parselleri biliyor musun? Satın alamadığımız yirmi dönümlük araziyi?"

"Evet," diyor Dominick, kaşlarını çatarak.

"Onlar yakın zamanda Morgan Enterprises'a satıldı."

"Tamam, müzakere için iletişime geçtiniz mi?" diye sorar Dominick.

"Evet, ama telefonlarıma bile cevap vermiyorlar. Oysa yapı departmanındaki kız arkadaşımın dediğine göre, onlar bizimle iletişime geçip, inşaat izni almak için panele katılmak istediklerini söylemişler."

"Siktir!" Dominick tıslar. "Ne inşa etmek istiyorlar ki?"

Kıyı şeridinin genişletilmesi hakkında pek bir şey bilmiyorum, ancak Dominick ve Lorenzo birkaç kez, sahip olduğumuz parsellere bitişik yirmi dönümlük bir araziyi onlardan daha yüksek bir fiyata satın alan biri olduğunu söylediler. Bu arazinin yanlış kişiye satılmaması için sahibini bulup satın almaya çalışıyorlar. Görünüşe göre, oraya yanlış bir iş veya yapı inşa edilmesi mülklerin değerini düşürebilir.

"Bu iyi değil," diyor Lorenzo. "Bölüm 8 kiralık konutları inşa etmek için onay istiyorlar."

"Olmaz lan." Dominick karanlık bir kahkaha atıyor. "Kimsenin, Amerika'nın en çok rağbet gören şehirlerinden birinde, federal hükümetle işbirliği yaparak trilyon dolarlık bir zarara uğramak için sahil arazisi satın alacak kadar aptal olduğuna inanmıyorum."

"Morgan Enterprises'ın arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz. Belki de günahlarını telafi etmek isteyen bir teknoloji milyarderi olabilir," diyor Lorenzo.

"Morgan Enterprises'ın arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz. Belki de günahlarını telafi etmek isteyen bir teknoloji milyarderi olabilir," diyor Lorenzo.

Dominick, Lorenzo'nun dalga geçmediğini anlayınca sırıtışı kaybolur. "Bu, emlak değerlerini önemli ölçüde düşürecek. Her şeyi mahvedecek. İnsanlar, sıradan bir mahalleye yürüme mesafesindeki ticari mülkleri kiralamak veya milyonlarca dolarlık daireler satın almak istemeyecekler."

"Hey," diyorum Dominick'e, "ayrıcalığın ortaya çıkıyor."

Dominick bana sert bir bakış atar. "Bölüm 8 konutlarına karşı bir şeyim yok. Ama bu onaylanırsa, tüm proje mahvolacak."

Lorenzo onaylayarak başını sallar. "Avukatım birkaç kez iletişime geçti, ama yapı departmanından kimse cevap vermiyor, bu da bunun kasıtlı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Enrique'nin annesinin soyadını hatırlıyor musun?"

Dominick kaşlarını çatıyor. "Siktir. Morgan'dı."

"Evet," diyor Lorenzo. "Ama o öldü ve ölüler mülk satın alamazlar ya da iş sahibi olamazlar..."

"Bu, bizi hedef alan kişiyle bağlantılı olabilir mi?" diye soruyorum. Harbor Point'i istediğini söyledi."

"Mantıklı olur," diyor Lorenzo. "Eddy'den Morgan Enterprises'ın sahibinin kim olduğunu ve Silvia Morgan ile bir bağlantısı olup olmadığını ya da bunun bir tesadüf olup olmadığını araştırmasını istedim."

"Tanrı aşkına," diye tıslar Dominick. "Bir içki daha içmem lazım."

BİR KAÇ SAAT SONRA, Ian bana Dani'nin akşam yemeğinden ayrıldığını ve eve döndüğünü söylediğinde, ben de eve doğru yola çıktım

. Daireye vardığımda ortalık sessizdir ve kontrol ettiğimde, beş dakika sonra gelecek olduğunu görürüm.

Bugünün onun için zor bir gün olduğunu bildiğimden, en sevdiği köpükleri alıp ona sıcak bir banyo hazırladım ve sonra hamilelikte banyo yapmasının sakıncası olup olmadığını Google'da araştırdım.

Küvet dolarken, onu birkaç kez bunu yaparken gördüğüm için birkaç mum yakıyorum ve sonra tabletini ve kitabını alıyorum, şu anda hangisini okuduğunu bilmiyorum.

"Matteo," diye seslenir Dani.

"Banyomuzda," diye bağırıyorum.

Bir dakika sonra, kapıda belirir ve önündeki manzarayı izler.

"Bana banyo mu hazırladın?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Rahatlamak için en sevdiğin yolun bu olduğunu söylemiştin." Kız başını sallar. "Benimle birlikte banyo yapar mısın?" "Tabii ki."

Gömleğimi başımdan çıkarır, pantolonumu ve boxerımı bacaklarımdan aşağı indiririm, Dani'nin izlediğini ve soyunmak için hiçbir hareket yapmadığını fark ederim.

"Bana katılacak mısın yoksa sadece senin için hazırladığım banyoda rahatlamamı mı izleyeceksin?"

Gülüyor. "Sana katılacağım."

O soyunurken, ben de onun karnına bakmaktan kendimi alamıyorum. O bunu fark edince iç geçiriyor. "Doktor, benim görünmez hamilelik yaşadığımı düşünüyor. Araştırdım, görünüşe göre bu, hamileliğin çok ilerlemiş olmasına rağmen karnında hiçbir belirti görülmemesi durumuymuş. Bir kadın, doğumdan birkaç hafta öncesine kadar hamile olduğunu bilmediğini söyledi. Doktor yakında bebeği hissetmeye başlamam gerektiğini söyledi, ama görünmez hamilelik yaşayan bazı kadınlar bebeklerinin tekmelerini hiç hissetmemişler. Bu nasıl olur ki?" Diye soruyor. "Peyton, Damien'in o kadar sert tekmelediğini, sanki kaburgasını kırmış gibi hissettiğini söylemişti."

Yeğenimin Peyton'ın kaburgalarını tekmelediğini düşünerek gülümsüyorum. "Bu tam onun yapacağı bir şey."

"Umarım bebek iyidir," diyor ve elini karnına koyuyor. "Peyton, tekmeledikleri için iyi olduklarını bildiğini söyledi, ama ya ben bunu hissetmezsem? Onların iyi olduğunu anlayabileceğim tek yol, dört haftada bir yapılan doktor muayeneleri."

"Her şey yoluna girecek," diyorum, ona doğru adım atarak. "Stresin sana ya da bebeğe iyi geldiğini sanmıyorum."

"Hayır, değil." Diye iç geçiriyor.

"Hadi. İçeri gir de rahatlayabilirsin."

Ona yardım ediyorum ve sonra onun arkasına geçip, elini tutarak suya girmesi için ona yardım ediyorum. Sırtı benim göğsüme tam olarak yaslanmış halde, o başını geriye yaslayıp göğsüme yaslanarak içini çekerken, ben de kollarımı onun etrafına doluyorum.

"Bu çok iyi geliyor," diyor.

"Prova nasıl gitti?"

"İyi. Bir ay önceki bedenimle aynı olduğum için elbisenin hiçbir değişikliğe ihtiyacı yoktu." Büyümediği için duyduğu stres ses tonunda açıkça belli oluyor, ama bunu düzeltmek için yapabileceğim pek bir şey yok .

"Bebeği gördün, değil mi?"

Gördüğüm fotoğraflardan gördüğünü biliyorum.

"Evet, onu görmeliydin. Karnımın her yerinde yüzüyordu. Hiç belli olmadığına inanamıyorum. Neredeyse dört aylık hamileyim ve hamile olduğumu bile bilmiyordum. Bu benim annelik içgüdülerim hakkında ne diyor?"

"Senin nasıl bir anne olacağını hamilelik sırasında ne kadar kilo alacağına göre değerlendirmeyeceğim."

Dani gülerek burnunu çekip şakacı bir şekilde bana su sıçratıyor.

Birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde oturduk, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Cinsiyetini bilmek ister misin?"

"Sen bilmek ister misin?"

Başını eğip bana sert bir bakış attı. "Bu sadece benimle ilgili değil. Bu bizim bebeğimiz, değil mi?" diye sordu, sesi yumuşaktı ve

hassas bir ifadeyle sorar, sanki bunun benim istediğim şey olduğunu ona benim onaylamam gerekiyormuş gibi.

Kalçalarının kıvrımlarını kavrayarak onu kaldırıp döndürüyorum, böylece kucağıma oturuyor. "Bu bizim bebeğimiz. Ama cinsiyetini önceden bilmek ya da ismini seçmek gibi şeyler beni pek ilgilendirmiyor. Cinsiyetini bilmek istiyorsan, ben varım. Beklemek istiyorsan, bu harika bir sürpriz olacak. Eğer ismi sen seçmek istersen, ne seçersen seç, mükemmel olacağını biliyorum. Ama ben karar vermediğim ya da sana bıraktığım için, onu daha az sevdiğim anlamına gelmez. Tek istediğim senin mutlu olman."

Gözleri yaşlarla doldu. "Nasıl bu kadar şanslı olup senin gibi bir adamla birlikte oldum?"

Parmakları saçlarıma dalıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor, dudaklarımız birbirine dolanıyor. Birkaç dakika öpüşüyoruz ve göğüsleri göğsüme sürtünürken, sıcak amcığı benim sikime sürtünürken, sertleşmem uzun sürmüyor.

Vücutlarımızın konuşmasına izin vererek, onu kaldırıp sikimin üzerine yönlendiriyorum. Amcığı beni santim santim içine çekiyor, ta ki tamamen üzerime oturana kadar.

"Tanrım, bu çok iyi geliyor," diye mırıldanıyor ağzıma, ben de onun rahatlamasına yardımcı olmak için kalçalarını hareket ettiriyorum.

Su etrafımıza sıçrıyor, muhtemelen zemini ıslatıyor, ama benim tek endişem Dani'ye onu ne kadar istediğimi ve sevdiğimi göstermek.

Orgazm olduğunda, başını geriye atıp gözlerini gökyüzüne dikerek, başını geriye atıp seksi boynunu ortaya çıkararak, benim adımı inleyerek öpüşmemizi keser.

Dudaklarım onun sıcak tenine yapışıyor ve kulağının altındaki hassas bölgede nazikçe emiyorum. Duvarları benim aletimi mengene gibi sıkıyor ve saniyeler içinde kendimi boşaltıyorum, her damlayı onun içine boşaltıyorum.

"İhtiyacım olan tek şey bu," diye söylüyorum ona, heyecanımız dinerken. "Sen ve ben... ve yakında bu küçük bebek." Elimi

alt karnını okşuyorum. "Gerisi sadece ayrıntı."

38

DANIELLA

Uyandığımda Matteo'nun yatağının boş olduğunu, çarşaflarının soğuk olduğunu görüyorum. Düğünümüzün arifesi olduğu için işten izin aldım. Bu öğleden sonra Bri, Peyton ve ben saç ve tırnaklarımızı yaptıracağız, sonra da geceyi onların evinde geçireceğim.

Matteo, benim geleneği sürdürmeyi planladığımı öğrendiğinde, sabahı birlikte geçirmemiz konusunda ısrar etti, bu yüzden buralarda bir yerde olmalı.

Düşüncemi tamamladığım anda, koridordan yüksek bir gürültü geldi, ardından bir şeyin yere çarpma sesi duyuldu.

"Matteo?" Onu aramak için yataktan fırladım, düşmüş ya da daha kötüsü olmuş olmasından endişeyle kalbim çarpıyordu.

Ses kesilmediği için onu bulmak zor olmadı, ama onu bulduğumda, şaşkınlıkla kapının eşiğinde durdum.

Her zamanki kot pantolonu ve siyah tişörtüyle, odanın bir ucundan diğer ucuna büyük bir şifonyeri sürüklüyor.

Başını kaldırıp beni gördüğünde durdu ve kulaklıklarından birini çıkardı , bana bir şey

bir şey dinliyordu. Sadece konsantre olmaya çalıştığında ikisini de takıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye merakla soruyorum.

“Bazı renklerin bebekleri etkilediğini biliyor muydunuz? Sarı rengin onları mutlu ettiği bilinir, ancak bir kadına göre bej, gri ve taupe renkleri onları sakinleştirir. Bu biraz saçma çünkü taupe, bej ve grinin karışımı gibi görünüyor. Öyleyse neden sadece bej ve gri demiyorsunuz?”

O başını sallar, ben de ona bakarak ne demek istediğini merak ederim.

"Başka bir anne ise mavi, mor ve yeşil renklerin en iyisi olduğunu savundu," diye devam ediyor. "Bunlar bej renginden çok farklı, o zaman hangi rengin en rahatlatıcı olduğunu nasıl anlayacağız? Hem de cinsiyeti bilmeden?" Diye haykırıyor. "Fikrimi değiştirdim. Cinsiyeti bilmemiz gerekiyor. Ne yapacağımızı bilmeden plan yapamayız. Bebeklerin ne kadar çok şeye ihtiyacı olduğunu biliyor musun? Beşik, bebek karyolası, alt değiştirme masası. Bu şifonyeri görüyor musun? Köşeleri keskin olduğu için kullanamayız. Taşımacılar gelip alacaklar."

Onu dinlerken ağzım açık kalır, çünkü onu tanıdığımdan beri hiç bu kadar çok konuşmadığını yemin ederim.

“Çoğu ebeveynin bunu anlamak için dokuz ayı vardır. Teknik olarak, kırk hafta olduğu için on aydır. Bu bana bir şeyi hatırlattı. Hastaneye gitmemiz gerekiyor. “*What to Expect When You’re* Expecting” adlı kitabı dinliyorum.” Telefonuna doğru başını sallıyor. “Önceden kayıt yaptırman gerekiyor. Ve görünüşe göre, doğum hakkında bilgi veren bir kursa kaydolmamız gerekiyor...”

"Lamaze," diyorum, söylediklerine şaşkınlıkla.

"Evet." Başını sallıyor. "Bütün bunları yapıp burayı bebek için hazırlamamız gerekiyor ve sadece altı aydan az vaktimiz var. Ve iki gün sonra iki haftalık lanet bir tatile çıkıyoruz. Döndüğümüzde

belki dört buçuk, en fazla beş ayımız kalacak, tabii erken doğum yapmazsan."

Kafasını sallar. "Cinsiyetini öğrenmeye karar verdin mi? Eğer karar vermediysen, nötr bir renk seçebiliriz, ama bu durumda mor, mavi ve yeşil renk şeması suya düşer." Elini sakalının üzerinde gezdirir. "Cinsiyetçi olmak istemem, ama oğlumun odasında mor renk benim istediğim atmosferi yansıtmıyor.

"Bej ve gri veya sarı kullanabiliriz..." Odaya bakınıyor ve sinirli bir şekilde iç çekiyor. "İç mimarımı aradım — teknik olarak Dominick'in iç mimarı, ama bu ev için onu kullandım — ve bana bebek güvenliği şirketlerinin bir listesini gönderecek. Beş yaşın altındaki doksan binden fazla çocuğun merdivenle ilgili yaralanmalar nedeniyle acil servise kaldırıldığını biliyor muydun? Merdiveni olmayan bir yere taşınmayı düşündüm, ama bunun için zamanımız yok."

Nefesini toparlamak için bir an durur ve az önce söylediği her şeyi sindirirken içimden bir kahkaha patlar. Çünkü nişanlım, bebeğimin babası, hamilelik kitapları dinliyor ve anne gruplarını araştırıyor. Bu adam...

"Dani," diyor, odanın diğer ucuna doğru gelerek, "Tatlım, neden ağlıyorsun? Her şey yolunda mı?" Eli karnıma gidiyor. "Kramp mı var? Çoğu düşük on iki haftadan önce olur, ama herhangi bir kramp veya kanama varsa, hemen doktora gitmeliyiz."

Boğuk bir kahkaha atıyorum. "Krampım yok."

"Tamam. O zaman neden ağlıyorsun?" Gözümün altından bir gözyaşı siler. "Konuş benimle."

"Seni çok sevdiğim için ağlıyorum. Ve çok mutluyum, bu da beni duygusal yapıyor, bu da beni ağlatıyor."

"Ne?" diye tıslayarak, şaşkınlıkla geri çekildi. "Tanrım, kadın. Tanrıya şükür ki sen zaten yarı pişmişsin, çünkü on ay boyunca senin ağlamana dayanabileceğimi sanmıyorum."

Daha çok güldüm, bu da daha çok ağlamama neden oldu ve Matteo beni kollarına aldı.

"İyi misin?" diye sorar, ben sakinleşip ağlamam durduktan sonra.

"Evet, iyiyim."

"Tamam, hadi biraz yemek yiyelim. Kitaplarda hamile kadınların günde en az altmış gram protein ve otuz gram lif tüketmesi gerektiği yazıyor. Dün sabah bir kruvasan ve bir kahve içtin. Bundan daha iyisini yapmamız gerekecek, Küçük Russo."

Parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirir ve ben onu koridordan, merdivenlerden aşağıya, mutfağa kadar takip ederim. Orada bana adada oturmamı söyler. Bana yüksek proteinli, yüksek lifli bir kahvaltı hazırlar ve ben tüm bu süre boyunca ağlarım, çünkü hayatımda olan onca şeye rağmen, bir şekilde aşkı ve mutluluğu bulmayı başardım ve bunların hepsi evlenmek üzere olduğum adam sayesinde. Koca ya da baba olmaya uygun olmadığını söyleyen adam... aslında ikisi de.

39

MATTEO

"GERGIN MISIN?"

Kardeşime bakıyorum. "Hiç de değil," diyorum ona dürüstçe. "Dani ile evlenmek, şimdiye kadar yaptığım en kolay şey olacak."

Dominick sırıtarak. "Kim bunu düşünebilirdi benimle senin o kadar saçma sapan konuşmalar yaparken, sonunda sen bir çocuk hırsızı olacağını kim tahmin edebilirdi ki?" "Bu konuda tam bir pisliksin." Onu kenara itip smokinimin düzgün olduğundan emin olmak için onu kenara ittim ve o güldü. "Dani benden on iki yaş küçük olabilir, ama ikimizden daha olgun." Ona yan gözle baktım. "En azından benden daha olgun. Sen yaşlı bir moruk gibisin."

"Oh, Matty amca çok kötü sözler söyledi," diyor Damien, onun da bizimle aynı odada olduğunu hatırlatarak. Dominick, tören başlayana kadar ona telefonunu verip birkaç video izlemesini söyledi.

"Öyle," diyor Dominick ciddi bir ifadeyle. "Ve kendi çocuğu onun kötü alışkanlıklarını kapmasın diye ağzından çıkanlara dikkat etse iyi olur."

"Çocuğumun yaptığı en kötü şey birkaç kötü kelime söylemekse, bunu bir zafer olarak kabul ederim." Omuz silkiyorum.

"Evet, eminim Dani de aynı şekilde düşünecektir," diyor Dominick kuru bir şekilde.

"Senin aksine, onun kıçına bir sopa sokulmuş değil. S."

"Bu kıç demek!" Damien gururla duyurur. Dominick ona sert bir bakış atar, ben gülerim.

"Kahretsin, evlat, çok zekisin! Dört yaşında bile "

"Sadece üç harf." Damien, babasının mini versiyonu gibi alaycı bir sesle, "Bu çok kolay." der.

"Peki, peki ya bu kelime? F..." "Matteo," diye homurdanır Dominick.

"Sakin ol dostum. O kelimeyi hecelemeyeceğim." *Kesinlikle heceliyordum.* "F-I-R-E."

"Fire!"

"Aferin." Ona beşlik çakıyorum.

"Herkes hazır mı?" Bri, kapıyı açıp kimsenin cevap vermesini beklemeden içeri girerek sorar.

"Bri teyze!" Damien bağırır. "Babam gibi takım elbise giydim!" "Evet, giydin," der Bri, Damien'in önüne diz çöküp papyonunu düzeltti.

Düğünde, yanımda duran kardeşim ve Dani'yi koridorda yürüyen ve yanında duran Lorenzo dışında kimseyi istememiştik, ama sonra Damien de koridorda yürüyüp yürüyemeyeceğini sordu ve Dani onu yüzük taşıyıcısı olarak seçti.

"Herkes hazır mı?" diye sorar, ayağa kalkarak.

"Evet," diyorum ona. "Dani nasıl? Henüz kaçmadı mı?" diye şaka yapıyorum.

"Hayır." Bri gülümser. "Seninle evlenmeye hazır. Ve bana bunu sana vermemi istedi."

O bana bana bir küçükkutu vebir bir baktım ona karışıklık içinde.

"Bu ne için?"

"Düğün hediyesi."

"Ne demek düğün hediyesi?" Ona ve Dominick'e bakıyorum. "Neden kimse bana birbirimize düğün hediyesi almamız gerektiğini söylemedi?"

Dominick ellerini kaldırır. "Senin bildiğini sandım."

"Hiçbir şey bilmiyorum!" diye bağırırım. "Bunu nereden bileyim ki? En son ne zaman evlendim? Hiç. Peyton'a hediye verdin mi?"

"O anlayacaktır," diyor Bri, Dominick de aynı anda "Tabii ki yaptım" diyor.

"Harika. Bana lanet bir hediye aldı, ama ben ona hiçbir şey almadım."

"Al, ona bunu ver," diyor Lorenzo, masadan hediye paketi almış bir kutuyu kaparak.

"O ne?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Ama hediye gibi paketlenmiş ve senin bir hediyen olmadığına göre..."

Onu elinden alıp açtım ve içinde otuz yıllık Macallan Double Cask viski vardı.

"Bunu sen mi aldın?" diye Dominick'e soruyorum, çünkü bana beş bin dolarlık bir viski alacak kadar gösterişçi tek tanıdığım kişi o.

"Hayır," diyor, eğilerek. "İçinde bir kart var."

Kartı bana uzattı, ben de Dani'den başka bir hediye olmaması için dua ederek açtım. Ben ona bir şey almadığım halde o bana bir şey almış olması yeterince kötüydü.

Notu birkaç saniye boyunca inceledim, ama kelimeler çok karışık ve renk okuyucu olmadan ne okuduğumdan emin olamıyorum.

"Al," diyorum Dominick'e. "Oku."

"*Matteo*," *diye* başlıyor, "*Tebriklerimi iletmek istiyorum. Aynı gün hem baba hem de koca oldun. Umarım ikisini de görebilirsin. XX.*"

O daha bitirmeden, ben odadan koşarak Dani'nin yanına gittim. Aklı başında olan herkes bunu bir

tehdit olarak algılar ve bunu buraya bırakan kişi buraya girebildiyse, başka nereye girebilir, kim bilir?

"Matteo, dur!" Dani'nin arkasında olduğunu bildiğim kapıyı açmadan hemen önce Bri bağırdı. "Düğünden önce onu göremezsin."

"Umurumda değil," diyorum ve kapı kolunu çeviriyorum.

"Dur." Lorenzo önüme geçer. "Kim olursa olsun, Dani'nin keyfini kaçırmasına izin verme. Onu kontrol edeceğim. Bana bir dakika ver."

İçeri girer ve ben nefesimi tutarak Dani'nin iyi olmasını dilerim.

Bir dakika sonra kapıyı açar. "O iyi. Giyinmiş ve yürüyüşe hazır."

"Ona hiçbir şey yedirip içirmeyin," diyorum ona, aniden paranoyaklaşarak. "Ian, George," kapısının önünde duran korumalara diyorum, "Onu uyandırmadan odayı arayın ve diğerleri de çevresini arasın. Biri giyinme odama tehdit içeren bir not bırakmış."

Adamlar başlarını sallar ve içeri girerler.

"Hadi," diyor Bri, beni bekleme odama geri sürükleyerek. "Hediyeni hala açmadın."

Odaya geri döndüğümüzde oda boştur ve Bri, Dominick'in annemiz Peyton ve bebekleri kontrol etmeye gittiğini söyler, çünkü onlar oturmuş törenin başlamasını bekliyorlar.

Kutuyu açıyorum ve içinde muhteşem bir siyah saat var. Dominick'in takacağı gibi gösterişli bir saat değil, benim takacağım türden bir saat. Kutudan çıkarıyorum ve iç kısmında bir yazı olduğunu fark ediyorum. Uzun bir yazı değil, okumam sadece birkaç saniye sürüyor.

Sonuna kadar seninim.

Saat takmadığım için bileğime takıyorum ve bir anlığına ona bakıyorum, Dani ile hayatımı geçirme ayrıcalığına sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu ilk kez düşünmüyorum.

"Seni böyle görmek hoşuma gidiyor," diyor Bri.

"Nasıl?"

"Mutlu. Önce Dominick, sonra annem... şimdi de sen." "Bir gün sen de öyle olacaksın."

Theodore'un en büyük hayranı değildim - çoğunlukla kız kardeşimi koruduğum ve hiçbir erkeğin ona layık olmayacağı için - ama kız kardeşimin kendini ortaya koyduğunu görmekten memnun oldum. Aralarında ne olduğunu bilmiyorum çünkü o bu konuda konuşmuyor, ama her ne olduysa, onu tekrar bekârlığa döndürdü.

"Belki." Omuzlarını silkiyor. "Belki de değil."

"Bunun benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim, ama şimdi bak neredeyim. Sevdiğim kadınla evlenmek üzereyim ve bir bebeğimiz olacak."

Dün akşam ailece akşam yemeği yedik ve Dani ile ben herkese onun hamile olduğunu söyledik. Annem ağlamaya başladı, bu da Dani'yi ağlattı. Eğer öğrendiğim bir şey varsa, o da onun ağlamasını görmekten hoşlanmadığımdır, mutlu olduğu için ağlıyor olsa bile.

"Otel güvenli," diyor Dominick, Damien'i de yanına alarak içeri girerken. "Güvenlik kameraları kontrol etti ve bir teslimat servisi hediyeyi size ulaştırılması talimatıyla bıraktı.

Hediyeyi gönderen kişinin otelde olmadığını bildiğim için rahat bir nefes alıyorum

—en azından bizim bildiğimiz kadarıyla.

"Belki de ayrılmamalıyız..."

"Evlilik ve balayı hayatında bir kez olur," diyor Dominick. "Ama tetikte olmalıyız. Adamları da getiriyor musun?"

Meksika'da her şey dahil bir sahil resortuna gidiyoruz. Odamızda özel havuz ve plaj olacak, ama bizim dokunulmaz olduğumuzu düşünecek kadar naif değilim.

"Evet, Ian ve George da bizimle geliyor."

"İyi." Dominick omzumu sıkıyor. "Buna hazır mısın?"

"Hazırdan da öteyim."

40

DANIELLA

"NE OLUYOR?" George ve Ian odamı ararken, Lorenzo'ya soruyorum.

"Matteo'nun nasıl olduğunu bilirsin... Her zaman herkesin güvende olduğundan emin olur, şimdi de sen hamile olduğun için daha da koruyucu davranmasını bekleyebilirsin." Lorenzo bana gülümsüyor, ama bir şey sakladığını anlayabiliyorum.

"Hediyemi aldı mı?" diye soruyorum.

Saatinin olmadığı için sürekli telefonundan saati kontrol ettiğini fark ettim, bu yüzden bunun mükemmel bir hediye olacağını düşündüm. Sonra üzerine bir yazı yazdırdım, böylece onu taktığında her zaman benim bir parçamı yanında taşıyacaktı.

"Evet," diyor Lorenzo yavaşça. "Neredeyse çıldırıyordu. Anlaşılan, *gelin ve damadın hediye alışverişi* yaptığını bilmiyordu ve sana hiçbir şey almamıştı."

"Oh hayır," diye iç çekiyorum. "Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum."

"Sorun değil. Matteo sinirlenir ama sonra unutur."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım, ama Matteo'nun nasıl biri olduğunu bildiğim için hala kendimi kötü hissediyordum. Bana dünyaları vermek istiyor ve

ben ona bir şey almışım, o ise bana hiçbir şey almamış olması onu çok rahatsız edecek.

Telefonumu alıp ona kısa bir mesaj attım.

Ben: Bana bir şey almadığın için üzülme lütfen. Beni kurtardığından beri her gün bana çok şey verdin. Seni seviyorum ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum.

"Teslim edildi" durumundan "Okundu" durumuna geçer ve ardından bir yanıt gelir.

Matteo: Seni seviyorum ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Evlendiğimizde, bunu sana telafi etmeyi planlıyorum... bütün gece boyunca.

Onun cevabına gülüyorum çünkü bu tam Matteo'nun söyleyeceği bir şey ve başımı kaldırdığımda Lorenzo'nun bana hayranlık ve kıskançlık karışımı bir bakışla baktığını görüyorum.

"Ne?"

"Annem ve babam seninle gurur duyarlardı," diyor. "Ve Matteo ile birlikte olduğun için çok mutlu olurlardı."

"Öyle mi?" diye boğuk bir sesle soruyorum. "Onunla birlikte olmak tehlikeli olsa bile mi?"

"Eh, babam ilk başta kızardı herhalde, ama Matteo'yu ikinci oğlu gibi severdi, o yüzden sonunda kabullendir. Ama annem romantik biriydi, onu hemen aileye kabul ederdi."

“Onları her gün özlüyorum. Keşke burada olsalardı da onları daha iyi tanıyabilseydim. Beni uzak tutmalarından nefret ediyorum uzak benden uzak uzak Elimdeki elim uzanıyor uzanıyor karnıma karnıma uzanıyor—hamile olduğumu öğrendiğimden beri sık sık yaptığım bir şey. "Onların seçimleri için onlara kızgın değilim, ama ben aynı seçimleri yapmayacağım. Bebeğim hiçbir yere gitmiyor." "Harika bir anne olacaksın. Ve biliyorum ki Matteo'yu hizaya getireceğini biliyorum."

Şakacı bir şekilde göz kırpıyor ve ben gülüyorum.

"En iyi arkadaşına aşık olduğumu öğrendiğinde sinirlenmediğin için teşekkürler."

Lorenzo gülümser. "Neden kızayım ki? Sana teşekkür etmeliyim. O zaten benim kardeşim gibiydi. Artık aileden biri oldu."

"Gitme zamanı," diyor Bri. "Düğün Marşı" başlamak üzere.

"Bayan Matteo Antonov olmaya hazır mısın?" diye sorar Lorenzo, kolunu bana uzatarak.

"Hazırdan da öteyim."

MATTEO

Törenin başladığını belirten müzik çalmaya başlar ve Bri koltuğuna koşar. Küçük bir düğün olduğu ve Dani'nin ailesinin sadece erkek kardeşi olduğu için, herkes iki tarafa dağınık oturur.

Damien, yüzüklerimizi taşıyan yastığı dikkatlice tutarak ilk olarak dışarı çıkar. Bana ve babasına ulaştığında, geniş bir gülümsemeyle bana bakar ve ben de onun saçlarını okşarım.

"Aferin sana, küçük adam."

Babasının yanına geçer ve müzik "Düğün Marşı"na geçerken dikkatim odanın arkasına kayar.

Lorenzo ve Dani odaya girdikleri anda, sanki ciğerlerim çalışmayı bırakmış gibi hissediyorum. Nefes almam için gerekli olan hava içimden çekiliyor. Çünkü, vay canına, o kadar muhteşem ki.

Kardeşinin koluna girer ve sonra yukarı bakar. Gözlerimiz buluştuğunda, hayatımdaki her anın beni bu ana getirdiğini anlarım. Her kalp kırıklığı, yıkım, başarısızlık... Daniella Russo'nun karım olmasına yol açtığı için hepsi değdi.

"Prenses gibi görünüyor," diyor Damien.

"Evet, öyle," diye onaylıyorum, tüm hayatımın bana doğru ilerlediğini izlerken.

O ve Lorenzo öne çıktıklarında, Lorenzo bana doğru adım atar ve onun elini benim elime koyar. "Onun emin ellerde olduğunu biliyorum," der ve bana hızlıca sarılır. "Aileye hoş geldin kardeşim."

Duygularımdan konuşamayacak kadar boğulmuş bir halde, başımı sallayıp ona sarılırım. Sonra, Dani'nin ellerini ellerimde tutarak, bizi evlendirmek için bekleyen nikah memurunun yanına yürürüm.

"Harika görünüyorsun," derim ona, tören başlamadan önce.

Güzel bir pembe tonunda kızarır ve düşünmeden eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırım.

Biri boğazını temizler ve ben geri çekilirim, her şeyi mahvettiğimi fark ederim.

"Üzgünüm." Ben yüzümü buruştururken, Dani sadece gülüyor. "Sana dokunmamak benim için ne kadar zor, biliyorsun. Sen çok çekicisin."

"Sorun değil," diye gülerek cevaplar. "İstediğin zaman beni öpebilirsin... hayatımızın geri kalanında."

EPİLOG

ÜÇ AY SONRA

Daniella

"SIKTIR, BU GÖĞÜSLER MÜKEMMEL."

Matteo meme uçlarımı çimdikliyor ve ben daha fazlasını isteyerek göğsümü öne doğru itiyorum. Her zaman daha fazlasını.

Birini ağzına alır ve sertleşmiş ucu emer. "Karnın umduğun kadar büyümemiş olabilir, ama bu göğüsler büyüdü."

Kocama gülerek burun kıvırıyorum, ama o iki parmağını içime sokunca gülüşüm hemen kesiliyor. Pazar sabahı, uyandığımda kocaman göğüslerimi avuçlayıp sert sikini kıçıma sürtüyordu. Daha önce de benden hoşlandığını düşünüyordum, ama hamileliğim sonunda belli olmaya başladığından beri davranışları bambaşka oldu. Eskiden de benden ellerini çekemiyordu, ama şimdi uykusunda bile hamile vücuduma bir şekilde dokunuyor.

"Siktir, çok ıslaksın," diye mırıldanıyor, sonra yüzünü amıma gömüyor ve klitorisimi emmeye başlıyor.

Birkaç dakika içinde, yüzüne boşalıyorum, ama geri çekilmek yerine, sanki susuzluktan ölüyormuş gibi orgazmımı yalıyor ve benim sıvılarım onun tek su kaynağıymış gibi.

"Senin amının tadıyla yaşayabilirim," diyor, yataktan yuvarlanıp dudaklarını yalarken.

Kocamın benim her parçamı arzulamasını asla unutamayacağım. Kısa bir süredir birlikteyiz, ama bu adam kesinlikle özgüvenim için çok iyi.

Gözleriyle beni sikiyor — eminim beni nasıl sikeceğine karar vermeye çalışıyor.

Artık hamile olduğum için daha dikkatli davranıyor. Beni ezmek istemediği için her şeyi arkadan yapıyoruz.

Ama bu sabah, farklı bir şey yapmak istiyorum. O karar veremeden, yatağın kenarına sürünerek kayıyorum ve onun ereksiyonuyla paralel hale geliyorum.

Kalın, sert penisini parmaklarımla kavrayıp başını öpüyorum, bu da onu inlemeye başlıyor. Sonra onu boğazımın derinliklerine kadar alıp ağzımla sikiyorum, ta ki boşalmak üzere olduğunu inleyene kadar.

"Henüz değil," diyorum ona, o da akşam yemeğinden önce tatlı yiyemeyeceğini söyleyen bir çocuk gibi sevimli bir şekilde dudaklarını büzüyor.

Göğüslerimi birbirine bastırarak, penisini ortasına yönlendiriyorum ve o içinden küfrediyor. Bana birkaç kez göğüslerimle sevişmekten bahsetmişti, ama henüz bunu gerçekleştirmedi.

"Tanrım, tatlım," diye tıslar, göğüslerimle onu siktiğimi izlerken.

Eğilip başını emdiğimde, kendini kaybeder. Ellerimi kendi elleriyle değiştirir ve penisini göğüslerimin arasına sokar - yukarı ve aşağı, metal çubuklar etimi ovuşturur.

"Evet," diye nefes alıyorum, o göğüslerimi sikerken ben de onun sikini yalamaya devam ediyorum. "İşte böyle. Göğüslerimin üzerine boşal."

Benim müstehcen sözlerim onun sonunu getirir. Bir kez daha itti ve sonra yarıklarından sperm fışkırarak boynumun ve göğüslerimin her yerine sıçradı.

O orada nefesini toparlarken, gözlerimi onun gözlerine dikip parmağımı yapışkan sıvıya batırıyorum.

parmağımın ucunu ağzıma götürüp spermi emiyorum, bu da onu inlemeye başlıyor.

"Böyle devam et, bu küçük şeyi doğurduğun anda, seni tekrar hamile bırakacağım."

"Bu bir tehdit mi, yoksa söz mü?"

Eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Lanet olası bir söz. Şimdi, kıçını duşa sok. Bugün planlarımız var."

"MUTLU BEBEK PARTİSİ, KARDEŞİM." Lorenzo bana bir kart uzattı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Doğumum gelecek ay ve bebek odası aylardır hazır, bebeğin ihtiyacı olan her şey de hazır olduğu için Matteo'ya bebek partisi istemediğimi söyledim. Ama Bri ve Peyton'ın başka planları vardı. Ailemizle akşam yemeği yiyeceğimizi düşünerek Pasquale'ye gittiğimizde, içeri girdiğimizde en güzel bebek partisiyle karşılaştık.

Kartı açtım ve içinde sevdiğim şehir merkezindeki spa için bir hediye çeki vardı.

"Bebeğin doğmadan önce ve sonra kendine biraz zaman ayırmak isteyebileceğini düşündük." Lorenzo omuz silkiyor.

"Bu harika. Peyton'a doğumdan önce saçımı ve tırnaklarımı yaptırmam gerektiğini söylüyordum." Kartı zarfa geri koyup kardeşime sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Ne? Bana bir şey yok mu?" Matteo şaka yapıyor.

"Oh, bu tamamen senin için de," diyorum, kaşlarımı oynatarak herkesi güldürüyorum.

"Bu Larisa ve Walter'dan," diyor Peyton ve bana başka bir zarf uzatıyor.

Zarfı açıyorum ve içinde bebek ve anne dersleri için bir sertifika var.

Larisa ve Walter seyahatte ama ben doğum yaptıktan sonra geri dönmeyi planlıyorlar, bu yüzden burada olamasalar da Peyton'a bize bir hediye vermesi için talimat vermeleri çok hoş.

"Bu dersleri çok seviyorum," diyor Peyton, içinde ne olduğunu açıkça biliyor. "Artık sen de bana katılabileceksin!" Gülümsüyor ve bana başka bir zarf uzatıyor. "Bu Dominick ve benden."

"Bunu yapmanıza gerek yoktu," diyorum, zarfı açarken.

Kartı çıkarıp okuduğum şeye gülüyorum. "Hotel Blu'da çift masajı ve bebek bakımı sözüyle iki kişilik bir hafta sonu tatili."

"İnan bana, bebek doğduktan sonra buna ihtiyacın olacak," diyor Peyton gülerek.

"Buna bayıldım!" Peyton'a sarılırım. "Bu mükemmel."

"Tabii ki," diyor Matteo, kardeşine ve sonra Peyton'a sarılır.

"İşte benim hediyem," diyor Bri. "Bu kadar yaratıcı değil." Peyton'a yan gözle bakıyor, Peyton da ona şakacı bir şekilde dilini çıkarıyor. Zarfı açıyorum, içinde hisse senedi sertifikası var.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Bu, bebeğinin ilk yatırımı. Bazı hisse senetleri satın aldım ve o doğduğunda, bunları onun adına devredeceğim. Kimseye bağımlı olduğunu hissetmemesi için kendine ait bir şeyi olmasını istiyorum," diyor Bri, her kelimesinde duygu dolu. Boğazını temizliyor ve ekliyor: "Ve her yıl, doğum gününde ve bayramlarda, buna eklemeler yapacağım."

"Bri," diyorum, "bu çok düşünceli bir davranış. Teşekkür ederim." "Evet," diyor Peyton . "
bebek arabası."

Bri gülüyor. "Aslında ikisine de birer tane aldım." Çantasından zarfları çıkarıyor. "İkizlere birer tane ve Damien'e bir tane. Ailelerinin zengin olduğunu biliyorum, ama..."

"Anlıyorum," derim ve onu kucaklamak için kendime çekerim. "Teşekkür ederim."

"Tamam, bu kadar yeter," Bri geri adım atarken diyor. "Sanırım biraz..."

Bir beyefendi restorana girdiğinde sözleri kesilir. Keskin gri bir takım elbise giymiş, ancak bu kıyafet, dağınık kahverengi saçları ve sakallı çenesi ile bir şekilde uyumsuzdur.

Hemen güvenlik görevlileri ona yaklaşarak girişini engelliyor, ancak altın kahverengi gözleri Bri'ye kilitlendiği için bu onu etkilemiyor gibi görünüyor.

"Üzgünüm, restoran kapalı," diyor Ian.

"Aslında, bebek partisi için buradayım," diyor, sesi yumuşak ve kendinden emin. "Hediye bile getirdim." Küçük, paketlenmiş bir paketi kaldırıyor ve sırıtıyor.

"Siz kimsiniz?" diye sorar Dominick.

"Kane Morgan." Muhafızları geçmeye çalışır, ama onu durdururlar, bu yüzden iç geçirir ve olduğu yerde kalır ve "Sanırım hepiniz ailemin çoğunun ölümünden sorumlusunuz," der.

"Siktir," kardeşim tıslar. "Bu ismi tanıdığımı biliyordum." Bir adım öne çıkar. "Sen Kane Morgan'sın, Morgan Enterprises'ın sahibi."

"Tek ve gerçek." Kane sırıtıyor.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?" Matteo, bu adam 'ın sahibi olduğunu ya da onları neyle suçladığını hiç şaşırmamış gibi sorar. "Buraya gelip ne yapacağını sandın? Korumalarımız burada dururken, bizim korumamız altındaki bir restoranın ortasında bizi öldürmeyi mi?"

Kane güldü ve bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Benim ilgilendiğim intikam bu değil. En iyi intikam, başarıdır." Ceketinin düğmelerini açar. "İstediğin gibi kontrol et. Silahlı değilim." Hediyeyi Matteo'ya atar. "Yeğenim için." Bana bakar. "Bu arada tebrikler. Kardeşimin çocuğunun büyümesini göremeyecek olması çok yazık."

Bunu daha önce nerede duymuştum?

Ve sonra aklıma geldi...

"Kardeşim bunun intikam almak için doğru yol olmadığını düşünebilir, ama ben aynı fikirde değilim."

Enrique'nin beni ikinci kez kaçırması beni o kadar üzmüştü ki, o anda onun ne demek istediğini bile düşünemedim.

Aman Tanrım. O Enrique'nin kardeşi.

Ve Enrique'nin bebeğine hamile olduğumu biliyor.

Neyse ki, herkes zaten biliyor.

Dürüst olmamızda ısrar ettim çünkü eğer kızımız Enrique'ye benzerse, ailemizin bunu Matteo'dan sakladığımı düşünmesini istemedim. Onlara söylediğimizde, Matteo bebeğin her açıdan onun çocuğu olduğunu açıkça belirtti ve hiçbiri buna itiraz etmedi.

"Karımla konuşma lan," diyor Matteo. "O bebek bizim. Konu kapanmıştır."

Kane yatıştırıcı bir şekilde kollarını kaldırır ve muhafızlar onu arar. Herhangi bir silah taşımadığını doğruladıktan sonra, patronlarına başlarını sallarlar.

"Kadınlar yüzünden bu kadar çok ölüm." Kane başını sallar. "Tek istediğim babamın mirasını korumak."

"Baban mı?" Dominick tükürür. "Seni saklayan adamı mı kastediyorsun?"

"Kartlarını göğsüne yakın tutan adamı kastediyorum," diye düzeltir Kane. "Bana tüm imparatorluğunu bırakan adamı."

"Rothschild International'ı satın alan üçüncü taraf," diye ekler Lorenzo.

"Joseph beni onunla birlikte çalışmak için yetiştiriyordu," diyor Kane. "Ama ben resmi olarak çalışmaya başlamadan önce öldü. Anthony'nin kontrol edilemez biri olduğunu biliyordu. Tek umudu, senin ailenle ayarladığı evlilikti."

Gözleri Bri'ye kayıyor ve ben nefesimi tutuyorum çünkü, vay canına, bu adam Joseph'in oğlu. Enrique'nin

Öldüler, onlardan kurtulduk, ama görünüşe göre, olaylar sürekli beklenmedik yönlere doğru gelişiyor.

"Enrique çok duygusaldı. İş dünyasında asla başarılı olamazdı."

"Kardeşinin ölümünden çok etkilenmiş görünmüyorsun," diyor Dominick.

"O bunu kişisel bir mesele haline getirdi," diyor Kane, bakışları bana yöneliyor. "Kardeşimi seviyordum, ama ona bu işi tamamen iş olarak görmesini söyledim. Babamızın ölümünün intikamını kendi yöntemiyle almayı seçti ve hak ettiğini buldu. O yetişkin bir adamdı ve risklerin farkındaydı."

Etrafa bakınıyorum ve Peyton benim kadar şaşkın ve şok olmuş görünürken, Bri neredeyse... acı çekiyor gibi görünüyor. Onun kim olduğunu biliyor mu?

"Peki, ailenin geri kalanını öldürdüğümüz gibi seni de öldürmeyeceğimizi sana düşündüren nedir?" diyor Matteo.

"Size hiçbir şey yapmadım ve gözlemlediğim kadarıyla, sizler onurlu adamlarsınız." Bakışları Dominick'ten Matteo'ya, Lorenzo'ya atlıyor.

"Sadede gel," diye talep eder Matteo. "Ne istiyorsun?"

"Babamın alacağına sahip olmak istiyorum," Kane basitçe cevaplar. "Ailelerimiz yıllar önce bir anlaşma yaptı ve ben bu anlaşmayı yerine getirmek için buradayım. İşin üçte biri ve" — gözleri doğrudan Bri'ye kayar—"o."

***İç çekiş* Matteo ve Dani'nin hikâyesini çok sevdim, ama yalan söylemeyeceğim. Bir sonraki hikâye Brielle'in ve o benim en sevdiğim karakter olabilir, ya da ona çok yakın. Onun kitabı Beautiful Betrayal'ı Amazon'da bulabilirsiniz.**

Matteo ve Dani'yi daha fazla mı istiyorsunuz? Bonus içerik bölümünde web sitemde bonus sahnelerine göz atın.

İmzalı kitap koleksiyoncusuysanız, bu kitabın imzalı kopyalarını web sitemden alabilirsiniz: Nikki Ash'in imzalı kitaplarını satın alın.

Yaş farkı ve karanlık romantizmden hoşlandıysanız, A Risk Worth Taking'i mutlaka okuyun: yaş farkı,

gizli kimlik, gizli hamilelik romantizmi.

YAZAR HAKKINDA

Nikki Ash, USA Today'in en çok satan çağdaş romantizm yazarıdır ve tek ebeveynlik, gizli bebek ve sürpriz hamilelik romantizmlerine odaklanmaktadır. Günlerini ve gecelerini kelimelerin arasında kaybolarak geçirir. Yazmadığı zamanlarda okur. Boxcar Children'dan Wuthering Heights'a, en son tek ebeveynlik romantizmine kadar her tür kitabı okumuş ve yaşamıştır.

Nikki, kocası, iki çocuğu ve çocuklarından biri olarak gördüğü köpeği ile Güney Florida'da yaşamaktadır. Okumadığında veya yazmadığında, ilham aramak için ailesiyle birlikte dünyayı dolaşmaktadır.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!